

АМБЪР ФУЕИ

ФУЕИ ЖЕНА

HERMES

АМБЪР КЕЙ ДЖЕНА

Превод: Маргарита Дограмаджян, Иванка Савова

chitanka.info

В потайна парижка нощ през зимата на 1815 година, графиня Джена ди Понти прибира в дома си смъртно ранен скитник. Червенокосата красавица не знае, че раненият Джейсън е английски благородник, който ще промени изцяло живота ѝ. Пламналата между тях любов е като унищожителна стихия, в която се преплитат нежност и сила, жажда за наслада и непреклонна гордост.

ПЪРВА ГЛАВА

Париж, зимата на 1815 г.

Слизайки от каретата, Джена, графиня Ди Понти, се усмихна с благодарност на лакея, който ѝ се притече на помощ. Зимният въздух полази по тялото ѝ и тя потрепери, придърпвайки по-ниско подплатената с кожа шапка от кремав атлаз. В небето над главата ѝ облаците ту откриваха, ту закриваха пълната луна. Беше нощ, изпълнена със загадъчност и суеверни страхове... ако човек вярва в подобни неща. Тя не вярваше.

Зад нея вървеше леля ѝ Хестър, ниска възпълна жена с прошарена коса, прибрана на тила и накъдрена отстрани по последна мода. Обикновено кръглите сини очи на Хестър раздражено се присвиха, щом замърмори:

— Уж сме в най-добрата част на града, а осветлението и тук е мизерно. Нищо чудно да ни изненада някой спотаил се в сенките главорез.

— Лельо, ти все преувеличаваш — отвърна с безгрижен тон Джена, опитвайки се да разсее безпокойството на възрастната жена.

Ала Хестър бе права. Не биваше да идват в Париж. Причината не бе в лошото осветление. Опасността се криеше в самите французи. Не приемаха леко поражението и непрестанно говореха за бягство на Наполеон, използвайки всяка възможност да докажат, че са по-добри от англичаните, които наводняваха страната им. Фактът, че Хестър е шотландка, а Джена наполовина такава, само правеше френската враждебност по-тревожна.

Звук от суркане на обувки по калдъръма накара мисълта за въображаемата френска заплаха да изчезне от съзнанието на Джена. С крайчеца на окото си тя забеляза движение.

Замръзна и притаи дъх. Езикът ѝ отказваше да се движи. Разбойниците бяха нещо обичайно дори тук. Дали Хестър нямаше да се окаже права?

Една сянка се отдели от ъгъла на къщата, която бяха наели. Олюля се и затътри крака към тях, балансирайки с протегнати напред ръце. В този миг луната изскочи иззад облаците и ярката ѝ светлина очерта подобната на плашило фигура със свити в лактите ръце и дълги крака, които се препъваха при всяка стъпка.

— Мадмоазел — прозвуча от тъмното дрезгав глас. — Secours^[1].

Джена за малко да не разбере думите, толкова слабо бяха произнесени. По гърба ѝ полазиха тръпки от дълбокия кадифен глас. После мъжът се отпусна отгоре ѝ.

— Алфонс! — извика тя лакея, докато непознатият я повличаше със себе си. Огъна се под тежестта му и ръцете ѝ инстинктивно го прегърнаха, докато се свличаше на колене. Секунди по-късно Алфонс беше до нея. Тя държеше главата на припадналия непознат в скута си, докато лакеят го опипваше с опитна ръка.

— Ранен ли е? — попита Джена. Опитваше се да диша бавно, за да успокои бързия ритъм на сърцето си, но гласът ѝ трепереше.

— Не мога да кажа, госпожо. Трябва да го внесем вътре.

— Божичко, Джена! — каза Хестър, приближавайки ги с иконома, който я следваше отзад. — Майкълс, я вдигни по-високо свещта, да видим как изглежда този дрипльо.

— По-късно — отвърна Джена и нетърпеливо го спря с ръка. — Майкълс, хвани го за раменете. Алфонс ще го хване за краката. Занесете го в Златната стая. Аз ще нося свещта. — Тя се усмихна извинително на леля си, преди да премести главата на мъжа от скута си.

— Джена! — извика Хестър, сграбчвайки ръката на младата жена с възлестите си пръсти. — Не можеш да го внесеш в къщата. Този човек не е някое от животните ти. Не можеш да го внесеш, да го сложиш на легло със стари одеяла и да се грижиш за раните му, без да помислиш за друго, освен че трябва да го излекуваш. Той е човек, явно несретник, и нищо чудно да ни обере, преди... — тя видимо потрепери — ... да ни стори нещо още по-лошо.

Джена изви устни в усмивка при мелодраматичния ужас в гласа на Хестър, макар че понякога се дразнеше от непрестанните ѝ напътствия. Знаеше, че леля ѝ не е жесток човек: дамите просто не искаха да се занимават с неприятни неща. И за двете щеше да е по-просто да се съгласи с леля си, но не можеше.

Вземайки свещта от Майкълс, Джена се извърна към възрастната жена:

— Скъпа лельо, знаеш, че не мога да оставя болен или ранен човек да умре на улицата. Не го ли приберем ние, непременно ще мине някой, който да го обере. Може дори да го убие. — Без да дочака отговор, тя побърза да отвори вратата, за да предупреди икономката си за непредвидения гостенин.

— Хм! — Хестър знаеше, че е безполезно да спори повече, но ги последва по стълбите. — Джена, той е бездомник. Стига ми, дете водиш вкъщи всяко болно животно. Спомням си оная невестулка, която задържа, докато излекуваш крака ѝ. — Тя потрепери тъй, че раменете ѝ се разтресоха.

Джена погледна към Хестър, от която я делеше половин стълбище, и нежно ѝ се усмихна:

— Трябва да го сторя, Хестър. Никога няма да си простя, ако оставя човек да умре само защото съм се страхувала.

Леля ѝ изсумтя:

— Ти няма да си простиш, ако оставиш *каквото и да е* да умре.

Джена усети раздразнение, но бързо се овладя. При неясната светлина от свещите по стената видя колко здраво леля ѝ стиска перилата. Беше доста изплашена.

— Съжалявам — каза Джена, знаейки, че не бива да я оставя, но знаейки също, че раните на непознатия изискват незабавно внимание. — Ще дойда при теб веднага щом се погрижим за него.

Обръщайки се, Джена настигна икономката, подмина я и отвори вратата. Без да се бави, започна да пали свещите в стаята. Госпожа Майкълс нареди на слугата, който я следваше, да запали огъня, докато Джена смъкваше тежката, извезана със златни нишки покривка от масивното легло.

— Госпожо Майкълс — каза Джена, — ще остана тук, а вие донесете превръзки и топла вода. — Тя погледна изцапаните си с кръв ръце. — Тази кръв не е моя. По-добре донесете и праха против възпаление. — Захапа долната си устна, наблюдавайки как икономката излиза, докато внасят непознатия.

Усети как я изпълва любопитство. Колко тежко беше ранен? Можеха ли да му помогнат? Нямахше да е същото като с Луиджи, мъж, умиращ от старост. Този човек беше млад и щеше да се бори за живота

си. Не се боеше, че ще изпита мъка от загубата на някого, за когото се бе грижила дълго и упорито.

— По-добре излезте, милейди — каза Майкълс, щом двамата с Алфонс оставиха изпадналия в безсъзнание мъж върху леглото.

Алфонс кимна в знак на съгласие:

— Трябва да го съблечем, за да видим колко сериозно е ранен. Гледката не е подходяща за дама.

Думите им, така типични за мъжете, я накараха да се усмихне. Израженията им бяха толкова мрачни, че тя не се сдържа да ги подразни, макар и тримата да знаеха, че е сериозна:

— Можете да го съблечете и пред мен. Аз съм вдовица и не мисля, че притежава нещо, което не съм виждала досега. Все пак — очите ѝ заискриха — ще се обърна с гръб, докато не го завиете.

По лицата на мъжете се изписа изумление, после си размениха примирени погледи и се заловиха за работа.

Джена се обърна с гръб. Може и да не им се нравеше поведението ѝ, но бяха верни слуги и знаеха, че е опърничава. Знаеха също, че има голям опит като болногледачка. Докато се грижеше за умиращия си съпруг, беше се убедила, че практичността е по-важна от благоприличието. През последната година от живота си Луиджи крееше, жизнеността се беше изцеждала от измършавялото тяло. Беше труден за гледане, но тя бе непреклонна, знаейки кога трябва да се наложи и кога беше без значение дали той ще изпълнява лекарските предписания.

Беше преди година, а сега този мъж се нуждае от грижи и тя имаше необходимия опит.

Сумтенето на Алфонс прекъсна спомените ѝ. Мърморенията и шумът от разгъване на чаршафи, последвани от тупването на обувки на пода, ѝ подсказваха, че те разсъбличаха мъжа колкото може по-бързо.

— Свършихте ли? — попита тя.

— Да — отвърна Майкълс. Заедно с английския акцент в гласа му звучеше явно неодобрение.

Тя се обърна с лице към него:

— Знам, че ви дразня, Майкълс, още от времето, когато работехте в дома на баща ми. — Тя приближи леглото и поклати глава. — Как очаквате от мен да се погрижа за раните му, като сте го видели като новородено бебе?

Без да дочака отговор, тя внимателно придърпа чаршафа надолу, проследявайки засъхналата кръв и сълзящата рана от нож, спускаща се напречно от лявото му рамо до дясното бедро. Затаи дъх, не бе ясно дали е впечатлена от раната или от широките му рамене. Мъжът беше с добре развити мускули, за разлика от слабоватия Луиджи.

Пропъди мисълта, съсредоточавайки се върху настоящето:

— Поне кръвенето е почти спряло. — Тя погледна към купчината свалени дрехи. — Макар че е изгубил доста кръв, ризата и жакетът му са подгизнали.

— Притискал е към раната парче плат. Навярно, за да не остави следи — обади се Алфонс.

Джена погледна към лакея:

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурно е бил нападат, за да има подобна рана.

— Очевидно не е за парите му — измърмори Джена, побутвайки парцаливите дрехи с крак. Но ако не е било за пари, тогава защо са се опитали да го убият? Ръцете ѝ леко трепереха, докато подпъхваше чаршафа около бедрата на мъжа, внимавайки да не докосва широкия гръден кош и къдравите косъмчета, които се събираха под формата на триъгълник към слабините му.

— Може да е заради някоя жена — каза икономката, неодобрително сбърчила чело, докато затваряше вратата след себе си.

Очите на Джена се присвиха, преценяваше думите на госпожа Майкълс. Непознатият имаше изсветляла от слънцето коса, дебели тъмни вежди и мигли, дълги и кафяви като козината на бобър. Челото му беше високо, а скулите добре очертани и измършавели, завършващи в силна челюст.

Джена произнесе замислено:

— Да... наистина е достатъчно привлекателен, за да завърти главата на някоя кръчмарска слугиня. — „Или на някоя благородничка“, добави мислено.

— Хм! — изсумтя госпожа Майкълс и хвърли към господин Майкълс многозначителен поглед. Мъжът ѝ само се усмихна. Без да продума повече, икономката постави таблата с превръзките и водата върху богато резбованата масичка до леглото, после потопи една кърпа във водата и я изстиска.

— Аз ще го направя — каза Джена, посягайки към кърпата. Не пожела да срещне погледа на другата жена, докато я взимаше, знаейки, че госпожа Майкълс очаква изцяло да поеме грижите за този мъж; не беше съвсем наясно защо да не ѝ позволи да го стори. — Аз се грижех за съпруга си — добави тя като оправдание, чувстваше се длъжна да се защити заради неодобрението, което слугите ѝ не се стараеха да прикрият.

— Да, милейди — отвърна госпожа Майкълс, извърщайки се да каже нещо на господин Майкълс.

Ала Джена видя въпроса в очите на икономката. Беше въпрос, на който не можеше да отговори. Поради някаква причина тя се чувстваше привлечена от този мъж; загрижена за него. В началото бе само мигновената реакция да помогнеш на някого в беда. Сега... какво я задържаше да го остави на госпожа Майкълс и Алфонс, и двамата толкова опитни, колкото и тя? Сигурно любопитството... а също и безпокойство. Някой се беше опитал да го убие.

Съществувахе ли опасност за тези, които го бяха прибрали? Тя трябваше да разбере. Твърде много хора зависеха от нея и нямаше право да ги излага на опасност, ако този мъж беше направил нещо, което го е поставило извън закона. Или дори по-лошо — ако някой престъпник, решен да отмъсти, го последва дотук.

Ала точно сега тя трябваше да му помогне. Започна внимателно да бърше кръвта. Надяваше се той да остане в безсъзнание, докато свършат. Ножът се бе врязал дълбоко и на места раната се нуждаеше от зашиване.

Джена тъкмо режеше края на здравия копринен конец, след като бе направила и последния изкусен шев, когато усети погледа му върху себе си. Откога беше буден? Не бе произнесъл звук, нито бе помръднал, тъй че ѝ се щеше да вярва, че се е събудил току-що.

Лицето му бе покрито с капки пот, а очите му бяха издължени и наситенозелени и болката в тях я прониза. Прииска ѝ се да изглади бръчките между веждите му. Вместо това остави иглата и конца на таблата и посегна към кърпата, за да му изтрие челото.

— Алфонс — каза тя тихо, — моля ви, донесете малко бренди. Нашият болен се събуди.

— Какво си ти — червенокос дявол или огнен ангел? — попита непознатият дрезгаво, френският му беше безупречен, но с изговор,

различен от този на парижани.

— Нито едното, нито другото — отвърна тя, взимайки чашата от Алфонс. — Това ще облекчи болката. — Алкохолът винаги бе успокоявал най-тежките страдания на Луиджи. Тя пъкна лявата си ръка под раменете му и приближи чашата до устните.

Той преглътна питието, без да се закашля.

— Тиранин в поли от атлаз — каза, когато можеше да говори. — И червенокоса без лунички.

Тя му се усмихна, възхищавайки се, че може да се шегува в подобно тежко състояние.

— Алфонс, трябва да превържем „ръкоделието“ ми. — Докато чакаше слугата да донесе чисти превръзки, изтегли ръката си изпод раменете на мъжа. — Облегнете се назад, за да мога да ви поръся с този противовъзпалителен прах.

Той не отдели очи от нея, докато тя го поръсваше с праха. Почувства се неловко, че я наблюдават толкова отблизо. Ръката ѝ затрепери.

Щом свърши, си пое дълбоко дъх, преди да изрече:

— Ето! Сега, ако можем да ви изправим на възглавниците, ще е по-лесно да ви превържем.

Той се подпря на лакти и с помощта на ръката ѝ под раменете започна да се надига. По горната му устна изби пот, но не издаде звук.

Страданието му беше по-силно, отколкото тя можеше да понесе.

— Спрете. Почакайте да се върне Алфонс. Това усилие ви струва много. — Той се отпусна назад, с плътно затворени, присвити от болката очи. — Имате ужасна рана... — Гласът ѝ заглъхна, подканяйки го да обясни.

Той отвори очи, за да я погледне:

— Да, и много боли. Благодаря ви, че ме прибрахте.

Беше толкова тържествен, сякаш бе сторила нещо изключително важно, и тя не го насили да отговори на незададения ѝ въпрос. Вместо това отвърна:

— Всеки би сторил същото.

Челюстта му се напрегна от усилието да отговори:

— Не, нямаше. Сигурно щяха да ме оставят да умра или в най-добрия случай за мен щеше да се грижи прислугата.

Сега беше неин ред да отмине въпроса в очите му. Не знаеше защо му бе станала болногледачка, освен че бе принудена да го стори. Почувства се неловко. Алфонс влезе в стаята с гръм и трясък и я спаси от необходимостта да продължи разговора.

— Трябваше да взема още — изсумтя Алфонс и доближи леглото, ръцете му бяха отрупани с чаршафи. — Госпожа Майкълс се развика да не ѝ пипам новото спално бельо, но успях да донеса достатъчно.

В продължение на няколко напрегнати минути двамата подпираха болния и превързваха раната му. Джена усещаше стегнатия му гръб, докато той се напрягаше да стои изправен, за да го превържат. Мускулите му се издуваха и опъваха под пръстите ѝ. Би се справил добре в ръкопашна схватка и тя се чудеше дали нападателят му не го е изненадал. Не можеше да си представи, че могат да го надвият по друг начин.

Погледна лицето му. Върху него не личеше друго, освен изтощение. Може би, докато е толкова слаб, тя ще успее да научи какво се е случило. Инстинктивно усещаше, че ако го изчака да се подобри, за да бъде разпитван, няма да научи нищо. А тя трябваше да знае. Отговаряше за безопасността на леля си и слугите. Но за целта бе нужно да се отърве от Алфонс, защото този мъж никога нямаше да проговори пред повече от един човек. Сигурна беше в това.

— Алфонс — започна тя, щом помогнаха на мъжа отново да легне. — Вече мога и сама. Ще остана да го наглеждам още известно време, а междувременно ти трябва да си лягаш.

— Милейди, не мога да ви оставя тук сама с него. — Той я погледна подозрително, сетне отправи злобен поглед към мъжа. — Ще си тръгна заедно с вас.

Смехът ѝ бе тих и мелодичен. Не можеше да се държи грубо с Алфонс. Алфонс беше камериер на Луиджи и двамата се бяха сблизили, докато гледаха болния ѝ съпруг. Алфонс беше останал след смъртта на господаря си, за да се грижи за нея, младата вдовица.

— Алфонс, аз съм силна жена, а той — и тя махна с ръка към мъжа — е ранен. Изгубил е толкова много кръв, че не може дори да стане от леглото, камо ли да ме нападне.

— Той е прав — заговори непознатият и категоричността в гласа му я накара да подскочи. — Една дама не бива да остава насаме с

мъж... особено в спалня. Без значение колко слаб е мъжът и колко силна — дамата.

— Значи това ви безпокои. — Не беше сигурна дали изчервяването му се дължи на думите ѝ или на раната, но той се усмихваше. Това ѝ вдъхна надежда, че може би ще ѝ се довери, ако накара Алфонс да ги остави насаме. — По-добре не взимайте страната на Алфонс, защото няма да успея да го накарам да си легне, а той се нуждае от сън.

Мъжът неодобрително поклати глава, но не каза нищо повече. Зад нея Алфонс издаде звук, изразяващ одобрение към човека в леглото. Тя се усмихна против волята си. Мъжете все се грижеха за женската репутация — било за добро или за лошо.

— Алфонс, всичко е наред. Трябва да ставаш рано, а аз мога да спя до късно. — Тя му се усмихна, за да смекчи следващите думи: — Не искам да ти нареждам, преживели сме достатъчно заедно, за да го правя.

Възрастният мъж се намръщи, виждаше се, че желае да ѝ се противопостави, но си тръгна, устните му бяха побелели от стискане. Щом се чу характерният звук от затварянето на вратата, Джена поклати глава, едновременно раздражена и развеселена от упорството на слугата. Сега обаче трябваше да се грижи за по-важни неща.

Обръщайки се към болния, тя попита:

— Бяхте ли в съзнание, докато ви шиех?

Той въздъхна дълбоко и чаршафът се повдигна и спадна заедно с гръдния му кош:

— Достатъчно дълго, за да оценя майсторството ви.

— Съжалявам, сигурно е било ужасно, но нямаше как. Трябва жестоко да сте обидили някого. Ще ми разкажете ли? — Когато той не отговори, тя добави: — Утре ще извикам лекар.

— Не!

Точно това очакваше да чуе. Какво беше сторил този човек, та не можеше да си позволи дори визитата на лекар? По всичко личеше, че е убил някого. Може би бе направила грешка, че го прибра в къщата си.

— Раната ви е сериозна — започна тя, облизвайки устни, докато внимателно подбираше думите си. — Може да се инфектира. Ако се случи, не мога да ви помогна. Сигурно имате много сериозна причина да рискувате живота си, като отказвате лекар.

Той отвори очи и открито срещна погледа ѝ:

— Така е. Не съм глупак и знам колко е тежка раната, но нямам друг избор.

Гласът му не издаваше друго, освен усилието да говори. В началото доста висок, той постепенно заглъхна и тя едва можа да разбере последните думи.

— Нямате друг избор? Мисля, че преувеличавате.

Изведнъж той се надигна и я сграбчи за китката. Тя трепна и опита да се освободи, но напразно.

— Не викайте лекар — процеди той през зъби.

Инстинктът ѝ я предупредяваше, че е опасен човек, но в същото време виждаше, че е съвсем омаломощен. От усилието да я сграбчи и държи прикована към леглото по гърдния кош и раменете му изби пот и заблестя по тялото в златисти отънъци под трепкащата светлина на свещите. За него това бе важно. Тя омекна.

— Ще изчакам да видя как сте утре. Само това мога да ви обеща, не искам животът ви да ми тежи на съвестта. — Той пусна китката ѝ и се свлече на възглавниците. — Все пак трябва да знам дали положението, в което сте изпаднали, не застрашава дома ми. — Тя говореше спокойно, но усещаше пулса в гърлото си.

Щеше ли да ѝ отговори? Щеше ли да каже истината? За да облекчи напрежението в гърдите си и да му даде време да премисли отговора си, тя се пресегна към купата с вода и изстиска кърпата, за да избърше избилата го от усилието пот.

Очите му се бяха присвили, когато се обърна към него, но лицето му оставаше безизразно. От него би излязъл чудесен картоиграч. Може би точно това се бе случило: бе играл добре и някой от загубилите се бе опитал да му отмъсти.

Нямаше ли да отговори най-сетне?

Накрая той заговори, обмисляйки всяка дума:

— Не мисля, че има опасност, но сте права да се тревожите. Ще си тръгна сега. Това е най-малкото, което мога да сторя, за да ви се отплатя. — Надигна се на лакти, изстена и прехапа долната си устна, докато по нея не се появиха капчици кръв.

При вида на болката, изкривяваща чертите му, всички мисли за опасността, застрашаваща хората ѝ, се стопиха. Изпускайки кърпата, тя бързо го бутна назад в леглото и избърбори:

— Глупак такъв! Тази вечер не можете да отидете никъде.

Той се отпусна с тежка въздишка:

— Права сте. Твърде слаб съм. Ще си тръгна утре.

Слисването ѝ развърза езика:

— Кажете ми защо ви нападнах. Ако е заради карти или жена, няма причина да си тръгвате, преди да сте се възстановили. — Мисълта, че може да се е бил за някоя жена, я накара да изпита мигновено съжаление, но жените и картите бяха нещо обичайно за мъжете.

— Нито едното, нито другото.

Тя едва чу думата, донесла ѝ облекчение, преди отново да застане нащрек:

— Нещо незаконно?

— Не мисля.

Срещна очите му. Зениците му бяха разширени, а веждите склучени от болката, но той не трепна под изпитателния ѝ поглед, нито се опита да го избегне. Каквото и да бе сторил, смяташе се за прав. Кой знае защо, тя не се усъмни в преценката му.

— Засега ще трябва да се доверя на думите ви. — Нищо друго не би могла да направи, още по-малко да го изхвърли на улицата, откъдето го бе прибрала.

Извърна се към легена, за да вземе кърпата и осъзна, че използва необходимостта да попива потта му като средство за разсейване на напрегнатата атмосфера помежду им. С този мъж характерното ѝ самообладание я напускаше.

— Сега ще избърша потта ви, а после ще ви дам още малко бренди, смесено с лауданум^[2]. Ще продължим разговора утре сутринта. — Връщането към практичните задачи облекчаваше стегнатото ѝ гърло.

Очите му се затвориха, докато тя прокарваше кърпата по слепоочията, по страните и после по врата му. Поглеждайки безизразното му лице, тя се осмели да избърше широките му рамене, стройни въпреки натрупаните мускули. Пръстите ѝ тайничко се прокрадваха извън кърпата, усещайки гладката му кожа, която контрастираше с по-твърдите златисторуси косъмчета.

Попи потта около очертанията на превръзката, отбелязвайки, че няма прясна кръв. После избърса ръцете му до големите, добре

оформени длани. Пръстите бяха дълги и изваяни, ръце на художник, но се бяха оказали достатъчно силни да я приковат към леглото. Китката ѝ още бе изтръпнала на мястото, където я бе стиснал.

Кърпата вече беше топла и Джена отново я потопи във водата, преди да смъкне чаршафа до бедрата му. Беше толкова горещ. Ако не внимаваха, можеше да го втресе. Нямаше опит с треските; кожата на Луиджи бе суха и хладна като пергамент. Емоциите на Луиджи също бяха сухи и хладни.

Знаеше, че този мъж с горещо като фурна тяло няма да е сдържан, какъвто бе покойният ѝ съпруг. Този мъж притежаваше чувства, които изпълваха цялото му същество и бяха също толкова силни, колкото и убеждението, че каквото и да е сторил, за да го прободат, е било необходимо.

Остави кърпата в легена и се обърна към него. Осъзна смаяно, че очите му под натежалите клепачи я наблюдават, наситенозеленият им цвят бе просветлял. Ако не бяха замъглени от болката, би казала, че я изучава, преценявайки я предвид ситуацията, в която бе попаднал. Съмняваше се, че той е в състояние да се съсредоточи дотолкова в момента.

Очите му се затвориха. Най-сетне лауданумът и брендито бяха подействали.

Тя се отпусна в стола близо до леглото. Слепоочията я боляха от напрежението, беше изтощена. С натежали за сън клепачи забеляза едно петно върху полата си. Разглеждайки го отблизо, видя, че е кръв. Главата ѝ забуча.

Какво бе направила? Това не бе същото, като да се грижиш за ранено куче или кон, към който са се отнасяли зле. Това беше човек, нападнат с цел да бъде убит, а тя дори не знаеше защо. И все пак го бе прибрала в къщата си. Сигурно беше луда.

Опита се да диша дълбоко. В момента не би могла да стори каквото и да било. Нито можеше да го изгони навън в студената нощ — единствената ѝ възможност, нито да възпре надигащото се главоболие.

Джена се сдържа да не изпъшка, признавайки пред себе си, че мъжът щеше да остане и че тя трябва да си легне. През следващите няколко часа не би могло да се случи нищо, той щеше да е добре и никой нямаше да дойде да го търси.

Щом взе решение, тя се изправи, отиде до камината и сложи още дърва, разбутвайки старите, за да се подпалят новите.

— Това трябва да го прави някой слуга.

Дълбокият му глас я накара да се обърне рязко, опитвайки се да пренебрегне тръпките, ползали гърба ѝ. Пристъпвайки към потъналото в тъмнина легло, тя вдигна свещта и го погледна изпитателно. Сега добре можеше да различи решимостта, която го държеше буден въпреки изпития лауданум.

Чертите на лицето му бяха остри под трепкащата светлина на свещта, почти зловещи в своята ъгловатост. Тя се отърси от моментната уплаха, чудейки се колко силен трябва да е човек, та да устои на подобно успокоително. Нямаше опит с такъв тип хора, познаваше единствено себичността на Ричи — своя годеник, и ината на един старец.

— Трябва да спите — каза тя, като внимаваше да не издаде с гласа си своята несигурност.

— След малко. Защо не повикате някой слуга? — настоя той.

— Защото са си легнали. Утрото идва бързо, ако не си господарят или господарката. — Отмести поглед, не желаейки той да прочете в него, че иска да запази тайната му, както вече бе решила. — Освен това знам, че ви е необходима дискретност. Каквото и да сте сторили, за да получите тази рана, сигурно не се нуждае от разгласа. А слугите са приказливи. Дори най-добрите.

— Щях да ви се доверя, ако можех.

Въпреки здравия си разум, тя му вярваше, точно както знаеше, че ще го остави в къщата си. Ала сега трябваше да си тръгне. Той се нуждаеше от сън, а на нея ѝ бе необходимо време да помисли, без да усеща смущаващото му присъствие.

Затваряйки вратата след себе си, Джена се обърна и се блъсна в някого.

— Алфонс! — ахна тя, с ръка на гърдите. — Изплаши ме.

— Трябва да ви е страх — каза лакеят. — Да оставите непознат мъж в къщата, и то при подобни обстоятелства.

Тя се намръщи. Той се бе преоблякъл, сменяйки тюркоазено-сребрилата ливрея на дома Понти с тъмни дрехи. Не бяха предназначени за леглото. — Алфонс, защо не спиш?

Той също се намръщи.

— Някой трябва да наблюдава този мъж, въпреки съгласието му, че не бива да оставате насаме с него. Знам защо искахте да изляза, милейди.

От обидения израз на лицето му Джена я напуши смях. Не можа да се сдържи. Цялата тази ситуация би могла да бъде комична, ако не бе толкова напрегната:

— Знам, че не се боиш от мен, Алфонс, затова не ме гледай така смразяващо. Разбира се, че знаеш защо исках да си тръгнеш, нали ти казах. Нуждаеш се от сън.

— Вие искахте да разпитате този мъж, милейди, и мислехте, че няма да ви каже нищо, ако в стаята има прислуга — завърши той самоуверено.

Джена поклати леко глава. Е, добре, тя имаше нужда да поговори с някого за това, а Алфонс беше най-подходящият. Доверяваше му се напълно.

— Прав си, както винаги, стари приятелю — каза тя, облягайки се на стената. Потрепчащата свещ, която държеше Алфонс, очертаваше единствен кръг от светлина, понеже свещите по стените отдавна бяха угасени. — Но той не пожела да ми каже нищо, освен че това, което е направил, не е незаконно и е убеден, че е трябвало да го стори. И колкото и да е неблагоприятно от моя страна, не мога да го изхвърля на улицата, макар да се боя, че ще ни навлече някоя беда.

— Хм... — Алфонс се олюля на пети. — Смятам, че може да се доверим на думите му, но дали може да се доверим на човека, който навярно все още го преследва, е друг въпрос. Нашият герой се е боял да не го проследят, иначе не би притискал кърпа до раната си. Свършил е добра работа. Преди да се прибера, проверих дали по калдъръма няма капки кръв. Няма никакви.

Бе много уморена, а всички тези приказки за кръв и опасност бяха толкова изтощителни. Потрепери от внезапната болка в слепоочията. Малко почивка щеше да премахне главоболието, но този мъж сякаш не желаше да ѝ я разреши. Тя *трябваше* да мисли.

— Ще остана при него през нощта — каза Алфонс. Категоричният му тон не търпеше възражение.

Джена знаеше кога да се признае за победена:

— Няма да ти е лесно. Утре трябва да си отспиш. Сутринта ще увеличи броя на лакеите с извинението, че точно сега се чувствам

несигурно в Париж. — Въздъхна и потри слепоочия. — Това е добра причина и е разумно, дори да нямахме гост.

Алфонс кимна, после влезе в стаята на болния, затваряйки тихо вратата след себе си.

Джена остана вгледана в тежката дървена врата. Не беше способна да мисли свързано, а трябваше да се отбие и при Хестър. Потискайки една въздишка, тя тръгна по коридора и спря пред стаята срещу своята. Джена беше обещала на леля си, че ще ѝ се обади, а тя винаги държеше на думата си. На тихото почукване не отговори никой. Опита отново — и пак нищо. Изглежда, Хестър бе успяла да заспи, въпреки страховете си.

* * *

Джейсън я гледаше как напуска стаята. Топлотата, която го обгръщаше, си отиде с нея. Той се усмихна мрачно. Само на него можеше да се случи да го ранят смъртоносно тъкмо когато е намерил жена, която иска да впечатли. Ех, ако можеше да ѝ се довери, но той не знаеше дори името ѝ, да не говорим за това на коя страна бе. Френският ѝ беше добър, ала се усещаше някакъв акцент. А пък Алфонс беше френско име.

Не, той не можеше да рискува постигнатото през последните две години, като ѝ се довери, докато не му се наложи или докато не разбере коя и каква е тя.

По дяволите! Искаше му се да ѝ се довери.

Големите ѝ кафяви очи и усмивката ѝ бяха твърде нежни, за да принадлежат на жена, на която не би могъл да се довериш. И тази трапчинка на брадичката ѝ, която го молеше да я целуне. Той направи гримаса, припомняйки си състоянието, в което се намираше. Не беше във форма да направи друго, освен да ѝ бъде благодарен.

Утре ще научи повече за нея, а след това ще трябва да си тръгне. Не можеше да поеме риска човекът, който го бе нападнал, да го проследи и да стори някакво зло на нея или на хората, работещи за нея. Дължеше ѝ повече от това. Сигурно вече щеше да е мъртъв, ако не беше тя.

Трябваше да я пропъди от съзнанието си... и от тялото си. Той се усмихна мрачно. Нуждаеше се от почивка. За първи път от месеци наред му се удаваше случай да спи, без да държи в едната си ръка ножа. Трябваше да се възползва от това. Сутринта щеше да има достатъчно време да реши как да напусне Париж.

[1] Помогнете (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Опиева тинктура. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Джена се събуди внезапно. Какво я бе стреснало? И тогава го чу — трополене на карета по калдъръма. Още не можеше да привикне към този звук. Във Венеция хората пътуваха по вода, но това бе Париж, а тя бе тук от няколко месеца.

Ако шумовете отвън не бяха достатъчни да ѝ го припомнят, то вътрешността на тази взета под наем къща би трябвало да го стори. Вместо прозорци от пода до тавана, пропускащи яркото слънце на Италия, тя се сблъскваше с тежки кадифени завеси, покриващи миниатюрни прозорци, които изолираха нежеланото натрапничество на големия град. Вместо полирани мраморни подове в пъстри тонове, тя стъпваше върху дебел кафяв килим, от който внушителната ѝ спалня изглеждаше тъмна и гробовна. Дори мебелите бяха отблъскващи, масивни, натруфени реликви от друга епоха.

Не би избрала тази къща с мрачната ѝ атмосфера и в близост до центъра на Париж. Избрал я бе Ричи, заявявайки, че при сегашния наплив от хора, стичащи се тук да отпразнуват заточването на Наполеон на Елба, не би могло да се намери нищо по-добро.

Тя въздъхна примирено при мисълта за Ричи, бъдещия ѝ съпруг и последен потомък на фамилията Понти. Беше принудена да приеме Ричи. Това бе спомен, който би предпочела да забрави, но...

* * *

— Джена — каза Луиджи.

Гласът на съпруга ѝ изпод купчината одеяла, покриващи измършавялото му тяло, бе тих и хрипящ. Поглеждайки над книгата си, Джена видя, че той протяга към нея ръка. Веднага остави романа и се изправи. Пръстите му бяха студени и се впиха в топлата ѝ плът, сякаш се опитваше да изкопчи от нея живот. От цялата си душа искаше

да може да му даде това, от което се нуждае, откакто лекарят бе казал, че не му остава много.

— Да, Луиджи? — попита тя тихо, сърцето я болеше, че трябва да го гледа в това унижително положение.

— Джена, и двамата знаем, че умирам. — Пресече го пристъп на кашлица.

Тя го придържаше за раменете по време на разтърсващите движения, желяйки повече от всичко да облекчи болката му. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, но се удържа. Това нямаше да му хареса. Когато най-сетне спря да кашля, тя го положи обратно на възглавниците и нежно отстрани рядката прошарена коса от челото му, останало сухо въпреки усилието.

Той си пое жадно въздух като удавник, показал се за миг на повърхността.

— Ти ми беше опора и дясна ръка през петте години, откакто сме женени. Искам да ми бъдеш партньор и след смъртта.

— Шшт! — прекъсна го тя. — Нуждаеш се от почивка.

Сивите му очи я гледаха твърдо и тя усети, че я изпълва чувство за обреченост. Знаеше какво ще ѝ каже. Водеха този разговор всеки ден, откакто немоцта го бе приковала към леглото. Досега бе съумявала да го отклони, но усещаше, че той е обзет от отчаяние и повече няма да отстъпи. Не искаше да направи това, за което той настояваше. Но как можеше да му откаже? Как би могла да измери дълга си към него? Нямаше представа, но така или иначе остатъкът от живота ѝ беше прекалено голяма отплата. Знаеше, че той не е съгласен.

— Този път ще ме изслушаш — каза той с фалшива сила в гласа. — Няма да преживея нощта. Преди да си отида, искам да ми дадеш дума.

И щеше да я получи — знаеше го със сигурност — и волята я напусна. Когато ставаше въпрос за фамилията Понти, Луиджи бе неумолим.

— Трябва да се омъжиш за Ричи. Богатството трябва да остане при титлата. — Той спря, за да си поеме дъх.

— Остави парите на Ричи — замоли го тя. — Не ги искам.

Ръката му отново се впи в пръстите ѝ.

— Забравяш за майка си.

Думите му я смразиха, но знаеше, че не го прави от жестокост. Майка ѝ, болна от туберкулоза, се намираше в швейцарски санаториум и беше там от години. Здравето на майка ѝ беше причината Джена да се омъжи за Луиджи. И, изглежда, щеше да е причината Джена да се омъжи за Ричи, освен ако не успееше да го разубеди. Трябваше да опита.

— Тогава ми остави достатъчно пари, за да се погрижа за нея — замоли го Джена. — Останалото дай на Ричи.

— Ричи ще пропилее парите по жени и карти само за две седмици. Знаем го и двамата.

Суровата категоричност оживи лицето му и то засия, сякаш здравето му се бе възвърнало. Щом видя това, Джена разбра, че е загубена.

— Ще ме обречеш да прекарам целия си живот с човек като Ричи? — попита тя тихо, използвайки въпроса си като последна защита. Още докато го задаваше, знаеше, че няма да е достатъчен да промени решението на Луиджи.

— Ще направя всичко, за да спася фамилията. Ти знаеш как да се грижиш за парите. През последните две години се справяше вместо мен. Пък и кой знае, бракът с добра жена може да промени Ричи. Бог е свидетел колко много разгулници са се преобразили от любов.

— Любов! — Смехът ѝ беше тих и горчив. — Ричи не ме обича, нито пък аз него.

— И това ще стане. Надявам се да е така заради теб, защото трябва да настоявам. Без твоето обещание ще оставя всичко на Ричи. Няма да имаш пари, за да се грижиш за майка си. Адвокатът ми чака решението.

Тя се опита да издърпа пръстите си от ръката му, но той ги държеше като в менгеме, а погледът му я пронизваше. Като в мъгла тя го наблюдаваше как посяга със свободната си ръка към златния звънец на нощното шкафче. Едва беше позвънил, когато вратата се отвори и влезе секретарят му. Къде бе деликатният човек, за когото се бе омъжила? Промени се в желанието да продължи рода си. Те нямаха деца, тъй че Ричи беше последната му надежда да съхрани името Понти, но Ричи трябваше да има пари. А тя щеше да се погрижи за това...

* * *

Сега бе сгодена за Ричи — обстоятелство, на което честта ѝ не позволяваше да сложи край, въпреки че Луиджи бе мъртъв и не можеше да стане от гроба, за да я спре. Не, тя бе обвързана с бъдещ брак, планиран от Луиджи.

Въздъхвайки заради несправедливостта на всичко това, Джена вдигна ръце над главата си и се протегна. Животът и щастието ѝ бяха принесени в жертва на бъдещето на една фамилия развратни италиански графове. Нищо не би могла да направи по отношение на годежа си с Ричи, но би могла да види как е новият ѝ пациент и да реши какво да прави с него.

Стана от леглото, забелязвайки за първи път, че все още е в роклята от предишната нощ. Главата я бе боляла толкова силно и бе толкова уморена, че не си бе направила труда да се преоблече.

Изхлузвайки се от намачканата рокля, тя се изми със студена вода и кожата ѝ настръхна. После отвори масивния гардероб от махагоново дърво и прерови няколко пъти дрехите си, преди да се спре на една рокля в теменужен цвят и семпла кройка. Облече я бързо.

Огледа се критично в голямото огледало, което я отразяваше в цял ръст. Облечена подходящо, би могла да се смята за привлекателна, но не беше красавица. Погледът ѝ бе твърде решителен, а брадичката твърде силна. Дори фигурата ѝ не бе от тези, каквито се харесваха в момента: с прекалено едър бюст, твърде царствена. Луиджи се бе възхищавал от пищните ѝ форми, понеже младостта му бе преминала по времето, когато от жените се очакваше да са щедро надарени и им се възхищаваха за това.

Приглади с ръка роклята си, мръщейки се на начина, по който високата талия подчертаваше закръглените ѝ бедра, а всъщност трябваше да изглежда по-слаба. Неканен, образът на непознатия в Златната стая нахлу в мислите ѝ. Щеше ли да хареса фигура като нейната? Съмняваше се.

Отдръпвайки се от огледалото, Джена плътно затвори очи. Какво значение имаше? Никога преди не се бе интересувала дали се харесва на мъжете. Нито дори на Луиджи.

И защо се връщаха спомените ѝ за Луиджи? От смъртта му бе изминала година. Да, тя го бе обичала, но както дъщеря баща си. Той не беше голямата ѝ любов — каквато бе съществувала между родителите ѝ. Отдавна беше решила, че чувства като тези на майка ѝ и баща ѝ не са ѝ отредени.

Засмя се горчиво, преди да успее да се спре. Всъщност това бе добре, защото ѝ предстоеше друг брак без любов.

Безполезно беше да размишлява за нещо, което не би могло да се промени. Нейната дума беше нейната чест и тя нямаше да я опетни, като пристъпи обещанието си към Луиджи.

Но тази сутрин трябваше да свърши някои неща преди посещението на годеника си, а тя дори не бе приключила с тоалета си. Взе четката си за коса с позлатен гръб, една от малкото лични вещи, които бе донесла със себе си от Венеция, и ожесточено я прокара през косата си. Едно бързо движение и косата ѝ бе прибрана с виолетова панделка на тила, така че гъстите къдрици с бакърен цвят падаха свободно по раменете ѝ.

Минути по-късно тя вървеше по коридора към стаята, където лежеше неканеният ѝ гост. Спря отпред и тихо почука. Секунда по-късно Алфонс излезе, затваряйки вратата след себе си.

Кимайки към вратата, Алфонс каза:

— Трябва да сте му дали конска доза приспивателно, милейди. Спа като пън, не го чух да издаде и звук. Ей сега се размърда. Отивам да взема приборите си за бърснене. Който и да е, ще му дойде добре да се поосвежи.

— Да — измърмори Джена, — Луиджи винаги се чувстваше по-добре след бърснене. Междувременно ще видя как е нашият гост. И кажи на Майкълс да наеме още прислуга. — Тя погледна разбиращо Алфонс.

Не го изчака да тръгне, а влезе в стаята. Завесите не бяха дръпнати и бе толкова сумрачно, че трябваше да изчака, докато привикнат очите ѝ. В камината гореше слаб огън, голямото кресло беше придърпано близо до леглото. Джена тръгна към него.

Мъжът се бе проснал напреко на кревата и завивките се бяха усукали около кръста му, оголвайки останалата част от дюшека. Единият му крак висеше отстрани. От мястото си можеше да види, че

прасците му са добре оформени, а стъпалото му е дълго и тясно, с висока извивка. Крайник на благородник.

Тя се усмихна, мислейки си колко ли е неудобно да се спи в едно легло с него. Сигурно тази, която споделяше нощите му, редовно се озоваваше на пода. По навик посегна да го завие. Преди да успее да го стори, той се размърда. Тя се взря в лицето му. Очите му бяха отворени и я гледаха преценяващо.

— О — каза тя, отдръпвайки се назад, — не знаех, че сте буден. Алфонс отиде да донесе вода и бърснач. Как се чувствате? Той каза, че сте спали непробудно. — Смущаваше се — нещо, което не й се бе случвало никога досега. Този мъж разклащаше равновесието й. Може би защото бе загадка, каза си тя.

Усмивката му разкри силни равни бели зъби.

— Подскочихте тъй, сякаш видяхте самия дявол. Съжалявам, че ви стреснах. Чух шумоленето на поли и си помислих, че може да сте вие, понеже лакеят ви не си пада по фустите.

— Можеше да е икономката — отвърна тя. Чувството му за хумор я забавляваше.

— Би могло, но тя стъпва по-тежко от вас.

Тя присви очи. Беше доста проникателен.

— Интересно е, че сте забелязали нещо толкова дребно. Сигурно работата ви изисква от вас да обръщате внимание на подробностите.

Усмивката му се стопи.

— Да, така е.

— Все още не желаете да ми кажете нищо — каза тя, без да се старае да прикрие нетърпението в гласа си. — Поне си кажете името, за да не ви наричам „непознатия“ или „мъжа“.

— Джейсън.

Тя бе толкова ядосана, че му се сопна:

— Джейсън кой?

— Мога да ви кажа само толкова, освен ако не искате да ви излъжа. Предпочитам да не ви лъжа.

Очите му я гледаха открито. Бяха красиви, издължени очи с тежки клепачи, гъстите мигли ги обрамчваха и привличаха вниманието към зелените ириси, в които танцуваха златисти точки. Очите му й говореха за доверие и изпълнени обещания и това я изплаши повече,

отколкото неочакваната му поява пред вратата ѝ, защото ѝ даваха надежда за... за какво?

Това беше лудост. Сигурно не бе съвсем наред, щом можеше да прочете в един поглед повече, отколкото би могла да види там. Той не се интересуваше от нея, а дали тя искаше да се грижи за него, докато оздравее. Не се интересуваше от него, освен като болен. Каквото и да си бе помислила, че ѝ казват очите му, беше си въобразила.

Разочарованието се оттегли, за да отстъпи място на примирението, че не може да изпитва чувства към този мъж или към някой друг. Беше се обрекла на фамилията Ди Понти.

Извърна глава, за да прекъсне мълчаливия диалог помежду им.

— Не искам лъжи, така че „Джейсън“ ще свърши работа. Но трябва да ви кажа, че макар френският ви да е безупречен, името ви е английско. Дори и аз, колкото и глупава да ме мислите, разбирам, че не сте французин. — Държеше се грубо и го съзнаваше, но след малкото, което ѝ казваше той, оставаха ужасно много въпросителни.

— Твърде проникателна сте — каза той. — Или аз съм твърде прозрачен. И в двата случая най-добре ще е да си тръгна. Ако наредите да ми донесат дрехите, ще го сторя незабавно.

— Не! — веднага реагира тя. Беше прекалено слаб.

Той се усмихна.

Виждайки реакцията му, си припомни колко бе силен предишната нощ, когато бе предложила да извика лекар. Изглежда двамата си приличаха в някои отношения.

— Не искам лекар, а вие не желаете да си тръгна — каза той. — В задънена улица сме.

Озадачена от бързото му отстъпление, тя го попита:

— Кой сте вие всъщност? Сигурно сте англичанин.

Отварянето на вратата прекъсна разговора им.

— Милейди — каза Алфонс, — настоявам да излезете. Никой мъж не желае да го бръснат в присъствието на жена. Пък и граф Ди Понти ви чака.

Неспособна да възрази на последното, тя каза:

— Виждала съм как се бръсне мъж! Дори сама съм го правила, както добре ти е известно.

Чу смеха на Джейсън, но тръгна толкова бързо, че не успя да види усмивката му. Съжали за това, припомняйки си начина, по който

се оживяваха чертите му, когато се усмихваше. Все пак щеше да е почти облекчение да се види с Ричи. Тя го разбираше и не се объркваше в негово присъствие, както се объркваше с *този мъж*.

„Джейсън“, помисли си тя, изговаряйки наум думата. Беше хубаво име, в него имаше кураж и решителност, макар че я бе накарало да се пита защо непознатият се преструва на французин.

— Джена!

Раздразненият глас на Ричи прекъсна мислите ѝ. Стоеше на площадката на стълбището, изнесъл единия си крак напред, за да покаже облеченото си в плътно прилепналите бежови панталони бедро. Жакетът му бе втален, а под него носеше фино избродирана жилетка. Ричи, граф Ди Понти, беше конте до последното косъмче на педантично подредените си черни къдрици. Гордееше се с черните си очи, впечатляващи жените, и имаше пълни, добре оформени устни, които в момента бяха нацупени.

За Джена той не беше нищо повече от едно пораснало дете, макар че бе на двайсет и шест, с година по-голям от нея. Как можа да се остави да я убедят да се омъжи за него? Обещанието ѝ към един умиращ. Въздъхна и тръгна към Ричи.

— Защо стоиш така, Джена? Очаквам от теб да ме посрещаш, както се полага на мъж, който след дванайсет месеца ще ти стане съпруг.

Думите на Ричи увиснаха във въздуха. С натежали крака тя измина разстоянието, което ги отделяше, и накрая се озова на площадката до него. Подаде бузата си за целувка, неспособна да му предложи устните си. Примирението по отношение на този брак бе нещо, до което бе стигнала отдавна, но нямаше желание да отива отвъд необходимото. Обикновено Ричи не възразяваше.

— Хайде, хайде — каза той закачливо. — Що за посрещане е това? Очаквам повече от една братска целувка.

Ръцете му я обгърнаха и притеглиха, докато двамата се озоваха лице в лице. Беше само няколко сантиметра по-висок от нея и имаше крехко телосложение. Знаеше, че ако иска да направи сцена, би могла да се измъкне от прегръдката му, ала тя бе дала дума, а целувката в края на краищата си е само целувка и нищо повече.

Устните му бяха влажни, докато я насилваше с езика си да отвори уста. Тя потръпна от отвращение. Съпругеското легло нямаше

да е удоволствие.

Миришеше на скъп парфюм, какъвто би носила жена. Бе дошъл при нея от последната си любовница. Мислеше, че се е примирила с това, понеже не беше за първи път. Преди никога не бе имало значение, защото не го обичаше, защо трябваше да има и сега?

„Защото си глупава — каза си тя. — Поглеждаш в очите на непознат мъж и виждаш там мечти за неща, които никога не биха могли да бъдат твои.“ Ричи беше неин годеник и изневерите му бяха нещо, с което щеше да живее до края на дните си. Не трябваше да позволява това да я огорчава.

След цяла вечност той се отдръпна от нея. Тя отстъпи назад и спокойно каза:

— Ще отидем ли в трапезарията? Още не съм закусила.

Без да дочака отговор, мина покрай него с високо вдигната глава и царствена походка.

— Студена кучка — каза той достатъчно високо, за да го чуе.

Не му отговори. Ако трябваше да отвърне на думите му, сигурно не би премълчала какво мисли за него и похожденията му. Но нямаше да го стори. Той беше бъдещият ѝ съпруг и тя му дължеше лоялност — за това, ако не за друго.

Щом влязоха в трапезарията, те седнаха един срещу друг и изчакаха, докато им сервират закуската и Майкълс излезе от стаята. Ричи не беше дошъл тук, за да я целуне, а после да я обиди. Не, тя знаеше, че той е тук за пари, но щеше да започне със същите думи. Винаги започваше с тях.

— Джена — каза той, тъмните му очи омекнаха и я загледаха умолително, — ние ще се женим. Можеш да си позволиш да отговориш на ласките ми.

Тя отхапа малко от яйцето, после от препечената филийка и отпи кафе. Винаги бе едно и също. Той се нуждаеше от пари и можеше да измисли само един начин, за да ги поиска. Опитваше се да я предразположи към ласки, а щом не успееше, избухваше и накрая се държеше помирително. Колко пъти още ще може да си повтаря, че не е лош, само недостатъчно зрял.

С въздишка на примирение тя попита:

— Колко ти трябват?

— Десет хиляди франка. Снощи изгубих много.

— Десет хиляди? — Това бе повече от обичайното. Знаеше, че той превишава издръжката, определена му в завещанието на Луиджи, защото предната седмица ѝ бе поискал пет хиляди.

— Ами — изхленчи той — вината е твоя. Ако не си беше тръгнала от мадам Дьо Пре толкова рано снощи, аз нямаше да се отегча и да си потърся друго развлечение. И сега нямаше да се нуждая от толкова много.

Ако не си беше тръгнала по-рано снощи, сега Джейсън можеше да е мъртъв. Кокалчетата ѝ побеляха, докато стискаше вилицата.

— Ричи, съмнявам се, че моето тръгване е било причината да прахосаш толкова. Но — тя вдигна ръка, за да възпре протестите му — ще ти напиша чек. — Така беше по-лесно.

Той се усмихна самодоволно, но тя видя негодуванието, спотайващо се в очите му. Не бе понесъл добре обстоятелството, че Луиджи остави всичките си пари и имущество на нея, дори великолепния дворец в околностите на Венеция. Колкото и да се опитваше да го скрие, Ричи негодуваше, че тя държи в ръцете си цялото богатство. Не можеше да го вини.

Ричи си тръгна скоро след като получи това, за което бе дошъл, и Джена побърза да се премести в библиотеката. С въздишка на облекчение се настани в огромното кресло. Богатата ламперия от махагоново дърво и дебелите зелени завеси правеха стаята тъмна и тя се нуждаеше от двата големи сребърни свещника на бюрото си, но уединението тук си струваше сумрака. Пък и в камината гореше весел огън, който повишаваше настроението ѝ и изпращаше вълни от топлина, пропъждащи студа от предната нощ.

Париж в началото на март бе неприятно студен. Отдавна беше забравила за скрежа, който покриваше Шотландия по това време на годината. Но може би не го бе забелязвала заради топлотата на родителите ѝ към нея — тяхното единствено дете. Споменът бе горчиво-сладък. Любовта им я бе накарала да повярва, че един ден и тя ще е толкова щастлива.

Пропъди фалшивите илюзии. Трябваше да уреди сметката за санаториума на майка си. Написа набързо една бележка за секретаря си, напомняйки му да плати.

Надигайки се, уви шала по-плътно около себе си. Беше крайно време да отиде да види болния. Спря я почукване по вратата.

— Джена — каза Хестър през тясната пролука, която бързо се разшири, за да пропусне пълната фигура на възрастната жена. — Това... това *създание* още ли е тук? — Потрепери и тялото ѝ се затресе.

Джена присви устни, мислейки в първия момент, че става дума за Ричи, но после разбра, че леля ѝ има предвид Джейсън. Усмивката ѝ я напусна, щом леля ѝ дойде под светлината от камината и свещите на стената. Очите на Хестър бяха подути и зачервени от недоспиване.

— О, лельо — каза Джена и побърза да улови старата жена за ръката, повеждайки я към коженото кресло, от което току-що бе станала. — Ела, огънят ще стопли студените ти ръце. Ще позвъня за чай.

— Да, може да ми помогне — отвърна Хестър с треперещ глас. — Но ще се почувствам много по-добре, ако се отървеш от този нехранимайко. Цяла нощ не съм мигнала от страх да не ме нападне, докато спя.

Джена стисна устни, за да не прихне. Сега не беше моментът да се шегува със страховете на Хестър. Сядайки наблизко, тя каза:

— Скъпа моя лельо, нехранимайкото се казва Джейсън и е твърде слаб да стане дори от леглото, камо ли да те нападне. Но за по-голяма сигурност накарах Майкълс да увеличи прислугата, а сега при болния е Алфонс.

— Този Джейсън, както го наричаш, е висок мъж. Сигурна съм, че Алфонс няма да може да го спре, ако се случи нещо. Той просто трябва да си върви!

Майкълс влезе с таблата и те замълчаха, докато той не си отиде. Джена наля една чаша силен чай, добавяйки три лъжици захар и много сметана.

— Заповядай, скъпа — подаде тя чашата на Хестър. — Разбирам притеснението ти, но човекът е ранен. Съжалявам, че не си спала добре, бих искала да не беше така, но не мога да го изхвърля на улицата. Просто не мога. — Очите ѝ умоляваха Хестър да я разбере. — Още повече, че е бил нападат.

Забеляза как очите на леля ѝ се разшириха от ужас, а възлестите ѝ пръсти се разтрепериха, докато посягаше към чая си. Леля ѝ, горкичката ѝ леля, изглеждаше състарена с няколко години, но тя не можеше да пропъди Джейсън.

— Така си и помислих — каза Хестър, след като отпи голяма глътка чай.

— Само че, нали разбираш, скъпа — Джена бе решила да приключи с неприятния разговор, — това означава, че някой е по петите му или го мисли за мъртъв. А ние не познаваме нападателя му, така че по-добре да си мълчим за Джейсън.

Хестър посегна за парче кейк и отхапа малко, преди да отговори.

— Най-добре ще е за него да се върне в тинята, откъдето го измъкна. — Още една хапка и тя свърши с кейка, въздъхвайки заради изтерзания вид на Джена. — На Луиджи това нямаше да му се хареса. И на Ричи няма да се хареса.

— Не бива да казваш на Ричи — реагира рязко Джена. — Той е такъв бърборко, че утре цял Париж ще е научил. Това ще изложи на опасност Джей... искам да кажа нас.

Лицето на Хестър пребледня при мисълта за вероятни усложнения, но кимна разбиращо.

— Е, само ако можеше да се отървеш от този натрапник — въздъхна тя.

Джена не пожела да отговори. Бяха приключили с това и тя бе взела решение. За добро или за лошо, щеше да се грижи за Джейсън, докато той се възстановеше достатъчно.

Хестър отново отпи от чая и посегна към друго парче кейк, преди да въздъхне:

— Тогава ще си тръгнем ние. Това ще разреши проблема ти по отношение на този мъж. Остави някой слуга да се грижи за него. Пък и вече е време да посетим майка ти. Бог ни е свидетел, че щяхме да сме отишли досега, ако Ричи все не забравяше да уреди пътуването, въпреки че сам настоя да го стори. Мисля, че го направи, за да получи пари с извинението, че трябва да плати за някои неща предварително. Сигурна съм, че е похарчил парите за друго.

— Аз също — промърмори Джена. — Но ти си права, скъпа. Трябваше да заминем по-рано. Както и да е, вече съм казала на секретаря си да уреди пътуването. Ще се погрижи и за отиването ни в Италия след Швейцария. — Не каза на леля си, че плановете ѝ бяха съобразени с Джейсън и времето, необходимо да се възстанови, за да може да пътува сам.

— Италия! — Хестър рязко остави чашата и тя издрънча. — Надявах се, че ще се върнем в Шотландия.

— Защо? — кротко попита Джена. Колко пъти бяха водили този разговор? — В Гленфинан не ме очаква нищо. Татко умря разорен. Всички земи и титлата преминаха към наследника му, далечен братовчед, когото не познавам и който не се интересува от мен. Не, сега мястото ми е в Италия.

— В Италия не те очаква нищо, освен една огромна къщамавзолей и брак с мъж, който ще се перчи пред теб с любовниците си и ще пилее парите ти на поразия.

— Лельо! — Джена едва не се задави, както отпиваше от чая. Щом успя да си поеме дъх, каза: — Какво говориш!

Хестър малко се притесни.

— Истината.

— Не, не е точно така — каза Джена спокойно. — Семейството на майка ми е в Италия, а от шотландските си роднини обичам само теб, а ти си с мен.

— Семейството на майка ти няма да те приеме.

Ударът беше директен, знаеха го и двете. Лицето на Джена пребледня и тя се загледа в огъня, за да не види Хестър сълзите, които заплашваха да потекат. Мислеше си, че бе оставила разочарованието зад гърба си. В края на краищата това се бе случило, преди да се роди тя.

Майка ѝ, Франческа Галучи, беше единственото дете на богатата фамилия от Неапол. Бе избягала с красив беден шотландски благородник и не само че я бяха лишили от наследство, ами бяха изтрили и името ѝ от семейната библия.

Джена не желаше да говори повече за това.

— Права си, лельо — каза тя колкото може по-безгрижно, надигайки се от мястото си. — Все пак сега Венеция е моят дом. Ще живея там след женитбата си. Това е мястото, където ще отида, след като се видя с мама. — Усмихна се, за да смекчи следващите думи: — Извини ме, трябва да се погрижа за моя болен.

Хестър присви състрадателно малката си уста, наблюдавайки как единствената ѝ племенница излиза от стаята. Последното нещо, което би искала, бе да нарани Джена, но детето не биваше да се омъжва за

този Ричи. Сега трябваше да се омъжи за някой добър шотландски момък. А най-напред трябва да се отрече от *онзи човек* в Златната стая.

* * *

Джейсън безмълвно се бореше с кошмарите си. Мъртъвците, които го заобикаляха, се разпръснаха, щом се върна в реалността. Някой беше в стаята. Шумът от обръщане на страници, жълтата светлина от свещите и топлината от разгорелия се огън се връзваха в изострените му сетива.

Колко дълго беше спал? Последното, което си спомняше, бе, че е играл вист с лакея, Алфонс. По време на играта бе научил, че въпреки френското си име, Алфонс е италианец. Не му харесваше, че са в Париж, но господарката му беше дошла тук и той трябваше да я последва. Не парите го бяха довели в Париж, а привързаността.

Любопитството на Джейсън ставаше все по-голямо. Каква жена би могла да предизвика подобно чувство у един слуга? Тя също ли беше италианка? Много добре говореше френски, ако е така. А дали говореше английски? Хубаво щеше да е, ако можеше отново да говори на родния си език, без да се страхува от това.

Обърна глава, за да види кой седи до него този път, надявайки се да е тя. Тя беше.

Потрепващата светлина от свещта хвърляше сенки върху страните ѝ и под брадичката. Гърдите ѝ, едри и заоблени, преминаваха в тънка талия, която само подчертаваше богатите ѝ форми, и той усети как кръвта му пламва. После направи гримаса, ругаейки се вътрешно. Тя му беше спасила живота и той ѝ дължеше уважение, а не такива помисли, щом не можеше да ѝ предложи нищо повече от една приятно прекарана нощ.

— Мадмоазел? — Гласът му секна, щом тя трепна. Винаги ли щеше да я плаши така?

Тя вдигна стреснато очи и кафявите ѝ ириса заблестяха като кехлибар. Той се почувства особено.

— Parlez-vous Anglais?^[1]

Той задържа дъха си, изплашен от собственото си безразсъдство. Проклет глупак, да рискува така мисията си, но вече нямаше връщане

назад. Пък и тя знаеше името му и беше предположила, че е англичанин. Освен това той ѝ вярваше.

— Да — отвърна тя. — Аз съм наполовина шотландка.

Мелодичният ѝ глас го изпълни с наслада, заедно с изненадата и радостта от отговора ѝ. Поемаше нечуван риск, но жена с глас като нейния положително не би го издала. Освен това фактът, че говори английски, не бе кой знае какво признание, пък и тя имаше шотландска кръв. Шотландците бяха изключително горди и лоялни хора. Може би тя ще подкрепи каузата му. Още не смееше да я попита, но заслужаваше да помисли за това.

— По баща или по майка? — попита той. Искаше да узнае повече за нея, за да установи някакъв контакт помежду им.

Тя го изучаваше, в очите ѝ проблеснаха множество емоции, преди да каже:

— Когато вие сте готов да ми разкажете повече за себе си, тогава и аз ще ви отговоря.

Нямаше да ѝ каже нищо и тя го знаеше. Малкото дяволче! Макар че отговорът ѝ го раздразни, това само увеличи възхищението му към нея. Беше с милостиво сърце, когато ставаше дума за безпомощен човек, но изобщо не беше глупачка.

Наблюдаваше я как оставя книгата и се изправя, за да се приближи към него. Косата ѝ бе прихваната на тила и падаше на вълни, галейки кадифената белота на шията ѝ. Имаше гъсти къси мигли, обрамчващи леко дръпнатите ѝ очи, които ѝ придаваха екзотичен вид. Прииска му се да се удави в тези очи, точно както му се искаше да я има цялата. При повдигането и спускането на гърдите ѝ по деколтето се образуваха сладострастни гънки, каращи дъха му да излиза на пресекулки. Роклята с висока талия подчертаваше съблазнителните ѝ бедра, докато се приближаваше. Напомняше му за гръцката статуя на Хера, богинята майка, която бе видял някога, узряла за любов.

Хладната ѝ ръка върху челото му беше като плисване с ледена вода. Какъв глупак бе само! Жената беше спасила живота му, не го беше прибрала в леглото си.

— Парите — каза тя, прокарвайки пръсти по бузата му. — Дано не ви втресе.

Веждите ѝ се сбърчиха и на него му се прииска да се протегне и да ги изглади.

— Аз ви преча — каза той, желяеше да я види усмихната, а не притеснена.

— Не бих могла да постъпя другояче — каза тя. — Вие сте ранен. — Въздъхна, сякаш това ѝ тежеше, но нищо не можеше да направи. — Имам слабост към хора или животни в беда.

— Радвам се — каза той, като взе ръката ѝ от бузата си и целуна дланта ѝ. Копринената хладина на кожата ѝ облекчи горещите му устни, но едновременно с това разпали сетивата му. Сърцето му биеше силно. Дали тя можеше да го чуе?

Издърпа ръката си, сякаш я бе изгорил.

— Мога да си представя — отвърна сухо тя.

Той се засмя и промени темата:

— Лакеят ви е италианец. А вие говорите френски и английски, и английският ви е много по-добър. Интересно какъв ли е италианският ви?

Забеляза колко изпитателно го гледа тя. Нямахше да се изненада, ако откажеше да отговори, докато той не ѝ каже нещо повече. Вече знаеше, че тя е не само състрадателна, но и смела.

— Италианският ми е като английския — отговори тя. — Боли ли? — попита загрижено, поставяйки ръка на гърдите му.

Дори одеялото, което го покриваше, не успя да притъпи възбудата, предизвикана от докосването ѝ. Той беше глупак. Чувал беше за мъже, които се влюбват в болногледачките си, но никога не бе мислил, че е от тях.

— Не — каза той със стиснати зъби. — Не ме боли повече, отколкото когато се събудих. Колко е часът?

— Минава пет — отвърна тя, отдръпвайки ръката си.

Той въздъхна облекчено.

— Какви са шансовете ми да получа нещо за ядене? — Вече не го докосваше и почувства глад.

— Чудех се кога ще се обади стомахът ви — каза тя. — Винаги става така. Дори и Луиджи, колкото и слаб да беше, не забравяше да си похапне.

Думите ѝ го попариха като с вряла вода. Бе стояла край леглото на друг болен. Беше ли умрял? За миг той го пожела, после се наруга,

че е такъв егоист. Но трябваше да знае.

— Кой е Луиджи?

— Съпругът ми — каза тихо тя.

Усети как пръстите му изстиват. Друг мъж я любеше, галейки заоблените ѝ форми. Прииска му се да удуши мъжа, който имаше това право.

Отново си напомни, че е глупак и че това всъщност е без значение. Щеше да си тръгне след ден, най-много два. Трябваше да стигне до Брюксел. Тя бе само една красива жена, към която имаше дълг, по-голям, отколкото би могъл да изплати някога.

— Изненадан съм, че съпругът ви разрешава да се грижите за мен — каза той колкото може по-безгрижно.

Този път тя се засмя — тихо и мелодично. Той присви раздражено очи. Как можеше да е така грижовна към него и в същото време да се смее за нещо, което би го обезпокоило, ако беше омъжена за него и седеше край леглото на друг мъж.

Сигурно бе видяла смръщената му физиономия, защото побърза да добави:

— Аз съм вдовица.

Как можеше да се смее, щом съпругът ѝ е починал? Не знаеше какво да мисли за нея.

— Не изглеждате много натъжена от загубата на съпруга си.

Видя как сви устни от неодобрението в гласа му. Знаеше, че не е негова работа да я критикува, особено след всичко, което бе сторила за него, но не разбираше какви емоции бушуват в душата му. Никога преди не бе губил контрол върху действията или думите си. Иначе не би оцелял.

— Съпругът ми почина преди година. Макар това да не ви засяга — каза тя толкова ледено, че би го смразила, ако не бе толкова доволен да чуе, че от доста време е вдовица.

Тя му обърна гръб и се отдалечи, преди той да успее да отговори. Оранжевите отблясъци от огъня очертаваха скования ѝ силует. Изправените ѝ рамене повече от всякакви думи му говореха колко много я бе разстроил.

— Моите извинения — каза той със задавен глас. — Май съм забравил добрите обноски.

Връщайки се към леглото, тя каза:

— Не е чудно, с тази рана на гърдите. Не биваше да се разстройвам от нещо толкова дребно.

— Не, не, аз не трябваше да казвам каквото и да било, още по-малко да ви укорявам — каза той, в никакъв случай не искаше тя да се обвинява за невъзпитаната му реакция. — Аз съм ви толкова задължен, а и изобщо не е моя работа.

— Добре, стига сте се укорявали — отвърна усмихнато тя.

Олекна му, макар да знаеше, че сигурно изглежда като глупак с тази широка усмивка на лицето. Започваше да се усеща слаб.

— Трябва да престанем с препирните — каза той. — Вече за втори път се спречкваме.

— Само за втори? — попита тя шеговито, преструвайки се на изненадана. — Позволявам си да имам друго мнение. Досега за нищо не сме постигнали съгласие. Боя се, че това ще продължи.

— Какво имате предвид? — словесната им престрелка му харесваше и му се искаше да продължи.

— Вечерята ви.

— Бифтек и бира?

— О! Искате да кажете бульон и овесена каша.

Той присви развеселено очи, гледаше я с възхищение; с една ръка на бедрото, а другата сочеща към него, сякаш бе непослушно дете.

— Малка хитруша — каза той с поглед, вперен в нея. — Макар че не сте толкова малка. Обзалагам се, че ми стигате до рамото.

— Това не ми говори нищо, не знам точно колко сте висок. И не се опитвайте да променяте темата. Трябва да ядете лека храна.

— Само ако вие ме храните.

Той капитулира толкова бързо, че я изненада. Очевидно бе очаквала съпротива, но той не искаше да спори с нея. Искеше топлината на тялото ѝ до неговото и нежния допир на пръстите ѝ, докато го храни.

— И твърдите, че аз съм хитруша. Както и да е, наистина сте твърде слаб, за да се храните сам, тъй че ще трябва да ви помогна.

— Не се преструвайте, не ви отива.

— Точно така — каза тя, тръгвайки към вратата. — Ей сега се връщам.

Той протегна ръка да я спре.

— Защо не позвъните на слугата?

— Би трябвало да знаете защо. Имате тайна, която не желаете да разкриете. За вас няма да е добре, ако слугите видят лицето ви. Те са приказливи и ако някое от английските или френски домакинства е усетило липсата ви, слугите ми непременно ще разберат и може да кажат къде сте. Не искам да излагам на опасност хората си. Но май ви казах нещо подобно още снощи.

Той се замисли върху думите ѝ и можа смътно да си спомни, че бе чул нещо в този смисъл, но тогава бе толкова унесен от приспивателното, че много неща му се губеха.

Преди да може да ѝ отговори, тя вече беше излязла.

[1] Говорите ли английски? — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Ох! — изпъшка Джейсън и рязко дръпна назад глава, точно колкото да разлее топлия говежди бульон върху гърдите си.

— Съжалявам — каза Джена, избягвайки очите му. Ако не беше толкова съсредоточена върху устните му, които се затваряха около лъжицата, и любопитна да усети твърдия им натиск върху собствените си устни, нямаше да е тъй непохватна.

Това беше болнична стая, а той ѝ беше пациент. Трябваше да го помни.

Дали все още беше гол под завивката, или Алфонс му е донесъл някакви панталони? Не знаеше, но мисълта не я оставяше на мира. Изчерви се и бузите ѝ добиха прасковен цвят, а пръстите ѝ трепереха, докато посягаше към кърпата, за да попие бульона, който беше покапал по тъмнокафявите косъмчета, започващи точно под адамовата ябълка на Джейсън.

Въпреки бързата ѝ реакция, бульонът бе попил в превръзката, навита стегнато около гръдния му кош. Трябваше да се смени.

Джейсън я улови за китката.

— Достатъчно. По мен вече няма нищо.

Очите му бяха тъмnozелени, със златисти точки около зениците, и тя започна да осъзнава, че добиваха такъв цвят, когато я гледаше. Усети, че се изчервява. Само един негов поглед беше достатъчен, за да се ускори пулсът ѝ.

С напрегнат глас тя каза:

— Ще спра, ако ме пуснете.

За момент си помисли, че той няма да го направи. Погледът му се премести от очите ѝ върху ръката, която държеше, и устните му се свиха.

— Какво е това? — попита той, разтваряйки пръсти, и прокара палеца си по синината, която опасваше китката ѝ. — Да не съм го направил аз снощи?

— Няма нищо — каза тя, опитвайки се да изтегли ръката си от неговата.

Вместо да я пусне, той наведе глава и целуна нараненото място. От допира на устните му по кожата ѝ пробягаха тръпки. Когато тя отново се дръпна, той я пусна. Усещаше как топлината от целувката му продължава да я изгаря.

— Не знаех, че стискам толкова силно.

Думите бяха казани небрежно, но очите му бяха нежни и я накараха да затаи дъх. Означаваше ли тя нещо за него? Това бе глупава мисъл и тя моментално я пропъди. Беше го срещнала едва вчера, и то при необичайни обстоятелства, меко казано. Нищо чудно да е убиец.

— Аз посинявам лесно — промърмори тя, отнасяйки купичката и лъжицата до една маса наблизко, за да се отдалечи от него.

— Никога не бих ви наранил нарочно — каза той. Гласът му бе дълбок и дрезгав и на нея ѝ се прииска да захвърли всички съмнения и отново да усети близостта му. Но не можеше. Освен съмненията към Джейсън, съществуваше и Ричи. Ричи с влажните си устни и постоянните увлечения. Ричи, който ѝ беше годеник и заслужаваше нейната лоялност, макар да не можеше да се похвали с уважението ѝ.

— Това звучи успокояващо — каза тя, стараейки се да прозвучи безгрижно, с надеждата да премахне напрежението, появило се помежду им. — Леля ми е убедена, че ще ни нападнете, докато спим. Сега мога да успокоя и нея.

Сигурно бе разбрал, че иска да промени разговора, защото каза:

— Похищението е нещо, което се опитвам да избягвам. Съществува прекалено голяма опасност да те одраскат или ухапят, а аз не си падам по нито едно от двете.

Погледна го изпитателно, за да разбере дали се шегува. Откровеността му бе приемлива като закачка между двойка флиртуващи. Но само в стая, препълнена с хора, не в уединението на някоя спалня.

Той изви устни точно колкото да ѝ покаже, че се е пошегувал — щом тя иска да е така. Но очертанията на скулите му бяха остри и изопнати, както изглеждаха предната нощ, когато го болеше много. Само че сега в очите му не се четеше болка: това беше глад, глад на човек, който иска нещо и знае, че не може да го има.

Нея ли искаше той? При мисълта за това по гърба ѝ пробягаха тръпки, но разумът надделя. Той не беше мъж за нея. Не знаеше нищо друго за него... пък и съществуваше Ричи. Винаги Ричи.

— Трябва да вървя — каза Джена. — Ще пратя Майкълс да ви смени превръзката. Сигурна съм, че не искате да миришете на говежди бульон. Това определено не е подходящ аромат, ако замисляте прелъстяване — добави тя.

— Страхливка — промърмори той, но сега очите му се смееха.

Джена се шмугна през вратата, затваряйки я плътно, преди да се отпусне с цялото си тяло върху нея. Поемайки няколко дълбоки глътки въздух, тя се наруга вътрешно, че бе такава глупачка. Какво знаеше за този човек? Навярно бе англичанин, щом искаше да говори на английски, но говореше френски като роден език. Бяха го намушкали с нож и оставили да умре. Каквото и да бе сторил, считаше го за достойно. Умът ѝ я предупреждаваше да внимава с него, но тялото ѝ откликваше, както изсъхналата земя на първия летен дъжд.

* * *

Беше късно следобед и небето бе потъмняло като пред дъжд, когато Джена освободи секретаря си. Ричи скоро щеше да дойде, за да ги заведе с Хестър на вечеря в Пале Роаял, единственото добре осветено място в града. Макар че ѝ се искаше да откаже, не можеше. Беше обещала.

Баща ѝ я беше възпитавал, че една жена трябва да държи на честта си повече от всичко друго. Беше твърдял, че има моменти, когато на човек му остава само честта.

Почукване по вратата на библиотеката я отклони от тези мрачни разсъждения.

— Влезте! — Зави докрай капачката на мастилницата, преди да вдигне глава. Беше Майкълс.

— Милейди — каза той с прокрадващо се английско произношение, черната му дреха бе безупречна, както подобаваше на истински английски иконом, — онзи... хм... господин в Златната стая е по-топъл, отколкото би трябвало. Мисля, че го втриса и е нужно да го види лекар.

— Ще го посетя, преди да се преоблека, но никакъв лекар. Поне засега. — Тя запази безучастен тон, макар че пулсът ѝ се ускори от уплаха. Беше се случило това, от което се боеше и заради което искаше да извика лекар. Сигурно Джейсън не беше направил нещо такова, че да си струва да рискува живота си, но тя му бе позволила да я убеди да не вика лекар. Молеше се Майкълс да греши.

Когато влезе в стаята на Джейсън, завесите отново бяха спуснати. В камината бумтеше огън и няколко свещи хвърляха трептяща светлина върху леглото. Алфонс седеше в стола, който тя бе използвала, за да нахрани ранения.

Джейсън лежеше на леглото с гръб към нея. Превръзката изглеждаше нова, но чаршафът се бе плъзнал по бедрата му, заплашвайки да се смъкне още, щом той се изви, за да я погледне. Тя установи, че подобна възможност би я очаровала и в същото време изпита възхищение от мускулестите му рамене, останали оголени. Това беше неприлично.

Опита се да открие по лицето му признаци на треска. Очите му я гледаха спокойно и шеговито, а гласът му бе ясен, когато каза:

— А, моят огнен ангел. Да не е дошло пак време да ме храните?

Когато заговори, зъбите му проблеснаха, силни и бели, напомняйки ѝ за тигъра, който бе видяла, изложен в клетка на един панаир. От него би излязъл чудесен ловец на хищни животни, ако цивилизацията не го бе опитомила. При тази мисъл пулсът ѝ се ускори, понеже тя изобщо не бе сигурна, че той е *опитомен*.

— Майкълс каза, че имате треска. Дойдох да проверя.

— Няма ми нищо — отвърна той, извъръщайки глава от ръката, която тя протягаше към него.

— Не се дръжте като дете — смъмри го, знаеше, че този път не бива да отстъпва.

— А вие трябва ли да сте толкова лоша? — върна ѝ го той.

— Когато е нужно — каза тя, поставяйки хладната си ръка върху челото му. Топъл беше, но не опасно. Много се надяваше да е така, защото не виждаше как ще убеди този непреклонен мъж, че трябва да го прегледа лекар.

— Виждате ли — рече самонадеяно той, докато тя го проверяваше. — Нямам треска. Или поне не такава, каквато смята Майкълс.

Джена чу изръмжаването на Алфонс от сумрака, който обгръщаше нея и Джейсън, но звукът беше просто спонтанно допълнение към разговора ѝ с Джейсън. Знаеше какво иска да каже Джейсън, понеже можеше да види желанието, разпалило погледа му. Не биваше да му обръща внимание.

Но тя установи, че жадува за възхищението му. Скоро щеше да се омъжи отново и повече нямаше да може да изпита това изкусително чувство, което свиваше стомаха ѝ в очакване, а копнеещото ѝ сърце ускоряваше ритъма си. Джейсън щеше да остане краткотрайно преживяване в миналото ѝ без нищо общо с бъдещето.

Пък и това бе само закачка, той бе твърде слаб за нещо повече. Намираше се в безопасност, що се отнася до него, но можеше ли да се довери на себе си? По този въпрос не желаше да мисли.

Прокара пръсти по лицето му, спирайки се за миг върху наболата брада на бузата. Деликатно и леко като пролетен ветрец тя притисна дланта си към него, уж да провери за треска.

— Топъл сте — промърмори, очите ѝ срещнаха неговите, признавайки привличането помежду им. — Но не вярвам да сте опасно болен.

— Не — отвърна той, гласът му беше по-дълбок, отколкото го бе чувала преди. — Но съм доста напрегнат... Джена.

Провлеченият начин, по който произнесе името ѝ, беше като ласка и я изпълни с удоволствие, разливащо се по цялото ѝ тяло като живителна струя.

— Милейди! — Гласът на Алфонс ги прекъсна.

Примигвайки, Джена дръпна ръката си от лицето на Джейсън и се обърна към Алфонс. Гневно сви пръстите си в юмрук. Той нямаше право да ги прекъсва, но и те нямаха право така явно да флиртуват. Беше сгодена. Един бог знаеше какво бе семейното положение на Джейсън.

— Трябва да се преоблека за вечеря — каза тя, тръгвайки към вратата, бързаше да излезе, преди да изрече или направи още нещо, което да окуражи ранения. И все пак не се сдържа и погледна към Джейсън, преди да затвори вратата. Лицето му беше напрегнато, очите затворени, а устните стиснати. Вената на шията му пулсираше.

Джейсън закри очи с ръка, за да не я вижда повече. Беше невероятен глупак и все пак я желаше, желаше я със страст, която не

бе изпитвал досега.

Тя не заслужаваше подобни помисли, щом не можеше да ѝ направи почтено предложение. В живота му нямаше място за усложненията, които щеше да донесе една жена. Трябваше да стигне до Уелингтън и между него и целта му не биваше да се изпречва нищо. Информацията, заради която бяха се опитали да го убият, бе твърде ценна, че да се забави повече, отколкото бе нужно, за да се възстанови и да може да продължи пътя си.

— Предупреждавам ви — каза Алфонс, прекъсвайки мислите на Джейсън. — Ако по някакъв начин я нараните, аз лично ще ви убия.

Джейсън се взря във възрастния човек. Заплахата би прозвучала смешно, ако Джейсън не виждаше светлината, която озаряваше отвътре очите на лакея.

— Тя няма защо да се бои от мен — каза Джейсън уморено. Усецаше последиците от дългия ден и раната, която едва започваше да нараства. Долната му устна се изви презрително: — Слаб съм като коте.

— Гледайте да си останете такъв по отношение на нея — заплаши Алфонс, преди да премести стола от леглото към топлината на огъня.

Джейсън се надяваше, че ще продължи да желае Джена от разстояние, но не знаеше колко още ще издържи. Тя беше олицетворение на женствеността. Състраданието и грижите ѝ към него бяха по-големи, отколкото бе очаквал, а грациозните ѝ движения подчертаваха тялото ѝ на гръцка богиня.

Знаеше за нея толкова, колкото и тя за него, и все пак чувстваше, че си принадлежат. Нищо не ги спираше да се опознаят. Нищо, освен заплахата от война, припомни си той язвително. Неговият дълг беше да стигне до Уелингтън.

Трябва да я предупреди, за да е готова да напусне Париж. Според информацията, която носеше, Наполеон щеше скоро да избяга от Елба. И когато това стане, във Франция няма да има нито едно безопасно място за беззащитна жена като нея, която освен това имаше шотландска кръв във вените си. Ако не се налагаше да тръгне толкова бързо, би я придружил. Дългът му обаче отново го принуждаваше да се откаже от желанието си.

Устните му се извиха в гримаса. *Дълг*. Винаги е бил с него. Следваше го неотлъчно още от люлката. *Дълг* и чест — мотото на неговото семейство, същността на неговия живот. Сега те стояха между него и жената, с която копнееше да бъде. И отново щяха да надделеят.

* * *

Беше късно през нощта, когато Джена и Хестър се прибираха у дома. Буреносните облаци от следобеда се бяха разпръснали и по ясното небе проблясваха диамантите на звездите и среброто на луната, но студът хапеше. Джена се загърна в самурената си наметка, припомняйки си предната нощ и как *Джейсън* се появи в живота ѝ.

Мисълта за него беше достатъчна да я стопли. Добре ли беше или бе изтощен от треска? Не знаеше, но не успя да си тръгне по-рано от страх да не предизвика гнева и може би любопитството на Ричи. Не искаше годеникът ѝ да се чуди защо е увеличила броя на лакеите или защо Алфонс не е постоянно с нея. Ричи беше такъв дърдорко, че щеше моментално да разпространи новината сред благородниците. Достатъчно беше, че Хестър знае, но пък беше необходимо. Оставаше ѝ само да се надява, че леля ѝ няма да проговори от страх за собствената си безопасност, ако не за друго.

Слизайки от каретата, Джена изчака да се покаже и леля ѝ, преди да тръгне към входната врата, където Майкълс чакаше със запалена свещ да поеме наметките им.

— Майкълс — смъмри го Джена, — колко пъти трябва да ти казвам да не ни чакаш? Достатъчно лакеи ни придружават, за да стоиш толкова до късно.

— Милейди — поклони се Майкълс, но гласът му не трепна, — аз съм вашият иконом и като такъв трябва да съм тук, когато и да се върнете.

Джена поклати уморено глава, но знаеше, че за Майкълс това е въпрос на чест. Достатъчно дълго го познаваше.

— Както желаяш — каза тя, подавайки му наметката, после се обърна към Хестър: — Трябва да видя как е моят болен, затова ти пожелавам лека нощ, скъпа.

— Хм! — беше отговорът на Хестър. — Вместо да помагаш на оня нехранимайко да оздравее, по-добре си помисли върху това, което чухме тази вечер.

Джена замълча, разбираше, че Хестър се нуждае от успокоение, че оставането им в Париж е безопасно.

— Права си, скъпа, но всички са съгласни, че бягството на Наполеон още не означава, че се е насочил към Париж. Дори самият Луи не се бои.

Хестър отново изсумтя:

— Това тлъсто подобие на крал? Мисля, че би трябвало да трепери от страх чак до обсипаните си с диаманти обувки, но не, той е спокоен, значи и всички останали трябва да са такива.

Джена се въоръжи с търпение, макар че страшно ѝ се искаше да изтича при Джейсън, но знаеше, че леля ѝ нямаше да може да се качи в стаята си и да заспи спокойно.

— Скъпа моя лельо, щом чуем, че Луи е избягал, обещавам ти, че и ние ще сторим същото. Дори ще предупредя Алфонс и Майкълс да имат готовност.

— Добре — неохотно отвърна Хестър. — Май ще трябва да се задоволя с това.

Джена поклати глава и преглътна раздражението, причинено от последните думи на Хестър. Леля ѝ не искаше да я ядоса, просто говореше каквото ѝ падне.

После, не виждайки причина да се тревожи за бягството на Наполеон отсега, Джена изхвърли Хестър и безпокойствата ѝ от съзнанието си и изкачи стъпалата, нетърпелива и в същото време бояща се от това, което можеше да завари. Ако Джейсън имаше треска, тя не би могла да направи друго, освен да го наложи с кърпа, потопена в студена вода.

Отвори вратата с треперещи пръсти и надникна вътре. Огънят беше угаснал, нямаше запалени свещи. Алфонс спеше, проснал се в креслото до камината, с изпружени крака.

„Дано да нямаш треска!“ — молеше се мълчаливо Джена, докато си поемаше дълбоко дъх и се приближаваше до леглото.

Не искаше да запали свещ и да рискува да събуди Джейсън или Алфонс, и двамата се нуждаеха от сън. Джейсън бе едно тъмно

очертание в мрачината на леглото и тя присви очи, за да вижда по-добре. Лежеше по гръб и едната му ръка закриваше очите.

Спирайки до ръба на леглото, тя се заслуша. Дишането му бе бавно и равномерно. От полуотворените ѝ устни се изплъзна въздишка на облекчение.

Просто за да се увери, тя се наведе напред в желанието си да го докосне. Сърцето ѝ заби по-силно. Ами ако се събуди, докато ръката ѝ е върху него? Имаше нещо невероятно интимно в допира на пръстите ѝ до бузата му, докато спи, нещо, което би направила само една любовница.

Беше топъл, а трябваше да е по-студен в хладната стая. Загриза я безпокойство. Постапи дланта си на челото му, за да е сигурна. Кожата му беше суха. И той спеше кротко. Можеше да спи цяла нощ, ако не го безпокоят. В този момент той се нуждаеше от сън, а не от някой, който се мотае край леглото му.

Трябваше да го остави, но не ѝ се искаше да го стори толкова бързо. Прокара пръсти по лицето му и спря върху твърдите очертания на устните. Дали изпитваше желание да я целуне? Тя копнееше да я целуне, макар да си казваше, че няма да е редно.

Усети движение под пръстите си. Буден ли беше? Наведе се поблизо да види, но очите му бяха затворени. Устните му бяха извити в лека усмивка и тя се почуди дали сънува и ако е така, какво? Беше ли и тя в съня му? Ама че е глупачка.

Време беше да си тръгва. Беше толкова уморена, че започваше да си въобразява невъзможни неща. Все пак не устоя и за последен път го погали по страната.

* * *

Рано на другия ден Джена се облече в кремава муселинена рокля с високо деколте, богато гарнирана с дантела в слонова кост. Щеше да провери как е Джейсън и да закуси набързо.

Когато стигна до стаята му, чу гласове. Побърза да отвори вратата, надявайки се, че всичко е наред.

Джейсън се беше изправил в леглото с почервеняло от гняв лице, а Алфонс стоеше в долния край на леглото с широко разкрасени крака

и свити на бедрата юмруци.

— Какво има? — попита тя спокойно, надявайки се да разсее част от напрежението.

Джейсън се обърна, чертите му моментално омекнаха, но отново се стегнаха, щом каза:

— Писна ми от грижи. Сега искам да се облека, а слугата ви не иска да ми даде дрехите, докато вие не му наредите.

Джена погледна към Алфонс и каза:

— Алфонс, можеш да си вървиш. Изкара дълга нощ, а и както изглежда, тази сутрин нашият болен е достатъчно добре сам да се оправя.

За момент помисли, че Алфонс ще откаже, но той кимна кратко в знак на съгласие и мина тежко покрай нея. Тя насочи вниманието си към Джейсън:

— Разстройвате го — каза, приближавайки до леглото.

— Бас ловя, че не е толкова трудно — рече Джейсън, ядът започваше да се оттича от напрегнатите му мускули. — И то за нещо толкова обикновено, като да ми върне дрехите. Кога ще ми ги донесете?

Говореше тъй, сякаш за него бе най-естественото нещо на света да се облече и да възобнови нормалните си занимания. Тя поклати глава при това твърдоглавие. Веждите му все още се бърчеха от болка, а когато се отпусна на възглавниците, тя видя, че устата му е напрегната.

— Изгорихме дрехите ви.

— Какво?

Тя потръпна от яростта, която заискри в очите му. Беше достоен противник, но не можеше да я изплаши. Вдигна рамене и дантелата на гърдите ѝ затрептя.

— Бяха мръсни и просмукани с толкова кръв, че беше невъзможно да се изперат. Пък и ако ги бях дала на прислугата, щяха вече да са разнесли из цял Париж, че съм приютила някого, който е кървял като заклано прасе. Не бихте искали подобно нещо, нали?

— Така е — каза той. — Все пак трябва да се облека. Сигурно имате прислужник с моя ръст. Донесете ми негови панталони, риза и жакет. Надявам се, че не сте ми изгорили и ботушите.

— Не, ботушите ви са в гардероба — каза тя накрая, усещайки, че всичко друго щеше да е като развяването на червена кърпа пред бик.

Сигурно бе усетил колебанието ѝ, защото заговори като човек, който знае, че го зальгват:

— Дрехите, или и вие ще ми откажете като лакея си? — Прокара пръсти през гъстата си коса, разрошвайки я на челото.

— Когато сте по-добре — каза тя, боейки се от следващите му думи.

Очите му се присвиха, а ръцете му стиснаха чаршафа тъй, че кокалчетата побеляха. Каза тихо:

— Да не би да искате да ме видите гол?

Изненадата я спря по средата на пътя ѝ към леглото. Само Луиджи бе виждала така и осъзна, че ѝ е интересно как ли би изглеждал Джейсън. Беше млад и мускулест, а Луиджи бе стар, с износено тяло. Да, тя искаше да го види, но знаеше, че пристъпват в забранена зона. Те не бяха един за друг. Това не биваше да се случва помежду им.

Задържа гласа си спокоен, докато казваше:

— А вие искате ли да ви видя гол? Няма да ми е за първи път, уверявам ви.

Той я изучаваше, сякаш пресявайки думите ѝ за истинския им смисъл, после в очите му блесна закачливо пламъче.

— Жена с опит.

— Вдовица — бързо го поправи тя, обидена от подтекста в репликата.

Той кимна с глава, приемайки отговора ѝ, а също и чувствата, които се криеха зад него, но беше неотстъпчив:

— Искам да ми дадете някакви дрехи.

— Когато сте по-добре — каза тя, успокоена, че той май е изоставил заплахата си.

По-бързо, отколкото Джена мислеше, че е възможно, той седна в кревата, придърпвайки чаршафа към себе си. Преди да успее да стигне до него и да го задържи, той се изправи до леглото, слабините му бяха покрити, но гърдите му останаха голи, с изключение на превръзката. Той се олюля, протягайки напред ръка, за да запази равновесие. Чаршафът се плъзна несигурно надолу, тъй че едва го закриваше, а очите му я гледаха твърдо и предизвикателно.

— Глупак! — Тя се втурна напред и уви ръце около кръста му, за да го подкрепи. — Твърде слаб сте дори да стоите прав, камо ли да се облечете.

Миришеше на лимон и дезинфекцираща пудра. Не беше неприятно и тя знаеше, че винаги ще свързва тези миризми с него. Докато го държеше, топлината от телата им засилваше аромата и тя едва се сдържа да не вдигне лице и да го целуне по устните, които бяха толкова близо. Той беше болен, но голям инат.

— Проклятие, жено! Не сте ми болногледачка — изрева той, олюлявайки се, преди да си позволи да се наклони към нея. Нестабилността му направи следващите думи бавни и премерени, сякаш говореше на идиот: — Не е ваша работа да решавате. Имам да върша нещо изключително важно, а не мога да го сторя в леглото. Колкото по-рано стана, толкова по-бързо ще се възстановя. Знам го.

— Ха! — Джена си пое дълбоко дъх, той не беше перушинка, и тя усещаше, че започва да се уморява. Ако той съвсем загубеше равновесие, и двамата щяха да политнат. — Вие сте едно голямо дете, а аз съм вашата болногледачка. И се държите точно тъй, както очаквах.

Очите му се разтвориха широко, пронизващи я невярващо.

— Както сте очаквали? Та вие изобщо не ме познавате.

— Знам достатъчно, за да разбера, че сте твърдоглав, своенравен и арогантен. Знам също, че настоявате да правите нещо, за което още не сте готов. Няма да ви го позволя. — Тя решително сви устни и доби кураж да го погледне в очите. Той се засмя и в резултат двамата изгубиха равновесие.

— О, не — простена Джена и се наклони назад, надявайки се да успее да го задържи, преди да паднат върху леглото.

— Ооо! — От дробовете му излезе силна струя въздух, после двамата се озоваха на леглото. Джена падна отгоре му, ръцете ѝ все още го обгръщаха.

Крайниците им се преплетоха, тялото ѝ легна плътно върху неговото. Там, където кожата им се допираше, тя усети да я пронизват все по-усилващи се токове на наслада. Почувства как се свиха мускулите му под нея и видя болката, проблеснала в очите му, преди да ги затвори.

Копнееше да го целуне, бе толкова близо до нея, искаше ѝ се да опита вкуса на устните му поне веднъж, да задоволи глада, който

нарастваше в нея, откакто я бе нарекъл огнен ангел. Но не можеше. Джейсън бе ранен, а тя бе обещана на друг мъж.

Тя се опря на раменете на Джейсън, опитвайки се да се повдигне и да се отдалечи от опияняващата близост на тялото му. Ръцете му около талията ѝ се затегнаха, задържайки я от кръста надолу, но позволявайки ѝ да повдигне горната част на тялото си.

— Джена — прошепна той, гласът му беше дрезгав. Усещаше как той трепери под нея. Толкова бе лесно да наведе устни към неговите. Нали това искаше? Искаше го и той.

— Не можем — успя да изрече тя през вдървените си, изсъхнали устни. — Не е редно.

— А и аз съм твърде слаб — добави той с кисела усмивка, мъката, която изпитваше, прозираше в напрегнатия му глас.

Този път, щом тя се надигна, той я пусна. Изправяйки се, тя изглади полите си, опитвайки се да възвърне самообладанието си, преди да го погледне.

Очите му бяха потъмнели от болка и от още нещо, което тя трябваше да забрави, че е видяла. Ричи беше като кинжал помежду им.

— Мъже — измърмори тя, думите с мъка излизаха от гърлото ѝ, което започваше по малко да се отпуска. — Мислят си само за едно. А биха могли да използват мозъка си за нещо по-разумно.

— Най-добре си вървете — каза той. — Права сте. Не съм готов да ставам от леглото и да се движа наоколо.

Горчивината в думите му разкъса сърцето ѝ. Толкова неща искаше да сподели с него. Толкова искаше да научи за него, но не се осмеляваше.

— Ще изпратя Майкълс да види превръзката.

— Да — каза той. — Няма да е зле.

Тя се намръщи обезпокоено. Макар добре да го прикриваше, знаеше, че падането им сериозно го е наранило. Може би са се разкъсали шевовете и в такъв случай раната трябваше да се шие отново. Този път щеше да е по-трудно. Тя не беше безразлична към него и болката, която би изпитал той, докато го шие, щеше да направи задачата ѝ много тежка. Освен това щеше да забави оздравяването му, нещо, което нямаше да го зарадва. Искаше ѝ се да не се налага да страда отново.

Тя спря до вратата, искаше да говори с него за това, но знаеше, че сега не е време. Само би направила ситуацията още по-неловка. Вместо това, той заговори:

— Някой ден ще използвам всичко, което притежавам, много по-добре, Джена. Ако е рекъл Господ, това ще стане скоро.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— О, не! — простена Джена, дясната ѝ ръка лежеше върху челото на Джейсън. Той пареше като главня. — Защо го оставих днес?

— Вие нямате вина, милейди — обади се Алфонс. — Сутринта беше добре.

Джена погледна безстрастното лице на Алфонс:

— Трябваше да остана при него. Може би сега нямаше да е толкова зле.

Изпъчвайки дребната си фигура, лакеят каза:

— Да не би да искате да кажете, че не знам как да се грижа за болен? Да не искате да кажете, че аз съм виновен да се влоши?

Бурната реакция на Алфонс я накара да се пресегне импулсивно през утихналото тяло на Джейсън и да постави ръката си върху тази на лакея:

— Не, Алфонс. Не те виня.

— Тогава защо обвинявате себе си?

Погледът ѝ се плъзна встрани от очите на възрастния човек. Защо се обвиняваше? Защото този непознат твърдоглав мъж, който дори не искаше да ѝ каже пълното си име, да не говорим защо е в Париж, ставаше неотделима част от всекидневните ѝ мисли и действия.

Опита се да срещне очите на Алфонс и мъчейки се да преодолее емоциите, бушуващи в гърдите ѝ, тя каза с тон на шеговито самопорицание:

— Защото съм глупачка. Нали знаеш как преживявах всяко влошаване на Луиджи, дори и когато знаехме, че нищо не може да се направи.

Алфонс изсумтя в знак на съгласие.

— Не! — извика Джейсън, привличайки вниманието им. Тялото му се преви на две и той се изправи в леглото. Очите му се взираха напред към нещо, което само той можеше да види. — Трябва да стигна дотам. Трябва!

— Джейсън! — Джена произнесе името му като дълга въздишка и се спусна към него. Вчерашният инцидент не бе отворил раната му и тя не искаше това да се случи сега. Треската, която го изгаряше, беше достатъчно опасна.

— Той се нуждае от лекар — обади се Алфонс.

Тя обърна невиждащи очи към лакея.

— Знам — прошепна, думите засядаха в гърлото ѝ. — Знам.

Използвайки цялата си сила, тя успя да накара Джейсън да легне, но дишането му продължаваше да е неспокойно и хрипливо. Ръцете му конвулсивно потръпваха, а главата му се люшкеше наляво-надясно. Очите му бяха затворени и тя не можеше да види болката в тях, но лесно можеше да си я представи по бръчките около устата и изпънатите жили на врата.

— Джейсън, Джейсън — прошепна тя, прибирайки влажната му руса коса от челото. — Всичко е наред. Всичко ще се оправи. — През рамо каза на Алфонс: — Донесете ми влажна кърпа. Трябва да охладим тялото му, а аз не знам друг начин.

— Трябва да го прегледа лекар.

Само ако можеше да извика лекар, но знаеше, че Джейсън не иска. По-скоро би умрял, отколкото да рискува мисията си, каквато и да е тя, която го бе тласнала по този опасен път.

— Не, Алфонс. Няма да викаме лекар.

Лакеят впери поглед в нея и тя разбра, че иска да я накара да се подчини на волята му. Най-сетне, виждайки, че тя няма да отстъпи, Алфонс отмести втренчения си поглед.

— Щом настоявате, милейди — рече той неохотно. — Мисля, че правите грешка, но явно не можете да постъпите другояче.

— Не — каза тя тихо, искаше старият ѝ приятел да я разбере, но щеше да продължи, както бе започнала, независимо дали Алфонс разбира или не. За краткото време, през което Джейсън бе с нея, ѝ бе станал по-близък, отколкото смееше да признае... дори пред себе си.

— Тогава по-добре да донеса нова вода, тази вече се е затоплила. — Без да каже повече дума, Алфонс напусна стаята.

Вниманието на Джена веднага се върна към мъжа в леглото. Сега бе по-спокоен, но кожата му все още бе зачервена и суха като фин пергамент.

Поемайки дълбоко дъх, за да успокои ускорения си пулс и треперещите пръсти, Джена се замоли Джейсън да се подобри. В най-съкровеният кътчето на сърцето си тя не искаше друго, освен да е жив; знаеше, че за него никога няма да е нещо повече от болногледачка и че той никога няма да бъде друго, освен нейния ранен.

Колкото може по-внимателно тя започна да прокарва кърпата по пламтящото му лице.

Часове по-късно, когато всички в къщата отдавна си бяха легнали, Джена се взираше в притихналото тяло на Джейсън. Очите ѝ бяха подути и пареха от безсъние, едва различаваше силуета му под слабите отблясъци на огъня. Чертите му бяха спокойни и отпуснати, все едно че бе умрял. При тази мисъл гърдите ѝ се свиха болезнено.

Беше направила всичко, за което можеше да се сети: бе мокрила с вода устните му и трила с кърпа всяка част от тялото, свалила бе всички завивки от него, а когато и това не помогна, го бе увила в колкото одеяла можа да намери. Но треската продължаваше да го измъчва.

Тя се изправи, краката ѝ се огъваха от изтощение и трябваше да се опре в ръба на леглото.

— Джена, моя красива, огнена Джена.

Гласът на Джейсън бе тих, предишната сила бе изчезнала, но въпреки това я стресна. Мислеше, че спи. Наведе се по-близо, не беше сигурна какво каза и искаше да разбере със сигурност. Наистина ли я бе нарекъл красива или бе плод на въображението ѝ?

— Джена.

Името ѝ, изговорено с целия копнеж на мъж, жаден за любов, я накара да се облее в топли вълни. Дали я обичаше?

Той отвори очи, замъглени от треската, зениците му бяха разширени и наситенозеленият цвят около тях едва се различаваше.

— Моя красива Джена.

Той сведе клепачи и въздъхна. Джена се изплаши. Наведе се и допря ухо до гърдата му. Сърцето му биеше отчетливо и тя се успокои, че той още има сили да се бори с болестта.

В продължение на минути тя задържа главата си върху гърдите му, като се повдигаше и снишаваше заедно с тях. Гъстите кафяви косъмчета гъделичкаха бузата ѝ; мирисът на дезинфекцираща пудра,

която бе използвала за раната му, и на лимонената вода, с която го бе мила, я опияняваше и възпламеняваше сетивата ѝ.

Вдигайки глава, тя се взря в лицето му, изучавайки го черта по черта, отдавайки се на силния копнеж, който той будеше у нея. Когато отвори очи и вдигна ръка, за да я постави върху главата ѝ и да притегли устните ѝ към своите, тя не се възпротиви.

Устните им се допряха, леко докосване на плът о плът. Ричи и обещанието ѝ към Луиджи бяха забравени. Всичко, което знаеше, всичко, което искаше, бе необяснимо свързано с този мъж, чиито устни я държаха в плен. Нейният свят, самото ѝ съществуване се въртяха около Джейсън и невероятното удоволствие, което ѝ доставяше и най-леката му целувка.

Устните му върху нейните запалиха у Джена огън, който постепенно се разстла по цялото ѝ тяло, стигна до всеки нерв и замая главата ѝ. Искеше ѝ се това да няма край.

Свърши твърде бързо.

Джейсън се отпусна назад, очите му се затвориха. Джена се взря смаяно в този човек, който бе способен да възпламени всичките ѝ сетива само с едно ефирно докосване.

— Джейсън? — Тя произнесе името му шепнешком, но във въпроса ѝ се съдържаше целият копнеж, който той бе възбудил в сърцето ѝ. След безкрайни мигове на очакване тя осъзна, че той е заспал.

— Милейди?

Гласът на Алфонс дойде от вратата, чието отваряне Джена не бе чула. Извърщайки се, с ръка на гърлото, тя бързо скочи от леглото, а бузите ѝ станаха аленочервени.

— Да? — Гласът ѝ все още беше глух от желанието, което Джейсън бе събудил в нея.

— Милейди, трябва да си починете. — Алфонс влезе навътре в стаята, живите му кафяви очи огледаха наоколо и челото му се намръщи още повече. — Мястото ви изобщо не е тук.

Изчервявайки се още повече, Джена каза:

— Не мога да го оставя. Благоприличието е за онези, които не излагат живота си на риск.

Щом той вдигна вежди, тя отсече решително:

— Джейсън може да умре от тази треска. Някой трябва да се грижи за него.

— Аз ще го направя.

Беше казано без заобикалки и тя знаеше, че той ѝ желае доброто. Но ако Джейсън дойде в съзнание, щеше да очаква тя да е тук и тя искаше да е тук. Поклати глава. Не можеше да разреши на никой друг да се грижи за него.

Свил упорито устни, Алфонс добави:

— Тогава поне си починете малко. Един час. Знаете, че можете да ми го поверите. — Когато тя повдигна брадичка да каже „не“, той продължи: — Няма да сте му от полза, ако се разболеете, а сте тук вече двайсет и четири часа без прекъсване.

Джена си пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои бушуващите емоции, които още се движеха във вените ѝ като шампанско. Алфонс беше прав. Трябваше да почине и похапне. Не бе яла от сутринта, пък и нямаше да я има само за кратко, а Джейсън надали би се събудил в това състояние.

— Ще отида да хапна и да се поизмия малко. После се връщам.

— Трябва да поспите.

Отново беше прав, но Джена се страхуваше да остави Джейсън. Ами ако се влоши, докато я няма? Но ако припаднеше от изтощение, също нямаше да му е полезна. Погледна към леглото, където той лежеше кротко, и сърцето ѝ се изпълни с копнеж и желание да оздравее.

— Милейди — настоя Алфонс.

— Прав сте, приятелю — съгласи се тя най-накрая. — Но само за малко.

Беше три часът следобед, когато Джена се върна при болния. Щеше да се върне по-рано, но трябваше да успокоява леля си. Бе успяла да разсее страховете на Хестър по отношение на „нехранимайкото“, настанил се в Златната стая, и в същото време се бе опитала да овладее собственото си безпокойство за въпросния „нехранимайко“. Дали не се бе влошило състоянието му?

Щом влезе в Златната стая, тя се стресна, виждайки, че Алфонс се е навел над мятащия се Джейсън.

— О, боже! — Тя се втурна към леглото.

В стаята беше задушно, а от сухите устни на Джейсън се лееше неудържим порой от думи, докато се гърчеше в ръцете на Алфонс.

— Не, не, нищо не може да ме спре да стигна до Брюксел. Трябва да се видя с Уелингтън. — Джейсън се задъха, изтръгна ръката си от хватката на Алфонс и се подпря на лакът с широко отворени, вперени напред очи.

— Шшт, Джейсън, ще стигнеш до Брюксел. — Джена натисна надолу гърдите му внимавайки да не докосва превръзката, но решена да го накара отново да легне. Беше почти невъзможно.

За част от секундата очите на Джейсън като че ли се фокусираха върху нея, но после той отново забълнува, възпротивявайки се на усилията ѝ да го накара да легне.

— Ти не знаеш — изхриптя той, сякаш говореше на някого в другия край на леглото. — Имам информация за Наполеон, която трябва да предам на Уелингтън. Не търпи отлагане.

Джена усети как кръвта се оттича от лицето ѝ и погледът ѝ срещна този на Алфонс над главата на Джейсън.

Лакеят завъртя очи и тихо каза:

— Знаех си, че нещо не е наред. Иначе нямаше да се опитва да прикрие следите си.

— Мили боже! — измърмори Джена. — Английски шпионин. Никой не бива да научи за това. — Още докато изговаряше думите, тя се вгледа в изражението на Алфонс, за да разбере дали ще пази мълчание.

— Няма да го издам, милейди. Но вие трябва да внимавате кого пускате в стаята или близо до нея, докато той е в това състояние. И преди бяхме предпазливи, но сега е по-добре да останем само двамата с вас.

Стиснатата уста на Алфонс и потъмнелите му очи ѝ казваха по-изразително от всякакви думи колко много му струва това. Означаваше, че сега, независимо дали му харесва, или не, той трябваше да се съгласи с нея, че никой друг не може да се грижи за Джейсън.

Натискайки едновременно Джейсън надолу, най-накрая те успяха да го накарат да легне, но не можеха да спрат неспокойното въртене на главата, нито невидящото му взирание в пространството. От устата му

продължаваше да излиза неспирен поток от думи, които ставаха все по-несвързани.

— Вече нищо не му се разбира — каза Джена, облягайки се тежко на нощното шкафче до леглото, за да си поеме дъх.

— Трябва да му дадем лауданум — каза Алфонс. — Той ще го накара да млъкне.

Джена го погледна подозрително.

— Не е ли опасно? С тази треска и в подобно състояние?

— Имаме ли друг избор?

Тя вдигна рамене.

— Прав си, както обикновено. Някой винаги може да обърка и да влезе в стаята, независимо колко внимаваме. И ако това стане, той лесно ще се издаде с бълнуванията си, че е английски шпионин. А това е по-опасно и от треската.

Един час по-късно в стаята бе сумрачно, осветяваше я единствено огънят. Алфонс си бе тръгнал трийсет минути по-рано, а Джена не искаше да пали свещи. Полумракът съответстваше на тъмния смут в гърдите ѝ. Какво трябваше да стори?

След като му дадоха лауданум, Джейсън спеше на пресекулки, но, слава богу, не бълнуваше. Треската още беше силна, но поне от устата му не излизаха издайнически думи. Сега тя със сигурност знаеше, че той застрашава хората ѝ. И въпреки това не можеше да го остави да умре на улицата.

Нещо в него, може би честта и убедеността в собствената кауза, отговаряше на собствените ѝ морални ценности. Той започваше да означава за нея повече от всеки друг в живота ѝ. Тя се засмя с глух, почти горчив смях.

Погледът ѝ се върна на Джейсън. Изправи се и приближи достатъчно, за да го вижда. В съзнанието ѝ, неканени, се върнаха спомените за тяхната целувка. По тялото ѝ отново преминаха тръпки на наслада, напомняйки ѝ за омайното блаженство, което бе намерила в прегръдките му.

От стиснатите ѝ устни се изтръгна безсилно ридание. Не биваше да стои така и да го гледа. Всичко трябваше да продължи, както бе започнало. Щеше да се грижи за него, докато оздравее. А после щеше да го изпрати по пътя му, без значение дали това ще разбие сърцето ѝ. Те не бяха един за друг.

Джейсън простена и я откъсна от нерадостните ѝ мисли. Всичките ѝ самообвинения изчезнаха. Това, което единствено имаше значение, бе, че Джейсън се нуждае от нея.

С няколко бързи крачки се озова до леглото. Сложи ръка на челото му и ахна щастливо. Той се потеше. Наистина се потеше. Щеше да се оправи. Треската му минаваше.

Падайки на колене до леглото, тя взе ръката му и я допря до бузата си. Всичко щеше да се оправи. Необходимо му бе само време да възстанови силите си и скоро щеше да може да продължи пътя си. Тази мисъл веднага я натъжи, но тя не я пропъди. Така беше най-добре за Джейсън.

Щом радостната констатация я върна към нормалното ѝ състояние, тя избърса свободно стичащата се пот по лицето и гърдите на Джейсън.

— Благодаря — каза той. От дрезгавия му глас я побиха студени тръпки, не знаеше, че е буден.

Борейки се да не издаде силните чувства, които той предизвикваше у нея, Джена отвърна:

— Няма защо. Бих го направила за всеки.

— Не омаловажавайте грижите си — каза той, веждите му раздражено се събраха.

Неспособна да устои на импулса, тя се протегна и изглади челото му с върховете на пръстите.

— Няма да ги омаловажавам, защото те ви излекуваха.

Той хвана ръката ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си. От допира на напуканите му от треската устни до кожата ѝ тя усети пронизваща страст. Копнежът, разлял се по тялото ѝ, я накара да потрепери. Пръстите ѝ несъзнателно загалиха брадясалите му бузи, докато той продължаваше да държи ръката ѝ.

Неспособна да сложи край на това, тя вдигна очи и срещна неговите в безмълвно желание. Онова, което видя в златистите им дълбини, я накара да притаи дъх. Той я гледаше жадно, предизвикателно, но и умоляващо. Ала имаше и още нещо. Имаше нежност и това я изплаши повече от всяка угроза за живота ѝ. Изплаши я до дъното на душата.

Тя бе сгодена за друг. Беше дала дума да се омъжи за Ричи, каквото и да се случи. Нямаше да се поддаде на копнежа, който

Джейсън пораждаше у нея.

Бързо се дръпна от него. Направи няколко крачки и се почувства на достатъчно безопасно разстояние, за да го погледне отново.

— Е, Джейсън, какво да ви правя сега? — Постара се гласът ѝ да прозвучи спокойно и авторитетно и видя в очите му объркване, което бързо се смени с усмивка.

— Бягате от мен?

— А не трябва ли? — Тя не се сдържа и иронично повдигна вежди. Той разруши начина ѝ на живот из основи.

Усмивката изчезна от лицето му и то стана мрачно и затворено.

— Навярно.

Тя въздъхна, докато премисляше ситуацията. Той бе английски шпионин, комуто тя се доверяваше, но на когото не можеше да позволи да остане повече, отколкото бе необходимо за оздравяването му. Докато той беше тук, хората ѝ бяха застрашени от французите и човека, който го бе нападнал.

И понеже той оставаше, тя почувства, че трябва да доизясни онова, което се бе изплъзнало по време на бълнуванията му. Може би сега вече щеше да ѝ каже нещо повече.

А после какво? Устните ѝ се свиха иронично — тя не би го изхвърлила за нищо на света.

— Джейсън, говорехте насън.

Изречението му изведнъж стана войнствено, миглите засенчиха погледа му. Бавно, провлачено и толкова тихо, че тя едва можеше да го чуе, той каза:

— Сигурно не съм говорил за времето.

Нечувано! Джена поиска да му се разсърди за тази непочтителност, но перченето в такъв момент я разсмя.

— Не, не беше за времето.

Мускулите на раменете му се издуха, а ръцете му сграбчиха чаршафа толкова силно, че го намачкаха. Не се престори, че не я е разбрал.

— Ще ме предадете ли на властите?

Допускането, че би могла да го предаде, я прониза като с кинжал и тя заговори, преди да е обмислила:

— Как изобщо може да си помислите, че ще направя подобно нещо, а вие го и казахте! Нима досега не рискувах всичко, което ми е

скъпо, приютявайки ви тук, макар че дори не знаех защо сте нападнат? Какво сторих, та ми нямате доверие?

Страданието, което той й причини със съмненията си, бе толкова голямо, че Джена трябваше да се обърне с гръб, за да не види той сълзите на разочарование, напълнили очите й. След всичко, което беше направила, след чувствата, които бе събудил у нея, а и тя у него, той я смяташе за способна да извърши такова подло нещо.

— О, господи! — Излизаше от стаята, но мъчителното му възклицание я спря. — Джена, мой огнен ангеле, не съм искал да ви обидя, но трябваше да попитам. Трябваше да знам със сигурност.

Все още с гръб към него, тя преглътна риданието, което се надигаше в гърлото й. Цял живот бе разумна, защото й се налагаше да бъде такава. Трябваше да приеме натрапения й брак с Луиджи, а после и годежа с Ричи, за да може майка й да остане в швейцарския санаториум, толкова необходим за лечението на туберкулозата й.

Сега трябваше да бъде разумна и с Джейсън. Той беше прав. Трябваше да й зададе въпроса, независимо колко можеше да я нарани. Беше заложил на карта живота си. Трябваше да го разбере и да се освободи от болката, която й бе причинил. Поемайки си дълбоко дъх, тя каза:

— Разбирам. Вие трябваше да знаете. Всичко е наред.

Но не беше, не съвсем. В сърцето й остана болка, която практичният й ум не бе в състояние да потуши. Сякаш усетил лъжата в думите й, той каза:

— Джена, моля ви, елате тук. Не е наред и ми се иска да не бях изрекъл тези думи, но се налагаше. Онова, което върша, е по-важно и от двама ни. Съжалявам.

Вдигна рамене и се обърна с лице към него.

— Знам. И за да ви успокоя, ще ви кажа, че аз съм наполовина шотландка, без капка френска кръв във вените. Нито пък съм лоялна към французите. Не знам защо сте шпионин или защо информацията, която носите, е толкова ценна, че някой се е опитал да ви убие, но няма да ви издам.

Главата му се отпусна на възглавниците, очите му се затвориха и тялото му се освободи от напрежението, сякаш бе отхвърлило огромен товар.

— Благодаря ви.

Джена осъзна, че това е всичко, което щеше да ѝ каже, а и собствените ѝ чувства бяха още твърде объркани, за да продължи да го разпитва.

— Ще ви оставя да си починете — каза тя, копнееща да си тръгне и да се успокои, както по-рано бе копняла да остане до леглото му.

Вместо да ѝ отговори, той впери поглед в нея. Това, което видя в очите му, я натъжи повече, отколкото когато умираше Луиджи. По лицето на Джейсън бе изписано такова съжаление и копнеж, че тя се изплаши, защото знаеше, че е отражение на собственото ѝ изражение.

Без да каже дума повече, тя избяга от стаята и от обещанието в очите му, което никога не би могло да се осъществи.

Заслепена от мъката си, Джена се блъсна в Ричи, преди да разбере, че е той. Ахна изненадано.

— Какво правиш тук?

Очите му се присвиха, а едната му ръка я сграбчи за дясната китка, причиняваше ѝ болка.

— Тц... тц... мила, така ли се посреща годеник?

Извивайки ръката си, тя опита да се освободи, но той я стисна още по-силно. Беше безсмислено да се бори с него и тя престана. Не можеше обаче да отмине злобата, с която Ричи ѝ причиняваше болка. Джейсън я бе държал по същия начин преди няколко дни, но без да иска да я нарани. Тя заглуши риданието, което се надигна в гърлото ѝ от разликата между двамата мъже. Ричи не се интересуваше от нея и се наслаждаваше на всяко страдание, което можеше да ѝ причини; Джейсън страдеше колкото нея, когато я наранеше.

Изведнъж Джена сякаш получи просветление, осъзнавайки колко жесток би могъл да бъде Ричи. Тя се обви в достойнството си като в плащ и каза:

— Не очаквах да се появиш по това време на нощта. Обикновено имаш други занимания.

И да бе доловил сарказма в думите ѝ, не му обърна внимание. Освободи ръката ѝ, но тръгна към нея, докато Джена не опря гръб о стената. Повдигна брадичка и го погледна отвисоко, нямаше да му позволи да я изплаши.

Нарочно изговаряйки бавно думите си, той каза:

— Ако присъстваше на нормалните светски събирания, нямаше да ми се налага да прекъсвам удоволствията си, за да идвам при теб. Все пак ти си бъдещата ми жена и като такава трябва да те покровителствам.

Покровител бе последното нещо, с което можеше да нарече Ричи, и тя едва се сдържа да не му се изсмее в лицето. Успя да скрие пренебрежението в гласа си.

— Защо ми е твоята защита в този час на нощта? И как влезе?

Той се ухили:

— Влязох през входната врата, след като чуках достатъчно дълго, за да събудя Майкълс. Отдавна съм ти казал, че икономът ти не струва. Щом се оженим, ще се отърва от него и благоверната му съпруга. Но не съм дошъл тук за това.

Джена затвори очи, за да не види той неприязънта в тях. Искаше ѝ се да му каже, че не е негова работа да определя кого ще задържи тя след сватбата, но не бе толкова глупава. Като неин съпруг той щеше да диктува всичко. Такава беше горчивата истина.

— Както казах — продължи Ричи, — като твой единствен роднина от мъжки пол, мой дълг е да се погрижа за теб. Луи е избягал от Париж. Градът вече не е безопасен за хора с шотландска кръв. Трябва да го напуснем веднага.

— Но аз не мога — изрече Джена.

ПЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? — просъска Ричи в лицето ѝ.

Тя не можеше да тръгне сега, не и преди Джейсън да е достатъчно добре, за да е способен да пътува. Ако го преместеше, състоянието му можеше отново да се влоши. Ако го оставеше сам, шансът това да стане бе много голям. С измамно тих глас Ричи повтори:

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? Аз съм ти годеник и щом ти казвам, че трябва да тръгнеш, ще тръгнеш.

Джена се взря в него и видя, че очите му са изпълнени с омраза. В дъха му се прокрадваше сладникавата миризма на коняк и ѝ се прииска да си запуши носа. Времето застина, докато тя изучаваше изкривените му от яд черти, сгърчената му уста и блясъка на напомадената му черна коса под трепкащата светлина на свещите от стената. Винаги бе знаела, че Ричи е разглезен, сега започваше да мисли, че може би е и зъл.

Също толкова внезапно, колкото я бе сграбчил, той се отмести от нея и тя се отпусна на стената. Неочакваното му действие наруши потока от мисли в главата ѝ и тя я тръсна, за да се освободи от представата за Ричи като злодей. Умората я караше да си въобразява разни неща.

Когато го погледна отново, Ричи си беше просто Ричи — един разглезен млад мъж, който в това отношение не се различаваше от връстниците си аристократи. Той просто беше кръстът, който тя щеше да има нещастieto да носи.

— Попитах те — Ричи подчертаваше всяка дума с едва прикрита злоба — защо не можеш да напуснеш Париж?

Тя примигна, за да има възможност да се съвземе. Нямахше да ѝ е от полза, ако отново му се противопостави, а и много вероятно бе той да почне да души наоколо за причината. Тогава щеше да открие Джейсън, а тя не можеше да позволи това.

Като се отдели от стената и направи няколко крачки, за да се отдалечи от Ричи, тя каза:

— Просто ме изненада, това е всичко. А ти как разбра, че Луи е напуснал Париж?

Той ѝ се озъби:

— Как се осмеляваш да ме разпитваш? Луиджи ти позволяваше да се грижиш за работите му, но той беше импотентен старец. Аз не съм и ще правиш каквото ти кажа.

Кръвта ѝ кипна и на езика ѝ беше да го наругае, както заслужава.

— Извинете — прекъсна ги Алфонс. Той хвърли предупредителен поглед към Джена, преди да се поклони почтително на Ричи. — Милорд, без да искам, чух разговора ви и мисля, че сте постъпили много умно, като сте дошли веднага да предупредите графинята.

Думите на Алфонс подействаха на Ричи като балсам върху рана и Джена се учуди на промяната, която успяха да предизвикат. Малко почтително отношение и нейният годеник ставаше мек като памук. Характерът му наистина бе променлив — нещо, което тя не биваше да забравя.

— Нищо чудно, че чичо ми те е ценял — каза Ричи на лакея, самонадеяността му го обгръщаше като мантия. Насочвайки отново вниманието си към Джена, той откри бели остри зъби в крива усмивка. — Ако беше дошла с мен тази вечер, както си му е редът, и ти щеше да чуеш новината за Луи, както я чух аз. Британският посланик обяви, че френският крал е избягал миналата вечер около полунощ.

Джена беше шокирана от това, което чу. Щом британският посланик е казал, че Луи е избягал, значи е истина. Трябваше начаса да напуснат Париж. Но сега бе невъзможно да премести Джейсън. Той беше твърде слаб.

С ръце, свити в юмруци и скрити в гънките на роклята, тя съумя за говори спокойно:

— Благодаря ти, Ричи. Трябва да се приготвим за тръгване колкото може по-скоро. — Без да даде на Ричи възможност да отговори, тя каза на Алфонс: — Моля ви, идете и събудете слугите. Нека започнат веднага да прибират багажа, но само най-необходимото. Аз ще се погрижа за леля Хестър. — И за *Джейсън*. Обръщайки се

отново към Ричи, тя каза: — Ще се срещнем с теб на пътя за Брюксел при зазоряване.

Вместо да си тръгне, Ричи не помръдваше.

— Имаш ли пари за това пътуване?

Джена успя да запази самообладание въпреки изтощението и безпокойствата. Само Ричи би могъл да ѝ зададе такъв безцеремонен въпрос за финансовото ѝ положение. Тя отговори рязко:

— Имам достатъчно. Сега ти предлагам да се прибереш вкъщи и да си опаковаш багажа. Нямаме много време, преди французите отново да са се събрали под знамето на Наполеон, трябва да напуснем Париж.

Отвратена и нетърпелива да уреди собствените си неща, Джена се завъртя на пети и забърза в полумрака на коридора към стаята на Хестър, без да дочака отговора на Ричи. Нямаше нито време, нито сили да се коси заради неговия егоизъм.

Не желаейки да изплаши Хестър, Джена почука тихичко. Като не получи отговор, завъртя месинговата топка на вратата и влезе вътре. Стаята беше тъмна, с изключение на малкото петно светлина, което хвърляше върху спящата Хестър свещта, държана от леля ѝ запалена винаги до леглото.

Джена бързо отиде до леглото и нежно побутна пълното рамо на Хестър.

— Лельо, събуди се.

Още няколко такива раздрусвания и Хестър най-последно отвори подути, сънливи очи.

— Кк-какво... к-какво... Ти ли си, Джена? — Озърна се из стаята, после отново погледна Джена. — Дори не се е развиделило. Защо ме будиш толкова рано?

— Мила лельо — каза Джена търпеливо, — не искам да те плаша, но трябва веднага да напуснеш Париж. Луи е избягал и Наполеон скоро ще се появи.

Изправяйки се рязко в леглото, с килната бяла муселинена нощна шапка с дантели, Хестър изстена:

— О, господи, о, господи! Какво ще стане с нас, щом тоя дявол е избягал на свобода. Той ще ни избие всичките, докато спим.

Джена сдържа въздишка на нетърпение. Не беше сега време да мъмри Хестър заради страховете ѝ. Май леля ѝ не беше далеч от истината.

— Всичко е наред, скъпа. Наполеон още го няма. Имаме време да избягаме, но трябва да станеш веднага и да си приготвиш куфара с най-необходимото.

Хестър заклати нагоре-надолу глава в знак на съгласие, кръглото ѝ лице беше олицетворение на страха.

— Да, да, веднага ще го сторя.

— Така е добре — каза Джена, гласът ѝ бе спокоен. Иначе Хестър можеше да се поддаде на страховете си. — Точно след половин час бъди във фойето. Слугите ще са там и каретите ще чакат.

— Да, да — избъбра Хестър, измъквайки се изпод натрупаните завивки, но изведнъж се спря, с единия крак върху студения дървен под. Лицето ѝ се сбръчка в стремежа ѝ да се съсредоточи и тя обърна подозрителни очи към Джена.

— И ти ще си там, нали?

Джена срещна погледа на леля си открито, знаейки, че това ще е една от многото битки, които щеше да ѝ се наложи да води в ранните сутрешни часове. Нежно, но твърдо каза:

— Ще съм там да ви кажа довиждане. Но сега няма време да го обсъждаме. Трябва да си събираш багажа.

Обърна се и тръгна към вратата, не желаейки да влиза в спор за решение, което бе дошло от само себе си. Никой и нищо не можеше да я накара да остави Джейсън.

— Пак този мъж. Не си прави труда да отричаш. От момента, когато го прибра в къщата, си знаех, че ще те съсипе. — Цялото тяло на Хестър се затресе от нервни конвулсии, докато пронизваше с поглед племенницата си. — Не мога да те принудя да го оставиш, но могат да те пленят. Могат да те убият. Помисли за майка си и за чувствата ѝ, ако ти се случи нещо. Ти си всичко, което има.

Джена си пое дълбоко въздух, за да овладее раздразнението, което думите на леля ѝ предизвикаха, но не можеше да изключи опасностите, така директно изложени от Хестър. Тя беше всичко, което имаше майка ѝ, да не говорим за чувствата на Хестър — за тях възрастната жена не спомена нищо. Но Джена знаеше колко я обича леля ѝ.

Досега не беше се замисляла за майка си и леля си; обзеха я противоречиви чувства. Джейсън сигурно щеше да умре, ако го остави сам. А ако го вземе с тях, той пак може да умре, пък и ще изложи

останалите на опасност. И двете възможности бяха неприемливи, тъй че тя не би могла да остави Джейсън.

Всичко, което Джена успя да каже, бе:

— Не мога да го оставя.

— А твоят годеник да се жени за друга. — Свила устни, смръщила вежди, Хестър се обърна към куфара и последните й думи дойдоха през рамо: — Любов! Би трябвало да те интересува повече собствената ти кръв.

Преди Хестър да може да й причини още болка със словесната си атака и да доопъне и без туй обтегнатите й нерви, Джена затвори тихо вратата след себе си. Нямаше време да разсъждава върху разумността на решението си. Впрочем нямаше време за нищо, освен за приготовления, тъй че да изпрати бързо хората си на път. Имаха шансове да стигнат невредими, ако тръгнат, без да се бавят.

Бързайки надолу по коридора, Джена спря рязко пред вратата на Джейсън. Искаше й се, повече от всичко, да надзърне вътре и да се увери, че той е добре. Но знаеше, че мигът щеше да се проточи в минути, а минутите да се окажат прекалено дълги и тя щеше да пропусне часа, който бе определила за хората си. Не, тя ще ги изпрати и после ще се върне. Това бе единствената възможност.

Кухнята приличаше на разбунен кошер, вместо да е тиха и спокойна по това време на нощта. Понеже готвачът и всичките му помощници бяха французи, заминаването на Джена и хората й означаваше, че се налага те също да напуснат. Но преди да бъдат освободени, трябваше да приготвят достатъчно провизии за изпът на бягащите английски слуги и Хестър.

— Франсоа — каза Джена, поемайки протегнатите ръце на готвача, стискайки ги леко, преди да ги пусне и да отстъпи назад. — Ужасно ще ми липсвате, но... — Вдигна рамене, неспособна да продължи.

— Знам, милейди. Желая ви късмет. — Той постави пръсти на тъжно свитите си устни и й изпрати въздушна целувка. — Бяхте добра господарка, въпреки че сте наполовина англичанка.

— Шотландка — поправи го тя, но неговото внимание вече бе другаде. С похвална дума тук и окуражително кимване там Джена си проправи път през кухнята и тръгна по коридора към мястото, където трябваше да се съберат английските й слуги.

Те шушукаха нетърпеливо, когато тя се появи. Сред тях бе и леля й Хестър, загърната в зелената си вълнена пелерина, с обикновена шапка и ръкавици. Щом видя колко разумно се е облякла, Джена въздъхна одобрително.

Изкачвайки няколко стъпала по стълбището, Джена се обърна с лице към хората си. Малката група се умълча.

Джена ги огледа един по един, преди да си поеме дълбоко дъх.

— Както знаете, Наполеон е избягал. Това, което току-що научихме, е, че той е толкова близо, че се е наложило Луи да напусне Париж. Слава богу, граф Ди Понти ни предупреди навреме, тъй че всички ще можете да стигнете до Брюксел невредими. Наредих всички коне, с изключение на два, да са на ваше разположение. Каретите са натоварени с малкото багаж, за който има място. Приготвена ви е храна за една седмица. Щом стигнете в Брюксел, моят секретар е инструктиран да плати на всеки от вас сумата на годишното ви възнаграждение като компенсация за това, което оставяте тук.

Изненаданите възклицания, последвани бързо от „Не, милейди, не бива да го правите“, бяха спрени от вдигнатата й ръка. Тя примигна, за да не заплаче при отказа им да вземат пари, които чувстваха, че не са изработили, но бе непреклонна. Беше ги довела в Париж и честта й нямаше да позволи да загубят всичко само защото са я последвали.

— Аз ви доведох в Париж, аз нося отговорност за загубата на имуществото ви. Няма да обсъждаме повече този въпрос. Сега всички вие... моята любов е с вас. Бог да ви помага.

Никой не помръдна. Озадачена, Джена остана на мястото си.

— Милейди — пристъпи напред Алфонс, — вие няма ли да тръгнете с нас?

Джена погледна бързо към Хестър, убедена, че тя е накарала Алфонс да ѝ зададе въпроса пред всички. Иначе той никога не би направил това на своя глава. Хестър стоеше неестествено изправена, очите ѝ предизвикваха Джена да отговори.

Джена изпита болка, задето трябваше да се държи заповеднически, но не можеше да им разкрие истинската причина. Като вдигна високо глава и зае царствена поза, тя каза надменно:

— Не, аз няма да ви придружа. Съжалявам, но имам недовършена работа в Париж. Ще ви последвам скоро.

След тази аристократична проява на авторитет слугите бързо се разпръснаха. Само Хестър и Алфонс се колебаеха.

— Джена — започна Хестър, — нали не смяташ сериозно да останеш с този... този мъж? Не е прилично, да не говорим, че е много рисковано.

— Милейди — настоя Алфонс, — леля ви е права. Мъжът в Златната стая сам се е подредил така, нека сега да си носи последиците.

— Престанете и двамата, омръзна ми да ми се бъркате. — От упорития им отказ да приемат решението ѝ Джена не издържа и даде воля на гнева си. — Аз отговарям тук и ще правите, каквото ви казвам.

Лицето на Хестър се сгърчи.

— О, Джена, дете мое, ние те обичаме.

Джена импулсивно прегърна възпълната фигура на Хестър.

— Знам, скъпа. Знам. — Нямахте да позволите на напирещите сълзи да бликнат. Нямахте. — Но аз трябва да остана с него. Не мога да ти обясня. Просто знам, че да го оставя е пряко силите ми.

— Боях се от това — каза тъжно Алфонс. — Начинът, по който го гледахте. Никога не съм ви виждал да гледате друго така.

Джена се извърна достатъчно, за да сложи едната си ръка на рамото му и очите им се срещнаха.

— Знаех си, че ще ме разберете, ако опитате.

— Милейди, щом оставате, погледнете в моята стая под леглото. Там има една кутия. Съдържанието ѝ може да ви потрябва.

Джена го погледна с вдигнати вежди, но очите му се отместиха от нейните и той не се доизясни. От отказа му да ѝ обясни тя разбра, че за каквото и да се отнасяше, то би разстроило Хестър. В противен случай Алфонс би ѝ казал.

— Ами Ричи? — прекъсна ги Хестър, от вълнение гласът ѝ беше изтънял.

Джена тревожно смръщи чело. Съвсем беше забравила за Ричи.

— Не знам. Аз...

— Ще разрешим проблема, като му дойде времето — каза Алфонс бързо. — Може би ще успеем да се разминем на срещата.

Чертите на Хестър облекчено се отпуснаха.

— Да, така ще е добре. И без туй не ми е приятно да пътувам с него. Ще хленчи през целия път. Ненавиждам хленчещи мъже.

Забележката на Хестър беше като слънчев лъч, който разпръсна облаците, помрачаващи настроението на Джена.

— Какво чудесно решение.

Няколко прекрасни мига тримата се наслаждаваха на съзаклятническия си смях.

— По-добре да тръгваме — обади се Алфонс.

— Довиждане, скъпа — каза Джена на Хестър, преди да поеме ръката на Алфонс. — Не гледайте така тъжно. Нищо чудно да ви изпреваря в Брюксел.

Явно озадачен от избраното убежище, той попита.

— Защо Брюксел?

Джена сниши глас:

— Защото там е най-вероятно да отиде Уелингтън от Виена, за да ръководи съюзническите войски. Цяла седмица само за това се говореше. По-безопасно ще е, където се намира херцогът.

Той кимна разбиращо и последва Хестър.

Джена наблюдаваше как малката групичка английски слуги заедно с леля й се отдалечават в мъгливата утрин. Бършейки очи с ръка, Джена затвори вратата.

— О — каза си тя, — за малко да забравя. — Отвори вратата и отстрани месинговото чукче. Сега всеки, който погледнеше към къщата, щеше да предположи, че е празна. Тя остави чукчето на една от покритите с мрамор махагонови маси, намиращи се близо до входа.

Едно последно отиване до кухнята, за да се увери, че слугите французи са си отишли и после щеше да види как е нейният пациент. С повечко късмет той може да спи и тя ще има време да реши как да му каже какво се бе случило.

Къщата бе тиха, бяха я напуснали всички и тя се отправи със скован гръб и натежали крака към Златната стая. Всяка стъпка по дървения под ехтеше глухо и я караше да се оглежда назад с неоснователни страхове. Сега, когато слугите ги нямаше, всеки би могъл да влезе в къщата. Тя и Джейсън трябваше да внимават за това, а също и за по-вероятната опасност някой да е по петите му.

Въздъхна и си наложи да забрави за страховете си, докато влизаше в стаята на Джейсън, затваряйки тихо вратата след себе си. Джейсън пак се бе проснал напреко на широкото легло, с отметнати завивки, излагащи голото му тяло на студения въздух.

Джена раздражено поклати глава. Този човек щеше да е причина за собствената си смърт, ако не се научеше да спи завит. Бързо и сръчно тя го зави, без да го събуди.

Късно същата вечер тя отново погледна как е, за стотен път този ден, и видя, че продължава да спи. Тя се бе старала да прави визитите си колкото може по-безшумни, ала огънят вече бе изгаснал и стаята бе по-студена, отколкото бе безопасно за състоянието му. Трябваше да стопли стаята. С пестеливи движения тя коленичи до огъня и започна да разравя горещите въглени.

— Колко пъти трябва да ви казвам, че това е работа на прислугата?

Стресната от дълбокия глас на Джейсън, Джена за малко не изпусна месинговия ръжен. Извърщайки се, тя се намръщи от заповедническия му тон.

— А аз колко пъти трябва да ви казвам, че няма да е разумно?

— Тогава нека Алфонс го направи. — Той се усмихна и придърпа одеялото към гърдите си.

Това подежда странно на Джена. Почувства как бузите ѝ пламват. Този мъж и всичко, свързано с него, възпламеняваше кръвта ѝ.

— Извикайте Алфонс да запали огъня.

В първия миг думите му не стигнаха до нея. Все още бе погълната от мислите си.

— Е? — попита той с подчертана рязкост.

Тя примигна, за да се съсредоточи върху въпроса му.

— Алфонс? Алфонс го няма.

И после осъзна какво е казала. Беше глупачка. Трябваше първо да му даде да хапне нещо и после да го уведоми, че хората ѝ са заминали. За да не му позволи да види обърканото ѝ изражение, тя отново се залови да разпалва огъня.

— Защо го няма Алфонс? — настоя Джейсън, надигайки се в леглото.

Не му отговори и за последен път разръчка въглените с ръжена. Огънят пламна. Доволна от постигнатото, Джена си възвърна решителността, изправи се и отупа ръцете си една в друга, преди да се обърне към Джейсън.

— Ще ви донеса малко топла супа.

— Не и преди да ми кажете защо Алфонс не можеше да запали огъня.

Тя го погледна раздразнено.

— Голям инат сте.

Нямаше да я остави на мира, докато не му каже, а точно сега не ѝ бяха останали сили да му се противопоставя. Вече се бе случило твърде много и запасите ѝ от издръжливост се бяха изчерпали. Защо пък да не му каже и да приключи с това?

Поемайки си дълбоко дъх, тя изправи рамене.

— Алфонс сигурно вече е излязъл на пътя, водещ към Брюксел.

— Какво?

Мощният му рев дойде едновременно с лумването на огъня зад нея, разгорял се с отмъстително прехвърчащи искри. Гневът на Джейсън я накара да отстъпи крачка назад и тя усети как топлината изгаря полите ѝ. Беше уловена между две първични сили и не знаеше от коя да се бои повече.

Спокойно скръсти ръце, за да спре треперенето им. Тръгна към леглото.

— Наполеон е избягал от Елба и се е насочил към Париж. Луи напусна града преди два дни. Алфонс и английската ми прислуга са на път към Брюксел.

Преди да успее да довърши, Джейсън се отпусна тежко върху възглавниците и изстена. Звукът сякаш бе издаден от разярен бик или от някой, който страдаше непоносимо. Джена се втурна към мъжа, сърцето ѝ заби лудо от страх, че може отново да му е зле.

— Джейсън, о, Джейсън! — каза тя, гърдите ѝ се разкъсваха от болка.

Щом се наведе над Джейсън, застина шокирана, когато ръката му се отмести от челото и откри очите. Бяха се превърнали в опасни цепки, в които проблясваше гняв и спотаено отчаяние. Жилите на врата му се бяха издули, а мускулите на раменете му бяха изопнати от сдържана ярост.

Ръцете ѝ увиснаха отстрани на тялото. Не можейки да си обясни какво става, тя тихо прошепна:

— Джейсън?

Той удари с юмрук по възглавницата, калъфката се разкъса и из въздуха захвърча перушина.

— Проклятие! Целият свят знае за бягството на Наполеон. Най-важната информация, до която съм се добирал от десет години насам, и не успях да я предам навреме.

Сега тя разбра. Той се ругаеше за нещо, което смяташе за личен провал. Много внимателно тя сложи ръка върху неговата.

— Вината не е ваша. Вие не бяхте в състояние да станете от леглото, камо ли да стигнете до Брюксел.

Той отблъсна ръката ѝ и стисна силно очи. С внезапно уморен глас изрече:

— Вървете си. Трябва да помисля какво ще правя сега.

Непреклонно изтънялата линия на устата му не търпеше възражение. Наранена и без да знае кое е най-доброто, тя направи крачка към вратата. Той се нуждаеше от нея.

— Няма да си тръгна.

В продължение на цяла вечност той лежеше неподвижен, със затворени очи и набран около бедрата чаршаф.

— Ужасна жена — изръмжа той накрая, печална усмивка изкриви добре оформените му устни. — Притежавате повече кураж от мнозина мъже.

Тя се засмя тихо, радостна, че вече не е толкова ядосан на себе си и благодарна повече, отколкото ѝ се искаше да се замисля, че ѝ бе позволил да остане.

— Навярно защото съм се грижила за по-упорити и своенравни мъже от онези, с които сте се срещали.

— Хитруша. — Устните му се отпуснаха. И тогава очите му, тези наситенозелени кладенци, които отразяваха най-съкровенията му чувства, станаха златисти.

Тя принадлежеше на друг мъж и си забрани да нарушава обещанието си, защото Джейсън събуждаше у нея чувства, които преди не знаеше, че съществуват. Трябваше да прояви повече воля.

Насилвайки се да се усмихне закачливо на изкушението, което представляваше Джейсън в момента, Джена каза:

— Може да съм хитруша, но вие ме принуждавате да бъда такава. А сега — тя се отдалечи от него, за да може да си възвърне самообладанието — ще ви донеса малко бульон. Трябва бързо да се възстановите.

Клепачите му се спуснаха надолу.

— Джена, вие казахте, че всички слуги са тръгнали? — Тя кимна. — Значи сме сами в къщата?

Не знаейки дали той ѝ се сърди, тя открито срещна погледа му.

— Да.

— И Наполеон е на свобода?

— Да.

— Защо останахте? Аз не съм ви никакъв. Допреди няколко дни дори не знаехте, че съществувам.

Какво би могла да му отговори? И тя не разбираше. Несъзнателно зарови пръсти в дантелата около китката си.

— Вие сте ранен. Ако ви бях оставила, можеше да е фатално или някой щеше да ви открие... — Тя си пое дълбоко дъх и с усилие на волята отпусна грациозно ръце от двете страни на тялото. — След като ви спасих от сигурна смърт на улицата, съм длъжна да се грижа за вас докрай. Бих направила това за всеки.

Той издиша шумно и устата му се сви.

— Казахте това и преди. Тогава по-добре се залавяйте за работа, защото възнамерявам и двамата да напуснем Париж до утре вечер.

— Твърде скоро е.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Твърде късно е. С всяка секунда вероятността да ни заловят се увеличава стократно. Утре вечер трябва да изчезнем. Бих тръгнал още в този момент, но усещам, че имам нужда да си възстановя силите, ако искам да се погрижа и за вас. Не съм толкова глупав да побягна веднага като подплашен заек.

Долови раздразнението в гласа му и видя напрежението във всеки мускул на тялото му. И макар да не смяташе да му позволи да предприеме това дълго пътуване в студа в подобно състояние, осъзна, че сега не е време да спори с него.

— Ще видим — промърмори тя.

ШЕСТА ГЛАВА

— *Какво правите?* — попита рязко Джена, затваряйки с крак вратата след себе си.

Джейсън се намираше в средата на стаята, около бедрата му бе увит чаршаф, а месинговият ръжен му служеше за бастун, докато колебливо се движеше.

— На какво ви прилича? — попита той саркастично. — Храните ме само с бульон и не ми давате прилични дрехи. Възнамерявам да поема нещата в свои ръце.

— Упорит сте като магаре. — Остави шумно таблата, която носеше от кухнята, върху една маса, и го приближи, свила юмруци на бедрата. — Само шест часа са изминали, откак се събудихте тази сутрин, и само четиридесет и осем, откакто треската ви премина. Очаквате твърде много.

Той се изви към нея, гневът очерта всеки мускул по ръцете и раменете му.

— Не очаквам много. Наполеон е на свобода. Трябва да се махна оттук и не мога да ви оставя, когато тръгна, макар че това ще ме забави. Времето е лукс, с който не разполагам.

Яростта му й подежда като шамар и Джена несъзнателно отстъпи назад. Жестоките му думи, че е товар за него, я нараниха по силно, отколкото предполагаше. Можеше да ги пропусне покрай ушите си, знаейки, че той е сърдит на себе си и на целия свят. Но изтощението и грижите не й позволяваха да мисли трезво. Изпълваше я единствено болката от мисълта, че той я отхвърля.

— Тогава вървете! Вървете в този студ като агне на заклание. Оставете ме тук, да не ви забавя. Какво съм аз за вас? Нищо! Нищо и го знам. — Махна с ръка, после рязко се извъртя и тръгна към вратата. С другата ръка ядно избърса сълзите, които не можеше да спре.

— Джена!

Името й прозвуча като топовен гърмеж. Хванала дръжката на вратата, тя спря; гърдите й се повдигаха, очите й бяха плътно стиснати,

докато се мъчеше да се успокои.

— Джена!

Потропването на ръжена, използван като бастун, бе последвано от тежък, а после по-лек звук от стъпки и още едно потропване на ръжена. Той идваше към нея. Трябваше да излезе сега, преди да я е стигнал. Той беше последното нещо, от което се нуждаеше, не биваше да му се подчинява. Пък и той дори не я искаше.

Ръженът звънна приглушено на пода и в следващия миг ръцете му бяха на раменете ѝ. По ръцете на Джена преминаха тръпки, кожата ѝ настръхна, а ръката ѝ падна от дръжката на вратата и се сви в юмрук. Какво щеше да ѝ направи той? Тя какво ще му позволи да ѝ стори?

— Моля ви — каза тя, преглъщайки риданията, които едва бяха започнали да се уталожват. — Пуснете ме.

— Господи, иска ми се да бих могъл.

Болката в гласа му съответстваше на агонията в сърцето ѝ. Какво си причиняваха те един на друг? Тя не знаеше, но не можеше да позволи тази обърканост да продължи. Без да му отговори, натисна дръжката и я дръпна.

Дясната му длан блъсна дъбовата врата и я затвори с трясък, преди отново да върне ръката си на рамото ѝ. Пръстите му се свиха около него и той се опита да я обърне.

— Джена, погледнете ме!

Клатейки ожесточено глава, тя каза:

— Не. Пуснете ме. И двамата сме уморени. Вие сте ранен, а аз направо умирам от умора. Денят беше дълъг.

Продължаваше да устоява на усилията му да я обърне и той я прегърна откъм гърба. Изненадана, Джена се олюля и гръбнакът ѝ се притисна към гръдния му кош. Тилът ѝ се озова в извивката между врата и рамото му, а брадичката му се допря до слепоочието ѝ, бакенбардите му докоснаха кожата ѝ. Тя изпусна дълга въздишка на спонтанна наслада. Почувства се тъй, сякаш си почиваше след дълго и уморително пътуване.

— Джена — каза тихо той, дъхът му разроши косата около ухото ѝ като топъл тропичен бриз. — Извинявайте, че избухнах. Не заслужавате гнева ми.

Леко, о, колко леко устните му докоснаха мекото на ухото ѝ. Устните му я изгаряха като въглини, докато се спускаха по врата ѝ,

карайки я да повдигне нагоре брадичка, за да може той да достигне шията ѝ.

— Добре, Джена, а сега се обърни към мен — прошепна той.

Тя несъзнателно се изви с лице към него и главата ѝ се наклони назад, докато той целуна пулса ѝ в ямката на шията.

Джена не разбра как се озова сгушена в прегръдките му, докато той се бе наклонил към затворената врата за опора.

— Джена — каза той, — когато се притискаш към мен, си мисля, че би било прекрасно да те любя.

От думите му по тялото ѝ припламнаха искри, краката ѝ омекнаха, кожата ѝ се сгорещи. Искаше той да я люби. Искаше да бъде негова.

Допирът на тялото му до нейното я възбуждаше неудържимо. Стомахът ѝ се сви, потръпващ от удоволствие, докато устните му се плъзгаха нежно по топлите очертания на устните ѝ.

Отдръпвайки устните си на сантиметър от нейните, Джейсън прошепна:

— Сякаш съм те търсил цял живот.

Джена вдигна ръце и прокара пръстите си през гъстата му руса коса, прибирайки назад къдрицата на челото, преди отново да се гмурне в коприната на главата му. После, с откряхнати устни, неспособна да устои на желанието, което той разпалваше у нея, тя го притегли към себе си, отдавайки се напълно на копнежа си.

Те се вкопчиха един в друг със страст, която заличи и малкото съмнения, все още останали у Джена. Този мъж бе всичко, което тя искаше, всичко, от което се нуждаеше.

Неизпитвани досега усещания припламваха у Джена, докато той продължаваше да целува и гали чувствителната ѝ кожа. Някъде в съзнанието ѝ светваха тревожни сигнали, но тялото ѝ се притискаше още по-близо към неговото. Едната ѝ ръка се отдели от косата му и започна да гали рамото му.

— Дже... на. — Той я целуна страстно. В гърлото ѝ се надигна щастлив смях.

Изведнъж Джейсън рязко изправи глава, ръцете му престанаха да я гаят. Джена замръзна объркано.

— Какво?

Без да отговори, той поклати глава и постави пръст на устните си, правейки ѝ знак да мълчи. Джена го погледна изпитателно. Възбуденото изражение на любовника бе изчезнало и на негово място тя видя опасен звяр, готов да се впусне в преследване. Но какво бе предизвикало тази промяна? И тогава тя го чу.

Някой се движеше крадешком по коридора. Стъпките бяха приглушени, но нищо не бе в състояние да заглуши шума от отваряне на врата. Сърцето ѝ заби на пресекулки. Тя погледна смаяно Джейсън.

Той срещна погледа ѝ и се усмихна мрачно, което не предвещаваше нищо добро за човека, дебнещ отвън. С жестове той ѝ нареди да се скрие под леглото. Тя упорстваше, поклащайки отрицателно глава.

Очите му заблестяха гневно. Пръстите, които доскоро я бяха държали нежно, се впиха в плътта ѝ, принуждавайки я да се отдръпне. Устата му се раздвижи и той изръмжа:

— По дяволите, скрий се под леглото!

Отвън стъпките отново се чува. Всеки момент щяха да стигнат до вратата зад гърба на Джейсън. Страхът за неговата безопасност бе като примка около врата на Джена. После, преди да разбере какво става, той я завъртя за раменете и я бутна навътре в стаята.

Тя се препъна. Тутакси постави длан на устата си, да заглуши инстинктивното възклицание. Нямахше да ги издаде. Протегна ръце да се задържи и погледна през рамо, докато вървеше към леглото.

Джейсън се наведе и вдигна ръжена.

Последното нещо, което видя Джена, пъхайки се под леглото, бе как Джейсън вдига ръжена и заема изчаквателна позиция зад вратата. Който и да претърсваше къщата, щеше да бъде посрещнат с изненада. Тя се извъртя тъй, че да може да вижда Джейсън.

Вратата се откряна предпазливо. Джена притаи дъх, но отказа да затвори очи. Ако Джейсън имаше нужда от помощ, тя щеше да се притече. Каквото ще да става.

Трепкащата светлина от камината едва стигаше до тъмната фигура, промъкваща се в стаята. Мъж, облечен в черни дрехи, пристъпи колебливо. Направи още една крачка. После друга.

По ръжена проблесна отражение от огъня, докато се спускаше надолу. Чу се хрущящ звук. Човекът се свлече на земята.

Джена изпълзя изпод леглото. Прехапала устни, тя се втурна към Джейсън, който се бе навел над мъжа.

— Какво? Кой? — Въпросите следваха със същата скорост, с която препускаше кръвта във вените ѝ. — Мъртъв ли е?

— Дай ми ножа — нареди Джейсън, без дори да я поглежда, докато тършуваше в дрехите на мъжа.

Търсейки по пода, Джена намери една зловеща кама, дълга най-малко двацет сантиметра. Тя си пое дълбоко дъх. Това ли е мъжът, който бе нападнал Джейсън преди? Това ли бе оръжието, от което Джейсън все още се възстановяваше? Усети как отмалява.

Не, наруга се тя. Не е време за отпускане. Джейсън се нуждаеше от нея. Наложил си да диша дълбоко и се поуспокои.

— Проклятие! — изсъска Джейсън. — Няма нищо, от което да разбере самоличността му.

— Мъртъв ли е? — отново попита Джена, чудејки се какво ще правят, ако е.

Джейсън разсеяно прокара ръка през косата си и се намръщи на повторния ѝ въпрос.

— Има ли значение?

Тя преглътна. Мъжът можеше да ги убие, но все пак...

— За мен има.

Джейсън раздражено въздъхна.

— Не, не е мъртъв. Макар че за нас щеше да е по-добре, ако беше.

Тя го погледна стреснато. В гласа му нямаше никакво угризение. Дали не беше хладнокръвен убиец? Що за човек бе всъщност?

Проклинайки, Джейсън грабна ръжена и се изправи с негова помощ.

— Джена, не ме гледай така, сякаш съм чудовище. Този човек ще ни убие при първа възможност. Изобщо не ми е приятно да се сблъскам с подобни хора в къщата, където спя.

Все още несигурна по отношение на Джейсън и озадачена, че чувствата ѝ към него нито умряха, нито намаляха след това, което току-що бе казал и направил, Джена успя да кимне. Беше прав, макар жестокостта му да я смущаваше.

— По дяволите, Джена. Престани да ме гледаш тъй, сякаш съм го убил. Не съм! Но бих, ако се наложи.

Суровата реалност на думите му блъсна Джена като юмрук в стомаха. Тя не познаваше Джейсън. Изобщо не го познаваше. Неспособна да срещне студената решителност в очите му, тя му обърна гръб и се взря в яркия огън.

Усети, че я обхващат две ръце и се завъртя, преди още да осъзнае, че Джейсън е зад нея. С отметната глава тя предизвикателно срещна изгарящия му поглед.

— Не ме упреквай, Джена.

Слушаше го мълчаливо, но не можеше да произнесе думите, които знаеше, че той очаква да чуе. Всичко бе твърде ново и твърде жестоко за нея.

Без предупреждение той я изви към себе си. Целуна я силно, почти жестоко. Щом най-после преодоля съпротивата ѝ, целувката му омекна. Ръцете му се вдигнаха и нежно обхванаха лицето ѝ. Обсипа с леки целувки челото ѝ, страните и брадичката ѝ.

— Предупреждавам те, че бих направил всичко, за да те защитя. Дори убийство — каза той.

СЕДМА ГЛАВА

Джена се загледа в непреклонното му изражение, опитвайки се да види там мъжа, в когото се влюбваше. Къде бе останал нежният кавалер с чувство за хумор и искрено съчувствие? Скрит зад маската на шпионина. Но всичко това *нямаше значение*. Който и да бе той в действителност, тя го желаше.

В този миг не я интересуваше обещанието ѝ към Луиджи. От значение бе само, че тя и Джейсън са заедно и ще оцелеят заедно.

Но знаеше, че е нередно. Честта ѝ повеляваше да се отдръпне от Джейсън. Вдигайки решително брадичка, надявайки се да се сдобие с необходимата ѝ воля да му устои, тя се отдръпна. Посочвайки разсеяно тялото на пода, тя попита:

— Какво ще го правим?

— Ще го вържем и ще го пъкнем някъде, където да не могат лесно да го намерят.

След дълги напрегнати минути техният нападател бе скрит в гардероба. Джена обърса чело с опакото на ръката.

— Това ли е мъжът, който те рани?

Джейсън се отпусна върху леглото, помагайки си с ръжена. Дори с помощта на Джена напъкването на нападателя им в гардероба се бе оказало трудна задача. Колкото и да му бе неприятно да признае дори пред себе си, тя бе права. Не беше готов да пътува.

Устните му се свиха, докато отговаряше на въпроса ѝ:

— Не знам. Възможно е. Не успях да видя добре мъжа, който ме намушка. Носеше маска върху долната част на лицето.

— О! И все пак остава въпросът как този човек те е намерил.

Облягайки се на възглавниците, Джейсън си пое дълбоко въздух. Имаше нужда да отпусне тялото си, та болката да намалее.

— Не знам, освен ако не е успял да открие следите ми. — Той млъкна, за да се намести и трепна от остро придръпване на раната. — Мислех, че съм внимавал да не капе кръв, но може и да не е било така.

— Дали ще се появят и други?

Той вдигна поглед — тъкмо навреме, за да види как безпокойството помрачава челото ѝ, преди тя да се обърне. По дяволите! Не искаше да я въвлича в това. Но я бе въвлякъл и беше твърде късно да се оттегли. Независимо дали му харесваше или не, тя бе дълбоко замесена в мисията му, сякаш е била с него от самото начало.

— Не знам, Джена. Може би. — Късият отговор изцеди и малкото сили, които му бяха останали. — Трябва скоро да се махнем оттук. Имам нужда от истинска храна, не от бульон.

Тя се обърна и се втренчи в него. Всеки друг път Джейсън би се възхитил от духа ѝ и дори би я по-дразнил, но не и сега.

— Или ще ми дадеш храната, от която се нуждая, или сам ще сляза до кухнята да си я взема.

— Не ми оставяш голям избор — възкликна тя.

— Не — отвърна той, гласът му стана равен и кимна с глава по посока на гардероба, където бяха скрили натрапника, след като го бяха вързали и запушили устата му. — Той не ти оставя избор. Щом души наоколо, много е вероятно да го последват и други.

На Джейсън му се искаше тя да се съгласи. Нямаше сили да се бори с нея, както и със слабостта на тялото си.

— Ще ти донеса говеждо — каза тя накрая — и хляб и сирене.

Виждаше, че ще го направи неохотно, а би искал да му помага с желание. Но дали щеше да е така или не, все едно — той трябваше да се наложи.

— Добре. Освен това пригответи и опаковай достатъчно храна за една седмица.

— Какво?

Той повдигна веждите си.

— Нали ме чу? И се преоблечи, като приключиш с това. Сложи си някоя пола и блуза, останали от твоите прислужници. Ще ти трябват дебела вълнена наметка, ръкавици и подходящи обувки. — Той се намръщи с надеждата да ѝ втълпи, че нещата не търпят отлагане. — На мен ще ми трябват удобни панталони, риза и пелерина. Докато пригответяш храната, аз ще потърся в стаите на прислугата. — Накрая едва чуто промърмори: — Ах, ако имах оръжие.

— Искаш оръжие?

— Да, Джена. Трябва да имам нещо, в случай че ни нападнат по пътя. Не мога винаги да разчитам на късмета, че ще чуя как някой се прокрадва или пък ще успее да се скрия, преди да го ударя по главата.

— Може би ще ти намеря нещо — каза тя и сбърчи чело.

Надеждата, че вече е започнала да приема онова, което трябваше да стори той, повиши настроението му.

— Ще се радвам, ако можеш. И, Джена — той замълча, — уповавам се на Бога, че ще мога да те защитя от бъдещи опасности. Ще направя всичко възможно да те отведе невредима до Брюксел.

Тя въздъхна, раменете ѝ се поотпуснаха.

— Знам, че вършиш онова, което считаш за правилно, Джейсън, и съжалявам, че трябва да се грижиш и за мен. Ще се постарая да ти е по-леко.

Той пристъпи напред и я целуна.

— Изобщо не ми тежиш, Джена. Само ми се искаше да се бяхме срещнали при други обстоятелства.

Очакваше от нея примирено разбиране, не дълбоки кафяви очи, които го гледаха тъй, сякаш току-що ѝ бе нанесъл смъртоносен удар. Какво бе сторил, та да предизвика подобна болка? Вдигна брадичката ѝ и я погледна отблизо в очите.

— Джена, какво съм направил, та ме гледаш по този начин?

Вместо да му отговори, тя дръпна глава, за да се освободи от ласката му, и излезе от стаята, без да се обърне назад. Джейсън я наблюдаваше, докато вратата се затвори.

Нещо не беше наред, а той нямаше представа какво. Докато се навеждаше да потърси отново ножа, който нападателят възнамеряваше да използва срещу него, Джейсън обмисляше поведението на Джена. Не смяташе, че тя се бои от предстоящото пътуване, освен това му бе казала, че би могла да му намери оръжие, тъй че не бе и реакция на насието, когато бе повалил натрапника.

Не можеше да проумее какво не е наред, а и нямаше нито време, нито сили да продължи да мисли за това. Точно сега трябваше да бърза. Скоро мъжът щеше да дойде в съзнание, а шнуровете от пердето, с които бяха завързали ръцете и краката му, нямаше да издържат дълго.

Използвайки ръжена като бастун, Джейсън стигна до вратата. Плашеше го перспективата да изкачи стълбите до стаята на

прислугата, но знаеше, че трябва. Е, добре, колкото по-скоро започне, толкова по-бързо ще свърши.

* * *

В кухнята една мишка се шмугна под масата и Джена изплашено подскочи. Кръвта забуча болезнено в ушите ѝ и бяха необходими няколко минути, за да се успокои. Реакцията ѝ бе прекалено бурна — доказателство за опънатите ѝ нерви.

Налагаше се да признае, че Джейсън е прав. Щяха да са в голяма опасност тук, отколкото ако тръгнат. Трябваше да престане да се противопоставя и да му помогне.

Бързо пригответи месо, сирене и хляб за цяла седмица и ги опакова. На една чиния натрупа изобилие от храна, за което Джейсън само можеше да мечтае, и прибави голяма чаша топло мляко.

Постави всичко на таблата и тръгна към вратата тъкмо когато Джейсън влизаше, използвайки ръжена за опора. Бе облякъл дрехи, взети от шкафа на някой от лакеите. Вълнена шапка с широка периферия падаше ниско на челото му, закривайки очите и хвърляйки сянка върху квадратната челюст. Собствените му ботуши, поизносени, но здрави, се виждаха изпод тежките дипли на кафява пелерина.

— Добре ли е така? — Щом тя кимна, той се усмихна: — Хубаво. Може би ще успея да заблудя враговете си. Които и да са те.

Сваляйки шапката, той я хвърли на масата до чинията и посегна към вилицата. Изрече с пълна уста:

— Изненадан съм, че не си ми приготвила каша.

В първия миг Джена изпита гняв, че той се съмнява в нея, но се овладя, осъзнавайки, че не я познава добре... точно както и тя него.

— Когато кажа, че ще направя нещо, аз го правя.

Джейсън изсумтя одобрително и продължи да яде.

Пет минути по-късно мислеше, че стомахът му ще се пръсне. Не бе изял и една трета от онова, което му бе сервирала Джена, ала не бе в състояние да преглътне зальк повече. Не трябваше да се изненадва. Не го раняваха за първи път и знаеше, че прекалено много бърза. Въпреки това слабостта му го раздразни.

Поглеждайки към Джена, забеляза — за първи път от влизането си — че тя все още не се е преоблякла. Стомахът му се сви яростно и той с мъка задържа погълнатата храна.

— Джена — каза толкова тихо, че тя трябваше да се наведе напред, за да го чуе, — мисля, че ти казах да се преоблечеш.

От гнева по скулите ѝ избиха червени петна и кожата ѝ доби прасковен цвят.

— Приготвих храната, както ми заръча. Когато мога да правя две неща едновременно — едно в кухнята и друго в спалнята — ще те информирам.

Преди той да успее да ѝ се извини, че е изпуснал нервите си, тя изправи гръб и вдигна гордо глава. Джейсън знаеше, че е сбъркал.

Спомени за това как я бе държал в обятията си заляха тялото му и той изпита болка при необходимостта да потисне чувствата си. Тя беше жена, каквато не беше срещал досега, и я желаше със страст, която го изненадваше. Никога не бе желал жена толкова пълно и при други обстоятелства щеше да направи всичко възможно да я има.

Но сега не беше време за това. Животът им бе изложен на опасност и той бе единственият, достатъчно подготвен да я изведе невредима от Франция. Не биваше да се разсейва с мечти как да я люби.

Разумът надделя и Джейсън си наложи да яде още. Свършваше последното парче говеждо, когато Джена влезе в кухнята.

— По дяволите! — изруга той тихо. Макар да бе облечена в покрита с кърпки вълнена пола, избеляла муселинена блуза, която бе виждала и по-добри дни, и чифт поизносени ботуши за езда, все още бе достатъчно хубава, за да представлява опасност за тях. Всеки мъж, който я видеше, щеше с радост да го прободне в гърба, за да я има.

— Сега пък какво? — поиска да знае тя с ръце на кръста.

Погледна я невярващо. Не знаеше ли колко е съблазнителна? Износените ѝ дрехи сякаш още повече подчертаваха красивото ѝ тяло. Желанието му да я прегърне бе толкова силно, че Джейсън трябваше да отмести поглед.

— Намери ли пелерина? — изръмжа той, надявайки се, че наметалото ще я закрие достатъчно.

— Да, и нещо още по-важно. Нещо, което може би ще накара намръщената ти физиономия да се усмихне. — Тя важно тръгна към

него.

Джейсън я наблюдаваше с присвити очи, преглъщайки с усилие.
— По дяволите! — промърмори той.

Едва когато тя пхна кутията под носа му, Джейсън осъзна, че носи нещо в ръце. Беше направена от сандалово дърво, полирана до блясък, с пиринчени закопчалки. Вътре имаше два пистолета за дуел „Мантон“, с посребрени дръжки и инициали Л. П. Той погледна въпросително към Джена.

— Бяха у Алфонс. Държеше ги под леглото.

— Откъде знаеш?

— Алфонс ми каза, когато тръгна. Бяха на Луиджи.

— Твоят съпруг. — Ревност, раздираща и примитивна, заля Джейсън, когато Джена спомена името на покойния си съпруг. Само съзнанието, че някой я бе любил, бе достатъчно да разкъса вътрешностите му. Фактът, че мъжът вече не би могъл да му бъде съперник, не помагаше. Знаеше, че реакцията му е глупава, но неприятното чувство продължаваше да го измъчва.

— Да, покойният ми съпруг. Щях да ги донеса по-рано, но честно казано, забравих за тях. — С малко по-нисък глас тя добави: — Можеха да ни помогнат с мъжа горе. Нямахме да е необходимо ти да се излагаш на такъв риск, криейки се зад вратата.

Разкаянieto в очите ѝ надделя над ревността на Джейсън. Сега Джена мислеше за него и той искаше да запази това ѝ отношение.

— Можеха да помогнат. Но биха могли и да влошат нещата.

Невярваща на ушите си, тя попита:

— Да ги влошат? Защо?

Джейсън въздъхна и прокара ръка през косата си. Нещата ставаха все по-сложни, раната му отново започваше да го боли, а те трябваше да тръгнат колкото може по-скоро.

— С ръжена го повалих в безсъзнание. С пистолетите трябваше да го раня, за да мога след това да го завържа. Може да съм шпионин, но убивам само в краен случай.

Джена изведнъж проумя думите му и кимна разбиращо.

— Ясно. Ако той беше в съзнание и някой от нас се бе опитал да го завърже, той можеше да го сграбчи и да го използва като щит, дори и срещу оръжие, което го държи на мушка.

— Винаги съществува такава вероятност. — Изправяйки се, Джейсън се подпря с длани върху тежката дъбова маса. — Но стига толкова. Трябва да тръгваме.

Джена изтича до него и му помогна. Двамата прибраха в торбите храната и лекарствата за раната на Джейсън. После, намятайки пелерините си, те се отправиха към конюшните зад къщата.

Оставяйки Джейсън облегнат на вратата на конюшната, Джена влезе вътре и запали свещ. Въздъхна облекчено, щом видя двете чистокръвни кобили в отделенията им, както бе заръчала. Досега дори не си бе помисляла какво би станало, ако конете не бяха тук.

Оседла ги набързо; единият с дамско седло.

— Трябват ни две торби овес — каза Джейсън, гласът му прозвуча нереално във вечерната мъгла, плъзнала над земята.

Когато тя най-сетне изведе конете от конюшната, Джейсън бе стиснал зъби, за да издържи на усилващите се болки от раната. Единствено това можеше да направи, за да не се свлече по вратата и да падне на паважа. Силите му почти бяха изчерпани, а им предстояха часове езда.

Най-после огледа конете и изпъшка:

— Дявол да го вземе. Сега се подредихме.

Завързвайки провизиите за седлата, Джена го погледна през рамо.

— Какво искаш да кажеш? Почти тръгнахме.

Джейсън разтри мястото точно над превръзката и се постара гласът му да прозвучи тъй, сякаш язденето на чистокръвни коне бе най-нормалното нещо в тяхното положение.

— Излязохме от къщата, но ни предстои да прекосим Париж. След това трябва да стигнем до Брюксел, а пътят дотам скоро ще гъмжи от хора, предани на Бонапарт. Язденето на коне, струващи повече, отколкото обикновен човек може да спечели през целия си живот, не е най-умният начин да останем незабелязани.

— О! — Джена не беше помислила за това, когато бе давала нарежданията си. — Гледах само да са бързи.

Джейсън се оттласна от стената, олюлявайки се леко, преди да стигне до кобилата, която щеше да язди.

— Знам, и това е важно. Ще ги сменим при първа възможност. Междувременно ще ни изведат бързо оттук.

Не изрече на глас опасенията си, че конете може да предизвикат нападение още преди да са излезли от Париж — Джена не се нуждаеше от допълнителни тревоги.

— А сега — каза той, връщайки се в конюшната, за да излезе отвътре с износен чул, който започна да разкъсва на ивици с ножа — ще увием това около копитата на конете, за да заглушим шума. Така ще се придвижваме по-безопасно.

Схващайки веднага какво иска той, Джена взе ивиците, които ѝ подаде, и започна да ги увива около копитата на животните. После поведе коня си към пъна, от който обикновено се качваше на седлото.

Повдигна се с пестеливи движения и праметна коляно през седлото. Полите ѝ не бяха кой знае колко дълги, но се постара да скрие краката си колкото е възможно повече. Все пак голяма част от ботушите ѝ продължаваше да се показва.

— По-добре седни по мъжки — каза Джейсън, напрежението от възсядането на коня прозираше в гласа му.

Разбираше, че е прав, но нищо не можеше да направи.

— Знам. Но слугите взеха другите коне и седлата. Оставиха Лейди по моя молба. Конярят е оставил и седлото, което използвам. За нещастие е дамско. Но няма да ни бави.

— Не — измърмори той, — аз ще го сторя.

Превит върху седлото, Джейсън пришпори кобилата си. С едната ръка държеше юздите, а с другата ножа, взет от непознатия посетител. Макар че бе рано за аристократите да се разхождат наоколо, бе достатъчно късно, за да е тъмно. Никой не би могъл да каже що за хора се спотайват в сенките и какво биха направили, за да се сдобият със скъпите животни.

Над главите им буреносни облаци засилваха усещането за влага и караха студения вятър да се впива в кожата. Джейсън потрепери и усети как краищата на раната му го опъват.

— Джейсън — прошепна Джена, — аз ще водя. Знам как се излиза от Париж.

Джейсън обмисли предложението ѝ. Не се съмняваше, че знае пътя, а и беше малко вероятно някой да ги нападне отпред. Той задържа коня си и пусна Джена да мине.

Джена пришпори кобилата си в лек галоп. Джейсън я последва. Макар това да бе удобен конски ход, с всяка стъпка раната му

болезнено пулсираше. Джейсън стисна зъби, за да не изстене.

Колкото и зле да понасяше ездата, той не намали бдителността си. По средата на всяка пресечка се извърщаше от седлото, за да види има ли нещо след тях... Нищо.

Когато почти бяха излезли от града, той вече стискаше юздите толкова здраво, че раменете го заболяха. Но дори сега, когато къщите съвсем оредяха, знаеше, че не може да се отпусне. Не чуваше някой да ги следва, но това не означаваше, че няма никой. И преди много пъти бе увивал копитата на коня си, за да заглуши тропота, както може би сега и преследвачите му, и незабелязан бе преследвал целта си.

Най-накрая, след като в продължение на час и половина не бяха срещали никаква сграда, Джейсън се приближи до Джена и ѝ направи знак да спре. Конете не бяха уморени, ала Джейсън се чувстваше така, сякаш бе препускал от Лондон до Брайтън, поставяйки нов рекорд.

Джейсън тайно опипа чуждия нож в специално направената кания на ботушите му, която бе намерил празна, когато ги обу. Сетил се бе, че Алфонс сигурно е взел ножа, когато го разсъбличаше първата нощ.

После, с очи, непрекъснато обхождащи околността, той каза:

— С тия облаци, закриващи луната, пътят едва се различава. Но това е добре за нас.

Джена отвърна:

— Само да не се загубим.

Неуспял да определи чувствата ѝ от кратката реплика, Джейсън се взря в нея през тъмнината, която ги разделяше. По ръбовете на пелерината, там, където качулката висеше над челото ѝ, се бяха събрали капки влага. Не би могъл да види очите ѝ, дори да бе достатъчно светло.

Изоставяйки хитруването, той без заобикалки попита:

— Страх ли те е?

— Да.

Потвърждението ѝ съдържаше толкова неизказани емоции, че сърцето му се сви загрижено. Как би могъл да я успокои? Дори не беше сигурен дали трябва да опитва. Бяха напуснали Париж, но бяха далеч от Брюксел. Всеки завой от пътя можеше да ги сблъска с френски войски или дори френски селяни, привърженици на Бонапарт

и готови да вземат пленници, и още по-лошо. Всичко, което би могъл да направи, бе да говори откровено и да не омаловажава чувствата ѝ.

— Умно постъпваш, че се боиш. Прекалено самоуверените обикновено завършват зле.

— Благодаря — каза тя тихо.

Повече от всичко му се искаше да протегне ръце и да я вземе при себе си на седлото. Ала не можеше. И така губеха ценно време.

— Моля. Но стига за това. Трябва да яздим тъй, сякаш Бонапарт е зад нас, докато издържат конете. — Но колко дълго щеше да издържи *той*? На този въпрос не му се отговаряше.

Джена яздеше редом до Джейсън, едната ѝ ръка бе на юздите, а с другата стискаше пелерината плътно около врата си. Пред луната минаваха облаци и образуваха танцуващи сенки по неравната местност, из която се движеха. От време на време се чуваше самотното бухане на нощна птица или прошумоляване на животно из папратта от двете страни на пътя.

Тя не знаеше колко далеч бяха стигнали или колко още щяха да яздат, преди Джейсън да разреши почивка. Пръстите ѝ, дори в подплатените кожени ръкавици, които носеше, бяха толкова студени, че на няколко пъти изпускаше пелерината от врата си.

Гърбът започваше да я боли и щеше да ѝ е трудно да слезе от коня. Пропъди неприятните мисли. Ако това лудо препускане бе трудно за нея, за Джейсън бе още по-мъчително.

Луната бе ниско, когато Джейсън най-последно вдигна ръка и Джена дръпна юздите, за да спре коня. От пламналите ноздри на двете кобили се издигаше пара и хълбоците им се издигаха и спускаха като мехове. Точно навреме, реши Джена, потупвайки обляния в пот врат на коня.

— Скоро ще съмне — каза Джейсън, дъхът му излизаше от устата като дим. — Трябва да намерим подслон и да поспим малко. Утре ще ни е още по-тежко.

Джена се засмя дрезгаво.

— Подслон? Виждаме толкова надалеч, колкото конете да не се препънат в някоя дупка!

Едва след като произнесе думите, осъзна колко заядливо бе прозвучало. Джейсън не се нуждаеше от лошото ѝ настроение, имаше достатъчно проблеми.

Приближавайки коня си до неговия, посегна към едната му ръка, отпусната на коляното. Дори през дебелите ръкавици, които носеше, можа да усети как трепери. Угризението от състоянието му и възмуцението, че не бе поискал да спрат по-рано, накараха гласа ѝ да прозвучи остро:

— Не биваше да се насилваш толкова.

— Нямах... друг избор.

Дишаше с усилие, но седеше на седлото изправен. Гърдите ѝ се изпълниха с възхищение, когато го погледна.

— О, ти, твърдоглавец такъв. Как ще те излекувам, като се грижиш толкова малко за себе си?

— Покажи ми друг начин и аз ще те оставя да ме водиш.

Макар че го каза безгрижно, истината в думите му бе необорима. Все още не бяха в безопасност.

— Хайде — каза той, когато тя не отговори, — май виждам някаква отбивка на пътя. Може да води до ферма.

Джена се съмняваше, но не искаше да му противоречи. Пришпорвайки леко кобилата си, тя последва Джейсън надолу по отбивката, малко по-голяма от обикновена пътека. Ако успееш да намерят подслон, дори и най-мизерния, тя щеше да му се зарадва.

Заваля. Само това ни липсваше, помисли Джена.

С тоя техен късмет сега Джейсън можеше да получи възпаление на белите дробове.

— Виждам нещо — каза Джейсън, кобилата му премина в тръс.

Джена не можеше да повярва на очите си — там наистина имаше нещо. През пелената на дъжда проблясваше жълта светлина. Може би щяха да намерят подслон; хубаво топло легло и нещо вкусно за ядене. Самозаблудата ѝ продължи само колкото да види как Джейсън завива вляво и заобикаля къщата.

Когато го настигна, той вече бе слязъл от коня и се опитваше да отвори широката врата на разнебитения обор.

— Дявол да го вземе!

Лейди още не бе спряла напълно, когато Джена се изхлузи от седлото, за да помогне на Джейсън. Скочи тежко на земята и десният ѝ крак се изви.

— Ох! — От гърлото ѝ се изтръгна болезнено възклицание, щом глезенът ѝ изпука.

Джейсън веднага се озова зад нея, ръката му обви талията ѝ. Топлият му дъх опари бузата ѝ, докато се навеждаше по-близо, та да се взре в лицето ѝ.

— Удари ли се? — попита той. — Бих те носил, но... — Джена за малко не се просълзи, докато опитваше да се изправи без чужда помощ. Той бе твърде слаб, за да я изправи. Трябваше вече да е в обора, не тук, навън, да се тревожи за нея.

— Добре съм — каза тя, полагайки усилия да не се издаде. — Трябва да влезем вътре. Ще се намокриш до кости.

— Вратата е отворена достатъчно, за да можем да се проврем с конете един по един. Ще успеем да подремнем час-два, преди да е станал собственикът.

Замаяна, гладна, измръзнала и ядосана на собствената си непохватност, Джена го последва сковано. Едва след като се погрижиха за конете, с Джейсън задъвкаха сухото студено говеждо. Джена се замисли какво ще правят от тук нататък.

— Необходимо ли е да тръгваме толкова скоро? Имаш нужда от здрав сън. Ако не поспиш, не ти гарантирам, че ще можеш да се възстановиш.

Тревогата за него бе като рана в сърцето ѝ, която отказваше да оздравее. Все пак трябваше да направи всичко възможно той да се оправи. Беше рискувала толкова много и изпитваше такива чувства към него, че не би могла да понесе и най-малката вероятност състоянието му да се влоши.

— Трябва да тръгнем преди изгрев-слънце, защото после фермерът ще се разшета. Колкото по-малко хора ни видят, толкова по-трудно ще е за евентуалните ни преследвачи да ни открият. — Джейсън изсумтя, докато се надигаше, за да почне да трупа сено за легло. — Има няколко пътя, водещи от Париж до Брюксел, а ние бихме могли да поемем по всеки от тях. — Той ѝ се усмихна през рамо.

Беше вярно и тя го знаеше.

— Защо правиш само едно легло? — попита тя, наблюдавайки купчината. Усети как кръвта заигра във вените ѝ, затопляйки я въпреки студа.

Той се олюля, както бе коленичил, челото му се сбърчи от болка и изтощение.

— Няма достатъчно одеяла за двамата, ако спим отделно. Затова... — Гласът му заглъхна и той се напрегна да види реакцията ѝ в бледата светлина на луната, струяща през един отвор в тавана. — Но първо искам да прегледам глезена ти.

Отново бе прав. Джена си пое дълбоко дъх и потрепери при мисълта, че ще прекарат нощта един до друг. Но здравият ѝ разум надделя. И двамата бяха готови да паднат от умора където са, не биха имали сили да правят друго, освен да спят.

Мръщейки се, той клекна пред нея и издърпа ботуша ѝ. Започна да опипва за подутина или натъртено. Ръцете му се движеха внимателно по навехнатия крак.

Докато той изследваше крака ѝ, тя затвори очи, за да не вижда загрижената му физиономия.

— Няма нищо сериозно — каза той накрая. — Сега нека се възползваме от възможността да поспим.

Говореше толкова делово, че Джена ухапа устни, притеснена от усещането, което предизвикваше и най-лекият му допир. Беше разумен и тя трябваше да бъде такава.

Сгушиха се заедно в сеното и натрупаха отгоре пелерините и чуловете. Джена потръпна, когато ръката на Джейсън докосна гърдта ѝ. А когато ръката му се уви около талията ѝ и я притегли към себе си, тя едва се сдържа да не го целуне.

— Джена — каза той, гласът му беше дрезгав, — знам, че не е прилично и... — той въздъхна — ми се иска да бяхме дори в поинтимно положение, но без да се топлим един друг, просто ще измръзнем.

Дъхът му бе като топла милувка върху бузата ѝ. Тя кимна, боеше се да говори. Толкова ѝ бе приятно да усеща близостта на тялото му.

Но тя не биваше да го предизвиква или да позволява да се случи нещо, понеже бе сгодена за Ричи. За нещастие, тя и Джейсън трябваше да прекарат остатъка от нощта прегърнати.

ОСМА ГЛАВА

Джейсън се събуди с изострени сетива, пръстите му хванаха ножа, скрит в сеното откъм неговата страна. Неподвижен, със затворени очи, той се заслушваше. Едва след като изминаха няколко минути, без да чува тревожни шумове, отвори очи и пусна оръжието.

Навън бе все още тъмно, луната си бе отишла, а вътрешността на обора бе осветена в черно и сиво. На тази светлина не можеше да различи чертите на Джена. Усети, че мърда в прегръдките му и главата ѝ легна върху бицепса му, а лицето ѝ се извърна към неговото. Би било толкова лесно да я целуне, да усети прилива от желание, което тя толкова бързо разпалваше.

Пое си дълбоко дъх. Но това не бе достатъчно да угаси пламенността му, докато уханието на лавандулата от дрехите и косата на Джена се смесваше с мускусната миризма на сеното, в което спяха. За малко да изпъшка на глас. Ако не се отмести от нея, ще направи нещо, за което и двамата ще съжаляват.

Но щяха ли? Сигурен беше, че Джена го иска, и Бог му бе свидетел, той също я желаше. Единственото нещо, което го възпираше, бе фактът, че ще трябва да я изостави веднага щом е възможно, за да достави информацията на Уелингтън. Явно това вече отпаднаше. Събитията го бяха изпреварили. Онова, което му оставаше, бе да стигне до Уелингтън и да си предложи услугите като щабен офицер в битката, която знаеше, че предстои.

Тъй че какво го задържаше да притежава Джена? Нищо. Той дори би могъл да се ожени за нея, щом стигнат Брюксел.

Да се ожени за нея? Идеята бе нова и го изненада. Досега никога не бе мислил за брак, но ето че искаше да се ожени за жена, която познаваше едва от две седмици. Ала перспективата му хареса. Беше му приятно да я държи в прегръдките си, тя ангажираше съзнанието му, караше го да се смее. За него това бе достатъчно. Беше се измъкнал от безброй капани, следвайки интуицията си, за да я пренебрегне сега; всяка частица от тялото му крещеше, че я желае.

— Джена — прошепна той, беше взел решението си. Леко прокара пръсти по страната ѝ. Кожата ѝ бе гладка и нежна като фина коприна. — Джена — прошепна той отново, — събуди се. Време е.

Вместо да се събуди, тя се сгуши още повече в него, ускорявайки пулса му. Притисна се и към раната, предизвиквайки пронизваща болка, която той обаче едва почувства. Всичко, което искаше, бе да я люби.

Джейсън отказа да се бори с желанието си и премести дясната си ръка от талията ѝ, за да улови брадичката ѝ, повдигайки я тъй, че да намери устните ѝ.

Устните ѝ бяха толкова сладки, колкото ги помнеше — като сочна зряла праскова.

— Какъв прекрасен начин да те събудят — прошепна тя.

— О, господи! — простена той, плъзгайки ръка от лицето ѝ надолу по шията.

Подвластна на това, което той вършеше, Джена се протегна и притегли лицето му по-близо. Той я желяеше толкова много, колкото и тя него. Копнежът му я накара да се почувства женствена и привлекателна.

Съвсем несъзнателно му бе позволила да стане част от живота ѝ. Сега, чувствайки любовта му, тя осъзна, че не би искала да го загуби. *Никога.*

— Джейсън — каза тя едва чуто и почти отчаяно, — не ме оставяй никога.

С тих ликуващ смях той я притегли толкова близо до себе си, че гърдите ѝ докоснаха гърдта му.

— Не си го и помисляй, Джена. Ти си моя.

Собственическият му тон я изпълни с щастие. Никога досега не бе искала да принадлежи някому и телом, и духом.

Прокара пръстите си през гъстата му руса коса и се отдръпна, колкото да може да го погледне. Слънцето вече изгряваше и светлината беше точно колкото с нужно, за да прочете любовта и обещанието в дълбоките му като кладенци очи с проблясващи златисти точки. За нея това бе достатъчно.

— Джена — прошепна той. — Искам те.

— Добре — задъха се тя, придружавайки думите си със страстни целувки. — И аз те желая.

Това бе всичко, което той искаше да чуе. Ръката, масажираща рамото ѝ, мина отзад на гърба и започна да разкопчава копчетата. Само след секунди дрехата се разтвори. Без да говори, тя му помагаше с ръкавите, докато остана по корсет и долна риза.

Джейсън се взря в кожата ѝ с перлен цвят, поглъщайки с очи тялото ѝ, чиито форми се подчертаваха от стегнатия корсет. Показалецът му проследи ръба, където фината тъкан на долната ѝ риза срещаше мекотата на кожата.

— Кожата ти е по-бяла от сметана — каза той. — И сигурно е много по-вкусна.

Главата на Джена се отпусна назад, дишането ѝ се учести и стана още по-задъхано. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му и тя страстно се притисна към него.

— Искаш ли ме, Джена? — попита той, гласът му бе дрезгав.

Тя се засмя, звукът заседна в гърлото ѝ.

— Знаеш, че да.

Джейсън се опря на лакти и гърдите му се надвесиха над нейните. Тя прокара ръце нагоре-надолу по ребрата му, усещайки твърдата материя на ризата му под пръстите си. Мускулите му се свиха от ласката. Устните му се наведоха над нейните. Отдадена изцяло на усещанията, които Джейсън будеше у нея, Джена се притисна към него.

Простена глухо, ръцете ѝ се впиха в гърба му. Никога досега не бе изпитвала подобно отдаване, подобна въпиюща нужда да се слее с мъж. Искеше да даде всичко на Джейсън и в отговор да получи изцяло онова, което можеше да предложи той.

Той леко се отдръпна от нея, прокара езика си по устните ѝ и се засмя тихо и ликуващо.

— Толкова силно те желая, Джена, че ще експлодирам, ако не те любя.

Тя се усмихна в златистите му очи.

— Джейсън, никога не съм се чувствала така преди.

Бледата светлина на зазоряването хвърляше сенки по лицето на Джейсън, докато той се надвесваше над нея, изкушавайки Джена да проследи твърдата линия на устните му и извитите златисти вежди. Поразена от нежността в очите му, тя осъзна, че е погълната повече от

чувствата, които той предизвикваше у нея, отколкото от удоволствието, което ѝ доставяше.

— О, Джейсън — прошепна тя, провирайки пръсти в гъстата му коса, за да го притегли за целувка, — обичам те.

Коремът ѝ се стегна, гърбът ѝ се изви. Цялото ѝ тяло започна да трепери. Беше толкова близо до нещо, което не си бе представяла, че е възможно.

— Шшт! — Джейсън застина, преустановявайки изведнъж галенето.

Джена отвори очи, тялото ѝ неудовлетворено пулсираше.

— Какво ста...

Ръката на Джейсън легна светкавично върху устата ѝ.

Той едва чуто каза в ухото ѝ:

— Някой е отвън до вратата. Стой тук.

Той се изтърколи от нея изпод завивките и всичко това с едноединствено грациозно движение. Джена наблюдаваше как Джейсън сграбчи ножа. Държеше го като човек, който знае как да го използва, без да го стиска силно и с лакът, прегънат тъй, че оръжието сочеше навън, на нивото на бедрото му.

Тя искаше да се зарови под завивките, за да не вижда сцената, която знаеше, че ще последва. Искеше ѝ се да се върне назад във времето и да се събуди в леглото си в онази мрачна стая в Париж. Искеше всичко друго, само не и положението, в което се намираше.

Дори не можеше да дръпне надолу полите си или да оправи деколтето си, за да скрие голотата си. Джейсън ѝ бе казал да не мърда и тя вече се бе научила да го слуша. От унижението, което изпитваше, стойки така в очакване, кожата ѝ се обагри в червено.

А тя му бе казала, че го обича.

Джена затаи дъх, любовта ѝ се струваше някак нереална при заплахата от отварянето на паянтовата врата на обора. Влезе широкоплещест младеж, с шапка, дръпната ниско над челото, и износена връхна дреха, увита плътно около гърдите. В ръката му имаше кофа с храна за животните.

Купчината сено на Джена бе до стената и не се виждаше от мястото на младежа, но тя знаеше, че ще са му нужни само секунди, за да я забележи. Мускулите ѝ се напрегнаха, докато се приготвяше да

скочи от импровизираното легло и да побегне. Какво щеше да направи Джейсън?

Джейсън мълчаливо прокле късмета си. Беше толкова близо до момента, в който щеше да направи Джена своя. Да ги прекъснат точно когато знаеше, че тя е тъй близо до върховното удоволствие, за него бе толкова разочароващо, колкото и за нея. Но той само вдигна рамене наум. Глупаво беше да върши това тук. Наистина бе *глупак*.

Обърна ножа с дръжката навън и тръгна към фермера. Щом вдигна ръка, усети как раната придърпва, но пренебрегна болката, съсредоточавайки се върху действията си. С едно сръчно движение на пиринчената дръжка той го удари. Младежът безшумно се свлече на пода.

Без да си прави труда да премести отпуснатото тяло, Джейсън го заобиколи и отиде при конете.

Щом видя фермера на пода, Джена бързо оправи дрехите си, скочи от сеното и се втурна да помага на Джейсън. Гласът ѝ трепереше, когато попита:

— Уби ли го?

Той я погледна, без да издава чувствата си.

— Не.

Резкият му отговор бе достатъчен да угаси последните остатъци от огъня, който бе запалил у нея с ласките си само преди минути. Вече не бе оня любовник. Сега бе шпионин, който бягаше и всяка секунда му бе скъпа. Дори пръстите му върху гърба ѝ, докато я закопчаваше, бяха безразлични и студени.

— Ето къде ще сменим конете — обяви Джейсън.

Джена се втренчи в него.

— Да ги сменим? Защо?

Той я погледна сурово.

— Защото, макар и да ценя желанието ти да осигуриш бързи коне, по-важното е да се придвижваме незабелязани. У този фермер сигурно ще се намерят няколко впрегатни коня. Тъкмо ще забогатее още, като намери тези чистокръвни кобили. — Изведе един от конете на фермера от отделението му и започна да го оседлава.

Джена не каза нищо повече, разбирайки, че Джейсън е прав. Възседнаха конете и потеглиха.

Вече на път за Брюксел Джена си припомни Ричи и обещанието към Луиджи. Как можа да го забрави?

Налагаше се да признае истината пред себе си. Тя бе влюбена в Джейсън, макар да не знаеше нищо за него, освен малкото му име и факта, че е английски шпионин. Не, не беше така. Знаеше, че е почтен, грижовен и на него може да се разчита и че е патриот. Това бяха качества, които тя високо ценеше, правейки го много по-желан, отколкото Ричи би могъл да бъде някога.

Но тя бе обещала на Луиджи и нейната чест нямаше да ѝ позволи да пристъпи клетвата си, колкото и да бе изкушена да го стори.

Точно тогава Джейсън изсумтя и се намести на седлото, прекъсвайки мислите ѝ. Упреквайки се за егоизма си, тя осъзна, че дори не бе попитала Джейсън за раната му. Толкова неща се бяха случили тази сутрин, че неговата рана и нейната мускулна треска от прекалено дългото яздене бяха останали на заден план.

— Джейсън. — Тя го настигна. — Искам да видя раната ти.

Той я погледна за миг и отново впери очи в пътя.

— Когато спрем да починем.

Преди да успее да протестира, той пришпори животното и на нея не ѝ оставаше друго, освен да го последва. Малко след това той премина в тръс — ход, който разтърсва тялото с всеки удар на копитото на коня по земята. Знаеше, че Джейсън сигурно се чувства още по-зле, но той не издаваше звук.

Спряха, когато слънцето бе високо в небето. Джейсън ѝ подаде сиренето и хляба и започнаха да се хранят бързо и в мълчание. Джена облиза и последната троха от пръстите си, наслаждавайки се на сухия хляб, после отиде до седлото и взе торбата с лекарствата.

Джейсън подхвърли през рамо:

— Не още. Чака ни много път. Искам да сме в Брюксел, преди да е свършила седмицата.

Тя потисна протеста си. При други обстоятелства би му казала, че подобна езда ще съсипе конете, но един поглед към решително стиснатата му челюст бе достатъчен да я възпре. Щеше да е безсмислено. Той би пришпорвал животните до смърт, ако се наложи.

Джейсън се взря в Джена, докато тя възсядаше впрегатния кон. Препускането за нея бе също толкова трудно, колкото и за него.

Когато мракът най-после се спусна, не се виждаше никакъв подслон. Бяха отминали села и единични ферми и сега се намираха в безлюдна местност, в която нямаше дори дърво, където да се скрият.

Прокарвайки раздражено пръсти през косата си, Джейсън се взираше в хоризонта. Не му оставаше друго, освен да се отклони от пътя и да се надява, че ще намери нещо. Най-накрая спряха в една падинка в иначе равния терен, която не се виждаше от пътя.

Джейсън даде на конете няколко шепи овес и ги спъна тъй, че да могат да хрупат от тревата наблизко.

След като се нахраниха, Джена реши, че този път няма да приеме възраженията му. Щеше да се погрижи за раната.

Джейсън седна на земята, използвайки седлата, за да подпре долната част на гърба си, докато Джена отвиваше превръзката. В оскъдната светлина от слабия огън, който бе разрешил Джейсън, Джена успя да види, че краищата на бинта са покафенели от мръсотия и изпотяване. Раната обаче беше суха; краищата ѝ имаха здрав розов цвят.

Джена въздъхна облекчено.

— Раната се оправя. След ден-два ще започне да те сърби.

Джейсън се засмя тихо.

— Да. Познавам това състояние.

— Хубаво щеше да е, ако можех да сменя превръзката ти с нова, но... — въздъхна тя.

Той спря заетите ѝ с бинта ръце и вдигна дланта ѝ към устните си.

— Ти направи повече от необходимото. Ако не беше ти, сигурно нямаше да съм жив.

Гърдите ѝ се свиха при мисълта за подобна възможност. Болката, която изпита, представяйки си, че може да го загуби, измести насладата от целувката му. Тя го погледна втренчено в очите, забелязвайки припламващите от желание златисти точки, ала и още нещо. Той държеше на нея и не се стараше да го скрие. Сърцето ѝ преля от любов.

Любов, която тя му бе разкрила, докато лежах в сеното тази сутрин. Дали и той я обичаше колкото тя него? Това бе нещо, което не можеше да разбере от погледа му.

Джена затвори плътно очи. За него щеше да е по-добре да не я обича. Това би му донесло само страдание. Ако я обичаше, можеше да поиска да се ожени за нея, а тя не би могла да му стане съпруга. Беше се вrekла на Ричи и никакво желание, привързаност или любов, колкото и голяма да е, не бе в състояние да промени този факт.

Не, по-добре щеше да е, ако любовта ѝ към него остане несподелена.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джена изпъшка, болеше я всеки мускул от тялото. Какво ѝ ставаше? Защо възглавницата ѝ бе толкова твърда и неудобна? Един от конете изпръхтя и я върна към действителността.

Тя и Джейсън бягаха един господ знае от кого и това бе втората нощ, през която спяха на пътя, ако изтощението, каращо я да губи съзнание, можеше да се нарече сън. Дори не си спомняше как се е пъхнала под купчината чулове и пелерини, предпазващи от студа. Нея и Джейсън...

Но къде беше той?

Надигайки се рязко, тя си наложи да вдигне натежалите като олово клепачи. Трябваше да е някъде наблизо. Никога не би я изоставил.

Напълно разсънена, тя огледа околността. Двата коня зобеха, пред всеки имаше малка купчинка овес, тъй че Джейсън не можеше да е далеч.

Някакъв шум привлече вниманието ѝ, но не видя никого. Не смееше да извика, ами ако не е Джейсън? Ръцете ѝ изстинаха. Да не би този, от когото се криеше той, да е наблизо? Дали мъжът, когото бяха оставили в гардероба в Париж, не се бе освободил и не ги е настигнал? Сърцето ѝ заби лудо.

Отново чу шума. Някой си подсвиркваше весела мелодийка, тихичко и фалшиво. Не би могъл да е някой, който ги преследва, сигурно бе Джейсън.

Облекчението отпусна напрегнатото ѝ тяло и тя легна обратно на бързо изстиващата земя.

— Джена, колкото и да ми се иска да дойда при теб, за да довършим започнатото вчера сутринта, не смея — каза Джейсън, прекъсвайки мелодийката, за да ѝ се усмихне. — Трябва да излезем на пътя. Слънцето ще изгрее напълно, докато оседлаем конете.

Замаяна от бързата промяна в чувствата — страха, че може да е изчезнал, и желанието в откровеното му признание, Джена се засмя.

Но веднага стана сериозна, щом се повдигна на лакти и се взря в него на оскъдната светлина. Не изглеждаше опасен, освен дето я караше да се вълнува. Беше твърде смуцаващ с дяволито падналата на челото му коса и добре оформените устни, извити в многозначителна усмивка.

Проблясването на белите зъби само подчертаваше колко е пораснала брадата му. За разлика от златистия като мед цвят на косата, брадата му бе червеникавокафява, със златисти нишки. Прииска ѝ се да потрие длан о бузата му, за да види дали косъмчетата са още твърди, или са пораснали достатъчно, та да са като козинка.

Устоя на импулса да посегне към него и вместо това се намръщи.

— Трябваше да ми се обадиш, преди да се отдалечиш. Можеше да ти се случи нещо и нямаше да знам къде да те търся.

Усмивката му стана още по-многозначителна.

— Откакто се любехме, не мога да те оставя дори за миг. — Той я погледна весело. — Какво ли ще е, като се опознаем съвсем.

Джена усети как се изчервява от откровеното му обяснение. Но закачката му какво би могъл да очаква от нея, след като се любят докрай, ѝ напомни колко близки бяха станали. В тялото ѝ отново се разгоря огънят, подпален от него.

Тя затвори очи, та да не вижда жадния му поглед. Това трябваше да престане. Беше непочтено и жестоко да оставя Джейсън да мисли друго.

Отваряйки отново очи, стиснала решително юмруци, за да устои на желанието в очите му, тя знаеше, че трябва да му каже за Ричи. Само така можеше да възпре Джейсън да я люби тъй всеотдайно и красиво.

— Джейсън, аз... тоест ние... — Тя не можа да довърши. Не искаше да му каже. Не искаше да види как възхищението в очите му ще изчезне.

Погледът ѝ не издържа на огъня в неговия и тя се размърда в завивките, опитвайки се да стане. Знаеше, че не е честно да премълчи за Ричи, но... но беше слаба. Искеше през остатъка от пътуването им да се наслаждава на чувствата, които Джейсън не се стараеше да прикрие. Ала щом стигнеха до Брюксел и Джейсън отново поемеше задълженията си на шпионин, нямаше да е късно да му каже, че бъдещето им заедно е невъзможно.

— Знам — каза Джейсън, опитвайки се да успокои очевидната ѝ нервност, — не биваше да те стряскам. — Той вдигна рамене. — Никой джентълмен не би говорил тъй откровено с дама. Права си, трябваше да ти се обадя, щом станах, но ти толкова дълбоко спеше, а и знаех, че си уморена до смърт — обясни ѝ той с разкаян вид. — Извинявай.

— Не, няма нищо, Джейсън. — Чувстваше се като лицемерка, че не му каза за Ричи. Успокояваше се с мисълта, че каквото и да изпитваше Джейсън към нея, не бе споменал за брак. Впрочем може би тя виждаше в очите му отражението на собствената си любов към него. Той не бе ѝ казал, че я обича.

Разсъждавайки така, тя се отърси от чувството за вина и пое ръката, която той ѝ подаваше.

Джейсън я изправи на крака.

— Ти си толкова прекрасна и благородна, и храбра, Джена — каза той, взимайки я в прегръдката си.

Притисната плътно до гърдите му, усещайки равномерното биене на сърцето му под бузата си, Джена знаеше, че не притежава всички тези качества. Не беше прекрасна и благородна, и хубава, а измамна, подла и страхлива. Би трябвало сега да му каже за обещанието си, но не можеше. Твърде много го обичаше и го искаше до себе си, за да сложи изведнъж край на всичко това, казвайки му истината. В Брюксел щеше да има достатъчно време да разсее илюзиите му.

Много скоро изостави притесненията си за илюзиите му, нагаждайки се към хода, поддържан от Джейсън през целия ден, ход, каращ я да се чувства като разглобена. Правеше всичко възможно да се държи изправена на седлото и да не му додява с оплаквания.

Знаеше, че и на Джейсън му е тежко, колкото на нея, особено с тази рана. Сигурно го сърбеше ужасно. Но той не проронваше дума. Значи и тя можеше да се справи.

Когато той най-сетне обяви, че спират за нощувка, някъде по средата на едно житно поле без дървета или постройки, тя бе безчувствена от раменете надолу. Вече не усещаше нито дали е студено, нито дали духа. Десният ѝ крак, опирал се плътно в седлото близо дванайсет часа само този ден, тежеше като олово.

Слизайки от коня, тя не издържа и подгъна крака, свличайки се тежко на земята. Джейсън я хвана, преди да падне.

— Джена! — Обхващайки талията ѝ с ръка, той ѝ помогна да стигне до мястото, където бе проснал един чул. — По дяволите! Не биваше да ти позволявам да яздиш на тая проклета измишльотина. Щом стигнем до следващия град, ще се опитам да сменя това идиотско дамско седло.

По някакъв начин тя успя да се усмихне.

— Не ставай глупав. Знаеш, че не бива да рискуваме. Който и да ни преследва, може вече да ни е настигнал и ако привлечем вниманието, ще ни открият. Не — поклати тя глава. — Един добър сън и ще се оправя.

— Да — каза той саркастично. — И аз ще съм оздравял. — Въздъхна и свали шапката си, прокарвайки пръсти през косата и превръщайки сплесканите къдрици в безредно разрошена маса. — Господи, Джена, как искам да не ти се налагаше да изтърпяваш всичко това.

Гърдите на Джена се свиха от угризение. Джейсън бе толкова уморен, че около устата му се бяха врязали дълбоки бръчки, а под очите му имаше тъмни кръгове. А пък тя прибавяше още към проблемите му. Усмихвайки се нежно, посегна и прибра назад кичура, паднал над окото му.

— Всичко е наред, Джейсън. Признавам, че бих предпочела да те срещна при по-добри обстоятелства, например на бал. Щеше да е по-удобно да яздим в парка, задълбочавайки приятелството си, но въпреки това съм благодарна, че сега сме заедно. Оpozнах те много по-добре, отколкото би било възможно при идеални условия.

Той се олюля на пети, по лицето му се беше изписало учудване.

— Да намираш нещо положително в плачевната ни ситуация — Джена, не бих могъл да откроя по-добър партньор от теб, дори да търсех до второ пришествие. Обещавам ти, че щом стигнем в Брюксел, ще се реванширам.

Джена примигна, за да се освободи от влагата, която похвалата му извика в очите ѝ. Бе толкова искрен и тя толкова много го обичаше. Опитва се да се засмее въпреки свитото си гърло.

— Но засега Брюксел е далеч, а ние сме капнали от умора.

— Така е. — Той изсумтя, докато се надигаше, за да се погрижи за конете преди сън.

Джена също стана, поемайки своя дял, твърдо решена да помогне на Джейсън. Дори когато той ѝ се скара и ѝ нареди да седне и да си почива, тя продължи да разтрива потното тяло на своето животно.

Когато най-сетне се нахраниха с оскъдните запаси от хляб и сушено говеждо, тя едва държеше очите си отворени. Представа нямаше как се справя Джейсън.

Щом се пъкнаха под завивките, тя бе благодарна, че умората не ѝ позволи да се отдаде на любовни мечти. Макар да желаше Джейсън с цялото си същество, знаеше, че е безнадеждно. Затуй му пожела лека нощ и се унесе почти начаса.

По дълбокото ѝ равномерно дишане Джейсън разбра, че е заспала още преди той да бе успял да се намести както трябва до нея. Обърна се настрани, тъй че тялото ѝ легна в извивката на тялото му. Ала за него тя бе повече от обект, с който да задоволи страстта си. През краткото време, откакто я познаваше, бе доказала, че притежава куража и предаността на мъж. И по-важно — бе станала господарка не само на желанията му, но и на сърцето му.

Отстрани кичурчетата коса от кока ѝ, гъделичкащи носа му, наслаждавайки се на начина, по който косъмчетата полепнаха по пръстите му. Дори тези кичури бяха неделима част от него. Такова малко нещо, но за него бе важно, защото го караше да осъзнае, че не иска просто да се люби с нея. Искаше да я държи в прегръдките си и да ѝ се любува. Искаше да се събужда до нея всяка сутрин до края на живота си. Искаше да се ожени за нея и да имат деца... *техни* деца. Закле се, че ще постъпи точно така.

* * *

— По дяволите! — измърмори Джейсън, щом студените капки закапаха по челюстта му, а после и по врата. Зъбите му затракаха и дори топлината от тялото на Джена, притиснато до неговото, не можеше да премахне сковаващия студ.

Нямаше нужда да отваря очи, за да разбере, че вали или в най-добрия случай — ръми. Това, което го изненада, бе муцуната на коня,

надвесена над него. Тихото изцвилване му подсказа, че животното също не се чувства добре.

Измъквайки се от топлата прегръдка на Джена, Джейсън неохотно изпълзя от импровизираното им легло и даде на коня овеса, от който се нуждаеше. После протегна изтръпналите си мускули и погледна към намръщеното небе, осъзнавайки, че е по-късно, отколкото мислеше. Облаците, скриващи слънцето, бяха объркали вътрешния му часовник и той се бе успал.

Нахлупвайки шапката си, макар и тя да бе мокра колкото дрехите му, Джейсън се върна на мястото, където Джена продължаваше да спи. Кокът ѝ се бе разхлабил още повече и кичурчета коса обгръщаха лицето ѝ в огнен ореол. Гъстите кафяви мигли подчертаваха бледността на кожата ѝ, а устните ѝ бяха извити нагоре като розови листенца.

Беше по-хубава, отколкото можеше да си представи, красотата ѝ бе едновременно и физическа, и духовна. Късметът го бе изпратил не другаде, а точно пред нейната врата.

Ала късметът нямаше да остане с него, ако губеше време. Отърсвайки се от приятните мисли за любовта си към Джена, той я разбуди с пестеливи думи и започна да събира нещата им. Щеше да има по-добро място и време да я люби.

Джена отвори очи и погледна сънено към небето. Времето бе станало от лошо по-лошо, а вчера си бе мислила, че вече нищо не е в състояние да увеличи изпитанията им. Но ето че природата я опровергаваше.

— Благодаря — изрече тя, когато Джейсън ѝ подаде последното парче сирене. Бяха свършили хляба предния ден, вече бе започнал да мухлясва. Сега им оставаше само малко сухо месо.

Краткото кимване в отговор изразяваше по-ясно от всякакви думи какво мисли за деня. Явно и двамата бяха на едно мнение.

Единственото, което я топлеше, бе споменът за прегръдките на Джейсън. Въпреки изгарящото желание, възпламенено от мислите ѝ, тя продължаваше да е безкрайно нещастна. Внезапно, вместо да заобиколи малка групичка постройките, Джейсън се насочи право към тях. Тя знаеше, че го прави заради нея и не можеше да му позволи.

Пришпорвайки коня си в галоп, тя го настигна.

— Джейсън, недей. Добре съм.

Той се обърна да я погледне. От периферията на шапката му капеше вода.

— Джена, по теб не е останало сухо място. Устните ти са посинели от студ. Тази нощ ще преспим на топло.

Трябваше да го убеди, че се чувства добре.

— Може да съм мокра и да ми е студено — нямаше как да отрече очевидното, — но съм издържала и на по-лошо от това. Не бива да поемаме такъв риск.

Той я погледна изпитателно, после вдигна рамене.

— Е, ти може и да си направена от по-здрав материал, но аз не съм.

В тъмнината, подсилена от облачното небе, тя не успяваше да го види ясно. Сега, в златистата светлина, идваща от вратата на една кръчма, която някой току-що бе отворил, тя видя колко са изтънели устните на Джейсън и колко бе бледа кожата му. Изглеждаше тъй, сякаш всеки миг ще се строполи от седлото.

— О, господи, каква егоистка съм.

Без да се колебае и секунда, Джена скочи на земята, потъвайки до глезените в кал. Но това омекоти слизането ѝ от коня, което в противен случай щеше да ѝ причини болка, понеже краката ѝ бяха толкова изтръпнали, колкото и предната нощ.

Джейсън последва примера ѝ. Поемайки юздите на двата коня, той ги завърза за един стълб, тъй като никой не им се притече на помощ.

— Господи — измърмори той, докато водата се стичаше между пръстите му от подгизналата ѝ пелерина, — ти си по-мокра, отколкото мислех.

Тя успя да се усмихне, но не каза нищо, докато пристъпиха прага. Топлина — като стена от пламъци ги посрещна за добре дошли. Едва след това тя се огледа наоколо. Голямото помещение бе празно, с изключение на двама грубовати мъже, вероятно фермери, които се грееха край камината, стискайки в ръце големи чаши. Въпреки това миришеше силно на пот и вкисната бира.

— Не е много — каза ѝ Джейсън на ухо, — но ще свърши работа.

— По-добре, отколкото навън — съгласи се тя.

Той ѝ се усмихна благодарно и тъкмо тогава от една странична врата се появи слаб човек с мръсна сива престилка, препасана на

кръста. Явно собственикът, който ги огледа изпитателно.

— Какво ще обичате? — каза накрая на фламандски, едва движейки устни.

— Искаме стая — отвърна Джейсън на същия език. Джена се постара да не издаде изненадата си. Не бе разбрала, че вече са в Белгия. За тях бе добре, че Джейсън говореше фламандски, макар и не тъй добре като френския. Тя знаеше само английски, френски и италиански.

Веднага след тази мисъл я обзе закъсняло любопитство какво ли още знае Джейсън. Беше забележително образован, за да е само шпионин. Вече толкова време бяха заедно, а едва сега й хрумна да се запита какъв е той всъщност.

До този момент бе приела, че е англичанин, предан на каузата на страната си, който освен това свободно говори френски. Макар това да не бе обичайно, не бе и невъзможно. Много френски емигрантки се бяха омъжили за англичани и оттук можеше да се обясни френският му. Но какво обясняваше фламандския?

С крайчеца на околото тя го наблюдаваше, докато се пазареше със собственика, и установи, че дори в жалките си одежди Джейсън се държеше с увереност, изискваща от околните подчинение. Продължи да го изучава — от широките му рамене до непринудената грациозност в движенията.

— Джена — каза Джейсън на френски, — стопанинът има една стая, която може да ни даде за през нощта. Ела.

Щом спуснаха резето на тежката дъбова врата зад себе си, тя се обърна към него.

— Кой си ти, откъде знаеш три езика?

Лицето му бе непроницаемо.

— Защо питаш?

Объркана и разочарована, че не го е сторила по-рано, тя отпусна рамене.

— Веднъж вече те попитах.

Той я погледна изпитателно, после свали подгизналия си жакет. Обръщайки се, отиде до камината и се зае да разпалва малката купчинка дърва.

Джена се втренчи унило в гърба му, знаейки, че няма да й каже нищо. Но се успокояваше, че всъщност за нея миналото му е без

значение. Познаваше го по-добре от всеки друг на света, включително леля й Хестър, майка й и Ричи.

Да, Ричи. Нейното бъдеще. Тя примирено въздъхна, глухо отчаяние сви сърцето й.

Джейсън се озова до нея, лицето му бе изпито от умора, но очите — изпълнени със загриженост. Прегърна я, както беше с мократа пелерина.

— Бих дал живота си за теб, Джена, но не мога да ти кажа кой съм. Не още. Заловят ли ни, всичко, което знаеш в повече, би увеличило рисковете ти. Довери ми се.

Можеше ли да не му се довери? Та тя толкова го обичаше и пренебрегваше всяко благоразумие.

Скланяйки чело на гърдите му, тя обви с ръце кръста му.

— Вярвам ти, Джейсън. — И почти шепнешком добави: — Прекалено много те обичам, за да не ти вярвам.

Той повдигна брадичката й, тъй че очите им да се срещнат.

— И аз теб.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той я обичаше! *Обичаше я.* Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че е така, но да го чуе как произнася тези думи беше повече от прекрасно. И когато устните му се разтвориха в безкрайно нежна усмивка, очите я заболяха от непролетите сълзи. Джена знаеше, че никога няма да бъде по-щастлива.

— Джена, мила — нежно я укори той, — не може да не си знаела какви са чувствата ми към теб. Никога не съм ги крил.

Тя леко поклати глава.

— Не, не си ги крил. Но просто... едно нещо е да си мислиш, друго е да чуеш да ти го казват.

Джена вдигна очи към него, сигурна, че този мъж заслужава всякаква жертва. Дори измяна на клетва за вярност. Помисли си, че за Ричи няма да има значение дали е дошла при него от леглото на друг мъж. Да отхвърли любовта на Джейсън означаваше да нарани не само себе си, но и него — мъжа, когото обичаше. А и Джейсън не беше поискал да се омъжи за него, а само да го обича.

Протегна ръце и привлече главата му към себе си, за да го целуне. Независимо какво криеше бъдещето, Джена искаше този миг на пълно отдаване и безрезервна любов, за да го запази завинаги в сърцето си. За нея по-голямо щастие нямаше да има. Само за тази нощ тя щеше да забрави обещанието, дадено на Луиджи, и да се отдаде напълно и безвъзвратно на единствения мъж, когото някога щеше да обича.

Устните им се срещнаха — отначало колебливо, а после се притиснаха плътно. Джена имаше чувството, че се е завърнала у дома.

Джейсън вдигна глава и сякаш разкъса нишката на желанието, която ги свързваше.

— Студена си като лед, любима.

— Не, аз цялата пламтя, по-силно от онзи огън — промълви Джена.

Той тихичко се засмя. Вместо да я целуне отново, започна да развързва връзките на пелерината ѝ. После смъкна мократа дреха от раменете ѝ и опипа ръцете ѝ над лактите.

— Отдолу под дрехите си още по-мокра, ако изобщо е възможно това. Ела! — Поведе я към огъня. — Не искам да се разболееш.

Тя с усмивка се остави в ръцете му.

— Започваш да говориш като мен.

Джейсън я погледна лукаво.

— Така ли? — А после сви рамене. — Чувал съм, че обикновено влюбените започват да си приличат.

Седнала на стола до огъня, Джена се удивляваше на лекотата, с която той бе приел връзката им.

— Всички шпиони ли са така податливи на влияния като теб?

С този въпрос искаше да го подразни, но желанието да научи повече за него се прокрадна в гласа ѝ.

Той коленичи в нозете ѝ и взе ръцете ѝ в своите.

— Джена, само за тази вечер ми повярвай, че те обичам и че нищо друго няма значение, освен удоволствието да бъдем заедно.

Надникна в очите му и там прочете такова искрено обещание за щастие, че всичко останало сякаш се смали. Ужасно много ѝ се искаше да бъде точно така.

Не издържа погледа му и сведе глава. Дали любовта ѝ към този мъж не беше грешна? Тя не смяташе така.

Джейсън не беше я помолил да се омъжи за него, а само за една любовна нощ. Онова, което те двамата правеха сега, нямаше да отнеме нищо на Ричи. Ричи не я обичаше и не желаше нейната любов. Привличаха го парите ѝ, които щеше да получи, щом се оженеха. А междувременно тя можеше да отдаде любовта си, тялото си, душата си на този мъж, който бе коленичил пред нея — на Джейсън.

Джена се свлече на колене до него, тъй че сега вече ги разделяше само въздухът, който дишаха.

— Джена — прошепна Джейсън и името ѝ прозвуча като любовна клетва, а ръцете му някак собственически обгърнаха тялото ѝ.

Ето за това бе копняла, помисли си го и се отпусна в силната му прегръдка. Главата ѝ бе отметната назад, очите ѝ — притворени, цялата му се отдаваше.

— Винаги ще те обичам, Джейсън.

Очите му светнаха от задоволство, раменете му се напрегнаха под дланите ѝ.

— Тогава ми позволи да те любя. Нека да довършим онова, което започнахме в онзи проклет обор.

Тя се усмихна, като чу с каква ярост произнесе последните думи, и лекичко прокара пръсти по брадичката му.

— Аз имам много приятни спомени от „онзи проклет обор“.

Джейсън хвана ръката ѝ и зацелува пръстите един по един.

— О! — простена тя. — Не знаех, че такова просто нещо може да е толкова... толкова... — Не знаеше как да го нарече, само искаше това никога да не свършва.

— Да ти е за урок, за да не ми се подиграваш — шеговито каза той.

Смехът ѝ глухо отекна в малката стая.

— Ако трябва да плащам по този начин, задето ти се присмивах, можеш да бъдеш сигурен, че често ще го правя.

— Дръзко момиче.

Ръцете му обгърнаха талията ѝ и той започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ.

— Студена си като лед, а и от тези мокри дрехи няма да ти стане по-топло.

Тя потрепери — колкото от сърчните движения на пръстите му, толкова и от студ.

— Така е, но същото може да се каже и за твоите дрехи.

Също толкова жадна да усети докосването на голата му кожа, тя се стараше да смъкне дрехите му. Но все още не успяваше.

— Много по-трудно е да те съблече човек — промълви Джена.

Джейсън се наведе и целуна нацупените ѝ устни.

— Ето, разкопчах корсажа ти, сега ще ти помогна да свалиш моите дрехи.

Като каза това, той отпусна ръце надолу. Очите ѝ се разшириха, когато зърна грубото платно на ризата, обгръщащо като втора кожа издутите мускули на широката му гърд. Джейсън имаше великолепно телосложение.

— Хубав си — промълви Джена, прокара ръце по бицепсите му и като стигна до шията, започна да разкопчава копчетата на ризата. Пулсът ѝ се ускори и ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Не — възрази той, — ти си хубавицата.

Ръцете му се плъзнаха под корсажа ѝ и започнаха да разхлабват връзките на корсета отдолу.

— Свали си ръцете! — строго каза тя.

Очите му бяха разширени от желание.

— Трябва ли? Вече съм толкова близо до целта си.

Джена се засмя тихичко.

— Да, трябва, защото аз съм още по-близо до целта си.

Като въздъхна пресилено, той се подчини. Тя смъкна ризата от раменете му и за няколко минути се отдаде на удоволствието да съзерцава голия му торс. Мускулите му ясно се очертаваха, но не бяха прекалено груби. В желанието си да го докосне тя вдигна ръка и го докосна близо до раната.

Джейсън шумно си пое дъх, което я възбуди и я направи по-дръзка. Съзнавайки силата си, тя вдигна очи и му се усмихна. Разширените му зеници почти закриваха зелените ириси.

Той беше неин и Джена си помисли, че би могла да надникне в душата му, там, където се съхраняваше любовта му към нея. Това я направи по-смирена.

— Джейсън — тихо каза тя, като наблягаше на всяка дума, — вземи ме. Моля те!

На лицето му се изписа тържество, екзалтирано и първично. Той стана и я вдигна на ръце. Тревогата накара Джена да настръхне.

— Джейсън, пусни ме. Раната ти.

— Шшт! — тихичко я успокои той, докато я носеше към малкото легло, което двамата щяха да споделят. — Нищо ми няма.

Остави я на него и тя се излегна за малко, колкото да му позволи да свали високите си обувки, чорапите и панталоните си, след което се надигна и се подпря на лакът.

При вида на голото му тяло дъхът заседна в гърлото ѝ. Горд като някое диво животно, той се изправи пред нея, подпрял ръце на хълбоците си. Джейсън беше по-съвършен от „Давид“ на Микеланджело.

Прилепил устни върху устните ѝ, той махна корсета и повдигна шемизетката, а после трябваше да се откъсне от устата ѝ, за да я освободи напълно от дрехите. Нежно зарови пръсти във великолепните ѝ гъсти коси и махна фибите, които придържаха кестенявите къдрици

във висок кок. Нави копринените кичури около ръката си и придърпа главата на Джена към себе си.

Тя обви врата му с ръце и се притисна към него.

Джейсън се отдръпна малко, за да види лицето ѝ. Очите ѝ бяха потъмнели от едва сдържана страст, тя усещаше, че пулсира от желание.

— Джейсън — прошепна припряно, като го хвана за раменете и се опита да го повдигне, — вземи ме сега. Желая те.

На устните му се появи дяволита усмивка.

— Не още, мила.

Джейсън толкова силно я желаше, че и за него беше мъчение да чака, но той не искаше да я нарани. Не знаеше дали тя и покойният ѝ съпруг изобщо са правили любов. Навярно той е бил прекалено немошен за това. Погледна я в очите.

— Не бих искал да ти причиня болка, Джена. Девствена ли си?

Тя срещна погледа му, без да трепне. Той беше нейният живот, истинската ѝ любов, с него можеше да се държи естествено, без момински свян.

— Аз съм твоя, Джейсън. Цялата съм твоя.

— Никога няма да съжаляваш, че си ми се отдаде, любима.

В този миг Джейсън знаеше, че заради нея е готов да отиде и в ада дори, без да се замисли. Това беше жената, която желаше, дори забрави за предаността си към Британия, така изцяло бе отдаден на Джена.

— Никога — повтори тя, изпълнена с желание, и телата им се сляха.

Джена откликваше на всяко негово движение, гърдите ѝ плътно се притискаха в неговите, бликна огън, предхождайки върховното удоволствие, което скоро щеше да ги погълне. Двамата се сляха в едно — това първично единение на телата, което само две влюбени същества могат да постигнат.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телата им лежаха сплетени, две половини от едно цяло. Огънят, който Джейсън беше запалил в огнището, се бе превърнал в пепел. Студеният въздух в стаята охлаждаше разгорещената им кожа.

— Бър-р! — Джена се изплъзна от прегръдката му, за да вдигне завивките, които бяха паднали на пода. После се зави хубаво и отново прилепи гръб до гърдите на Джейсън.

— Ммм — обади се той, като завираше лице във врата ѝ. — Така е идеално.

Преситена от ласките му и сънно отпусната, тя промърмори нещо в отговор и мигновено заспа.

Джейсън дълго лежа така, вслушвайки се в спокойното ѝ дишане. Джена беше топла и копринено гладка в ръцете му.

Целият живот беше пред тях.

* * *

Джена бавно се събуди, с нежелание се изтръгна от съня, в който тя и Джейсън бяха заедно и нищо, и никой не ги разделяше. Постепенно тя осъзна, че ръцете на Джейсън обгръщат и опипват тялото ѝ и тъкмо това е била причината да се събуди.

Горещите му и меки устни докосваха врата и раменете ѝ, от което по гърба ѝ пробягваха на талази горещи тръпки. Главата ѝ лежеше на едната му ръка.

— Бих искал да се събуждам така всяка сутрин до края на живота си — прошепна той в ухото ѝ. — Тялото ти е толкова красиво, прекрасно.

— Обичам те, Джейсън.

— Знам — тихо каза той, като целуваше рамото ѝ. — И аз те обичам.

Той продължи нежно да хапе и целува раменете и врата ѝ, докато ръцете му галеха сочната и гладка като коприна кожа.

Джейсън се усмихна, знаеше, че тя не може да го види. Беше сигурен, че е първият ѝ мъж. И щеше да бъде *единственият*. Щеше да я накара да жадува за ласките му повече от всичко на света. Когато двамата се оженеха, щеше да я обича повече от всеки друг мъж на света.

Обичаше я и също толкова силно я желаше. Колкото и да беше изтощен от преживяното през последните седмици и от споделената страст, все така желаше Джена. Знаеше, че никога няма да се насити на това сладко, безкрайно отдаване.

— Джена — промълви той нежно, — ти си моя.

— Обичам те — отвърна тя.

Джена имаше чувството, че всяка поричка от тялото ѝ е изпълнена с неговата любов. Кожата ѝ сякаш бе преситена. Разширените ѝ ноздри поемаха мускусния аромат на любовта, който беше полепнал по телата им и по завивките.

Джейсън се отпусна по гръб и същевременно я привлече към себе си. Целуна челото ѝ, върха на носа, устните. Сега я докосваше нежно, без страст.

— Щом пристигнем в Брюксел, ще се оженим. — Думите му прозвучаха тихо и ясно, а очите му дебнеха да видят реакцията ѝ.

Ще се оженим... Тя въобще не бе очаквала, че ще ѝ предложи женитба. Ако си бе помислила такова нещо, нямаше да му позволи да я люби, защото знаеше каква болка ще му причини по-късно.

Задоволството и отмалата напуснаха тялото ѝ. Трябваше да напрегне всички сили, за да се овладее и да не ѝ проличи колко е отчаяна. Какво трябваше да му каже? След като се беше любила така с него, трябваше да бъде невероятно щастлива, че ѝ предлага да се оженият.

Каква ирония на съдбата, че не може да го има, че той я желае толкова силно, колкото и тя него, сърцето ѝ направо щеше да се пръсне от мъка. С неимоверни усилия тя успя да сдържи сълзите, които вече замъгляваха очите ѝ.

Ами Ричи? Независимо какво изпитваше към Джейсън, тя нямаше право да измени на думата, дадена на Луиджи. Луиджи можеше да е мъртъв, но тя беше длъжна да удържи думата си.

Независимо по какъв начин я бяха принудили да се съгласи. Ако не беше Луиджи, майка ѝ щеше да умре.

Усещаше, че всичко е свършено, но някак си успяваше да се усмихва на любимия си. Въпреки всичко, споменът за тази любовна нощ, за предложението му да се оженят щеше да я подкрепя през останалата част от живота ѝ, който щеше да бъде истински ад.

Тя прокара пръст по веждите на Джейсън, после по правата линия на носа му и като стигна до устните, спря. Той беше нейният любим, нейната любов, животът ѝ — и тя не можеше да го има.

— Нека първо да стигнем в Брюксел, тогава ще правим планове.

— Джена? — Лицето му изглеждаше разтревожено, той сложи ръка на кръста ѝ, за да ѝ попречи да стане. — Какво има?

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Нищо, нищо, любими.

Лицето му стана още по-навъсено, когато тя се измъкна от прегръдките му. Усещаше, че докато се обличаха, той не откъсва поглед от нея. Нямахше сили да го погледне, страхуваше се, че мъката ще я завладее напълно и затова упорито извъръщаше очи.

Вместо това се стараяше да запомни всичко в малката стая — от грубите стени до гаснещия огън, до голия под и неравното легло, върху което се бяха любили. Не биваше да го прави. Тя се извърна настрана и скришом бръсна сълзата, която се стичаше по бузите ѝ.

Джейсън забеляза мъката, изписана на лицето ѝ. Когато тя вдигна ръка, той се досети, че плаче. Неспособен да издържа повече, той се приближи до нея, забравил студа, от който цялото му тяло бе настръхнало.

— Джена — промълви той, взе я в прегръдките си и я притисна до сърцето си. — Защо плачеш, щом няма нищо? — Тя не искаше да го погледне и той повдигна брадичката ѝ. — Няма ли да ми кажеш?

Тази нежна загриженост я накара да изпита облекчение, изкушаваше се да му каже всичко. Помисли си, че така навярно ще е най-добре. Дори той да разбере всичко, двамата можеха да продължават по този начин, докато стигнеха до Брюксел.

Все пак изпитваше известно съмнение. Ако Джейсън разбере, че е сгодена, за него щеше да бъде въпрос на чест да не я докосва повече, а тя нямаше да го понесе. Не още. Отчуждението между тях щеше да дойде прекалено рано.

Колкото и да жадуваше за щастието да бъде в прегръдките му, все пак никак не ѝ се искаше да го лъже. А да продължава да твърди, че няма нищо, означаваше да го лъже.

— О, Джейсън — задавено изплака Джена и зарови лице на гърдите му. — Толкова те обичам, че чак ме боли от това.

Той я вдигна на ръце и я занесе до леглото. Седна на ръба му и я сложи в скута си като малко дете.

— Джена, струва ми се, че нищо не разбирам. Никога не съм искал да ти причиня болка. Ако ме обичаш толкова много, защо те боли от това?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Джейсън, аз те обичам, имам чувството, че сърцето ми ще се пръсне от толкова много любов, защото не може да я побере. Мисля, че те обичам още от онзи миг, когато зашивах раната ти и ти отвори очи. Вместо да се оплачеш, че те боли, ти се пошегува.

Той кимна, насърчавайки я да продължава, но уплахата растеше в душата му подобно на ледена висулка, която с всяка капка става все по-голяма в мразовитата зима.

Сърцето ѝ кървеше, най-накрая тя не издържа и сълзите ѝ бликнаха. Проблеснаха върху лицето ѝ като малки скъпоценни камъчета.

— Джейсън, бих дала всичко, което притежавам, всичко от себе си, за да се омъжа за теб. — Очите ѝ го умоляваха да я разбере и да продължи да я обича. — Но аз съм стодена за друг. Не мога да се омъжа за теб.

Думите трябваше да предизвикат неизбежния катарзис. Но вместо да облекчат мъката ѝ, те я направиха още по-непоносима. Сега тя сама щеше да сложи край на мечтите си. Сега Джейсън щеше да я презира и да я укорява, че не му е признала всичко, преди да се любят. Той беше засегнат и щеше да я упреква, че не е била по-силна.

— Какво? — възкликна той, а облекчението се разля на горещи вълни по тялото му и стопи ледения пръстен, който бе стегнал сърцето му. Опита се да избърше сълзите ѝ. — Това ли е всичко?

Напълно зашеметена, тя мачкаше с изтръпнали пръсти ръкава му.

— Не е ли достатъчно? То означава, че никога няма да бъдем заедно.

Джейсън бързо заклати глава, отричаше казаното, не желаше да приеме безвъзвратното.

— Нищо подобно. Ще се откажеш от годежа. А после ще се оженим.

Слисана, тя се смъкна от скута му и се изправи на крака.

— Джейсън, не мога да изменя на думата си. Дадох я, когато Луиджи беше на смъртно легло.

Той не искаше да я слуша повече. Изправи се и я взе в прегръдките си.

— Ти ме обичаш, нали?

— Да. — Тя вдигна очи към него, усещайки как топлината на тялото му прониква през дрехите ѝ и кара кожата ѝ да пламти. — Повече от всичко на света.

По лицето му се разля задоволство, на устните му се появи тържествуваща усмивка.

— Само това има значение.

— Не, не е така — отвърна тя, макар че нещо ѝ подсказваше да замълчи. — Не е така, Джейсън. Дадох дума и не мога да се отрека от нея. Цял живот съм била вярна на обещанията си. Баща ми винаги ме е учил, че казаното и стореното не могат да се върнат и трябва да се примиряваме. Ако не сме верни на онова, на което държим, ние не сме верни на себе си. Не мога да наруша дадената дума.

Джейсън направо не можеше да повярва на ушите си. Как можеше тя да държи повече на едно обещание, дадено на някакъв умиращ, отколкото на тяхната любов? Това не беше възможно и той щеше да ѝ го докаже.

Като ястреб се наведе над нея и впи устни в нейните, тъй че всички мисли излетяха от главата ѝ. Усещаше само натиска на устните му, ръцете му, които притискаха гърба ѝ и галеха бедрата ѝ в знак на интимност и любов.

Той беше целият ѝ живот и нищо друго нямаше значение. Утре или вдругиден, или след седмица Джена щеше да се справи с онова, което ги разделяше, с обещанието, дадено на Луиджи. Но засега щеше да изживява всеки миг така, както ѝ беше даден, и да обича Джейсън с цялата си безнадеждна страст.

* * *

Един час по-късно двамата бяха на път, а обикновената храна, която бяха изяли — зеленчуци, овнешко и груб кафяв хляб — стопляше стомасите им. Джена беше благодарна за тази храна и за мушамата, която я предпазваше от ръмящия дъждец. Джейсън бе купил тези неща от собственика на странноприемницата.

Все пак, когато нощта се спусна, зъбите ѝ започнаха да тракат от студ. Сега, след като бяха прекарали нощта в странноприемницата, още повече се страхуваше да спи на студената и твърда земя. Минаха през едно малко градче и Джена жадно погледна табелата над входа на местната странноприемница, но не се учуди, когато Джейсън продължи нататък, без да продума. Тя се овладя и не каза нищо.

В окаяното си физическо състояние само се стараяше да не мисли за онова, което се беше случило между нея и Джейсън, когато той изведнъж вдигна ръка и спря коня си.

— Бързо — изшептя и сграбчи юздите на кобилата ѝ. — Някой препуска след нас.

Преди тя да разбере какво става, Джейсън отведе и двата коня в канавката край пътя. Без да ѝ казва, Джена знаеше, че трябва да мълчи. В настъпилата тишина по спечената кал на пътя отекна тропотът на конски копита.

Дали това не беше същият шпионин, който се бе промъкнал в къщата в Париж? Може би бе успял да ги проследи? Защо иначе този човек щеше да препуска така бързо в студената и влажна нощ?

Сърцето ѝ се разгуптя, ръцете ѝ се изпотиха в кожените ръкавици. Пръстите на ръцете и стъпалата ѝ сякаш бяха от лед и ставаха все по-студени с всеки удар на копитата в твърдата земя.

А после пътникът профуча покрай тях, в тъмнината беше невъзможно да се различат чертите на лицето му. Препускаше така, сякаш го гонеше самият дявол, наметалото му се развяваше, а шапката беше ниско нахлупена на челото му.

Джена потрепери. Когато миризмата на препускащия кон достигна до тях, тя успя да укроти кобилата си и да ѝ попречи да се изправи на задните си крака. После той изчезна.

Щом тропотът на копитата заглъхна напълно, Джейсън се размърда, но остана на мястото си, докато преброи до хиляда. После поведе конете обратно натам, откъдето бяха дошли, но не излязоха от канавката, което означава, че се движеха не по-бързо от костенурки.

Макар че много ѝ се искаше да разбере защо се връщат назад, Джена не посмя да попита за това. Когато реши, Джейсън сам щеше да ѝ каже всичко.

За да притъпи страховете си, тя се съсредоточи върху болката в кръста си, която я пронизваше при всяка крачка на коня. Никога повече нямаше да се качи на такова дамско седло!

Въздъхна дълбоко и от устата ѝ излезе бяло облаче. Болките и мъките на пътуването, страхът да не бъдат открити, всичко това само за малко я отвлечаше от истинската ѝ грижа — предложението, което Джейсън ѝ беше направил.

Трябваше да го накара да разбере, че никога няма да може да се омъжи за него, това беше една невъзможна мечта. Утешаваше се с това, че се бе опитала да му обясни. Той отказваше да я чуе. От преживяното с Луиджи беше научила, че когато един мъж не желае да промени мнението си, думите не достигат до ушите му, колкото и да са верни. Само реалните събития можеха да му въздействат.

Потънали в мрачните си мисли, двамата пристигнаха в селото, през което бяха минали преди час. Джейсън вече слизаше от коня, когато тя най-сетне проумя къде се намират.

— Остани тук — нареди той и думите му я накараха да се опомни. — Спусни качулката си още по-ниско. Не разговаряй с никого.

Той стъпи на земята и порови в дисагите. Когато се обърна към нея, в ръката си държеше пистолет.

— Използвай го, ако се наложи.

Тя го взе, но продължаваше да се взира в него с невярващи очи.

— Струва ми се, че няма да мога. Не е ли по-добре просто да дойда с теб?

Едва-едва го виждаше в бледата светлина, струяща от прозорците на странноприемницата, но веднага усети, че е недоволен.

— Не, Джена, не смея да те взема с мен. Искам да огледам всичко вътре, без да привличам повече внимание от необходимото. Ако не трябваше да задавам въпроси, щях да те взема със себе си вътре, за да ги заблудя, моят преследвач сигурно е питал само за непознат мъж.

При това положение мога да се издам, особено ако нашият човек се върне.

Цялата тази работа никак не ѝ харесваше, но в думите му имаше логика. Затова тя се сви още повече под наметалото си и с треперещи ръце стисна пистолета.

Джейсън се върна заедно с облак топъл въздух, който миришеше на пушек, овнешко и немити тела.

— Един дребен тъмнокос и тъмноок човек е бил тук, питал е за мъж с руса коса. По дяволите! Трябва да преосмисля всичко това.

Качи се на седлото и няколко дълги минути остана като закован там, а после подкара двата коня по пътя. Но вместо да се върнат обратно, поеха на юг към Париж, натам, откъдето бяха пътували през целия ден.

Съвсем объркана, тя настигна Джейсън.

— Какво правиш?

В този миг луната реши да изплува иззад облаците и в ярката ѝ светлина Джена съвсем ясно видя лицето му. От двете страни на устата му се бяха изписали дълбоките бръчки на напрежението.

— Надявам се така да заблудя нашия преследвач и да осигуря топло легло за двама ни през тази нощ.

— Но аз не мога да разбера как ще го постигнеш по този начин.

Той се усмихна леко, устните му едва-едва помръднаха.

— Ако аз преследвах човек, който носеше важна информация, спешно необходима на господаря му, и през ум нямаше да ми мине, че моята жертва ще се върне назад по стъпките си.

Вече напълно объркана, тя го попита:

— А ти не носиш ли спешна информация?

Ръката му стисна юздите и конят нервно се изправи на задните си крака.

— Не. Ако не бяха ме ранили, може би щях да стигна до Уелингтън навреме и да съобщя за бягството на Наполеон. Тогава херцогът навярно щеше да успее да направи нещо, за да попречи на Бонапарт да навлезе във Франция. Но сега вече е късно.

Джена проумя всичко и още повече се възхити от този мъж, в чиито ръце бе поверила съдбата си, при все че му съчувстваше за неуспеха. Много ѝ се искаше да го утеши, но знаеше, че никакви думи не могат да го накарат да забрави провала си.

Когато стигнаха до следващия град, в който имаше странноприемница, луната вече бе залязла и слънцето се канеше да изгрее. Джена се държеше на седлото с огромни усилия. Знаеше, че Джейсън не е по-добре от нея, тъй като раната му едва бе зараснала.

В мътната сива светлина на утрото Джейсън влезе в странноприемницата и нае стая. Тя не знаеше колко дълго смята да останат тук, нито пък се интересуваше. Дори в леглото да имаше дървеници, все едно ѝ беше.

Без да направи опит да се съблече, Джена тежко се отпусна върху единичното легло. Смътно забеляза, че Джейсън подпря с един стол вратата и после всичко изчезна.

Той се загледа съчувствено в изтощеното ѝ тяло. Събра цялата си останала енергия, за да свали високите ѝ обувки, после смъкна и своите, пъкна се под завивките и се сгуши до нея.

Когато тя изплува от съня, Джейсън я галеше и нежно я целуваше по лицето. Всички мисли за преследването, опасностите и неясното бъдеще, което ги очакваше, се изпариха от главата ѝ, когато откликна на движенията му по най-първичния начин.

Любиха се, докато и двамата започнаха да треперят от изтощение. Едва тогава изплуваха другите им грижи.

— Джейсън — с отмалял глас попита Джена, — не трябва ли да тръгваме?

Той се засмя.

— Права си. Но все пак ми се струва, че можем да прекараме тук останалата част от деня и цялата нощ. Човекът, който ни преследваше, сигурно вече е в Брюксел или е дяволски близо до него. Уелингтън навярно още не е там и затова няма нужда да бързаме. Моята свръзка ще остане на мястото си, докато Уелингтън ѝ нареди друго, а аз нямам никаква информация, че дукът вече го е направил.

Тя въздъхна.

— Тогава защо бързахме толкова?

Той се усмихна и се наведе, за да я целуне. После откъсна устните си от нейните.

— Бързахме толкова много, защото се страхувах от човека, който ни преследваше. Нямах никакво желание да ме хване. — Той пак я целуна. — Хубава си, Джена — промълви Джейсън. — Сега нашият

враг пътува пред нас и сигурно ще се скрие някъде в Брюксел да ни чака, затова можем да поостанем тук и да се наслаждаваме.

Джейсън усети как плътта ѝ потръпва под устните му и изпита огромно задоволство. Тя беше негова и той щеше да я накара да забрави напълно за мъжа, за когото беше сгодена. Щеше да притежава тялото и душата ѝ, докато тя не кажеше, че не желае никой друг, освен него.

Щеше да я притежава изцяло, да я люби, докато тя не заченеше неговото дете и с това не се обвържеше с него завинаги. Джена щеше да бъде негова и той за нищо на света нямаше да ѝ позволи да отиде при друг мъж. Независимо че беше дала дума.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брюксел, април 1815 година

И този ден, и следващия Джейсън и Джена прекараха в мизерната странноприемница. Сега, като се обръщаше назад от дистанцията на изминалите дни, Джена разбираше, че двамата не са искали да напуснат онази бедна стаичка, защото това е означавало да се върнат към цивилизацията и към изискванията на всекидневието — Джейсън към шпионската си дейност, а тя към Ричи.

Джена се размърда на канапето, където седеше, качи краката си върху възглавничките и опря брадичка на коленете си. Останалата част от пътя до Брюксел бяха изминали бързо. Джейсън я остави в една странноприемница в края на града, а сам отиде да види дали леля Хестър е пристигнала заедно с прислугата ѝ. После се върна, за да ѝ каже, че лелята и слугите ѝ са се настанили удобно в една къща под наем на „Рю Дюкал“, точно срещу градския парк.

И сега, точно четиринадесет дни и седем часа по-късно, Джена се вираше в този парк през прозореца. Дърветата, покрити със зелените филизи на напълващия живот, се поклащаха от лекия ветрец и нашепваха за пролет и щастие. С развеселени лица хората се разхождаха по безупречно оформените алеи.

Ужасно ѝ се искаше и тя да стане част от тази прекрасна сцена, но откакто Джейсън я беше оставил на прага на леля Хестър, Джена беше в невероятно лошо настроение. Целуна я и ѝ обеща да се върне за нея веднага щом му се удаде възможност. Оттогава не беше го виждала и непрекъснато се страхуваше, че шпионинът, който ги бе преследвал по пътя, най-после е успял да открие Джейсън.

Въздъхна дълбоко и извърна глава от пасторалната гледка зад стъклото. Дълбоко в душата си беше сигурна, че ако имаше възможност, Джейсън щеше да се върне за нея. Макар да беше му повтаряла многократно, че не може да се омъжи за него, защото е дала дума на Луиджи, тя го познаваше достатъчно, за да се досети, че няма да я остави на друг мъж, без да се бори.

Тогава къде беше Джейсън? Ден и нощ се молеше за спасението му и жадуваше да я докосне, макар да знаеше, че това ще причини болка и на двамата. Ако той сега се върнеше при нея, мъката от крайната раздяла щеше да бъде още по-непоносима.

При все това Джена копнееше за него.

— Хм, хм — прекъсна Майкълс мрачните ѝ мисли. — Милейди, граф Ди Понти.

Ричи беше последният човек, когото тя искаше да види сега. Откакто беше пристигнала, всеки ден ѝ досаждаше и направо ѝ призляваше от него. Но той вече бе влязъл. Тъй че Джена трябваше да се примири с положението.

— Добро утро, Ричи.

Без да я погледне, Ричи нареди на Майкълс:

— Излизай. И се постарай никой да не ни безпокои.

Майкълс погледна към Джена, за да разбере дали тя е съгласна с това. Макар че кръвта ѝ пламна поради наглостта на Ричи, тя нямаше сили да се разправя с него. Затова кимна.

Ричи се въртна на тока на безукорно лъснатия си ботуш и наперено закрочи, спря току до нея.

— Къде беше ти, когато прислугата ти напусна Париж?

Този неочакван и с нищо непредизвикан въпрос я накара да се стресне. Но въпреки това, спокойно срещна погледа му, твърдо решена да не се поддава. Не се срамуваше от онова, което бе сторила, а и Ричи нямаше начин да разбере какво е то. Хестър вече ѝ беше казала, че слугите са напуснали определеното място на срещата, поради което Ричи не е пътувал с тях. Той вероятно блъфираше в момента поради някакви свои неясни причини. Пък и в края на краищата това не беше негова работа.

С глас, хладен като зимен ден, тя попита:

— Откъде знаеш, че не съм била с тях... след като и теб те е нямало?

Тъмните му очи блеснаха яростно, а по лицето му избиха червени петна.

— Не е твоя работа откъде знам. Отговаряй на въпроса ми.

Джена царствено повдигна вежди, не изпитваше никакво желание да му се подчинява. Ако сега му позволеше да вземе връх, след сватбата той щеше да стане непоносим.

— Как съм пристигнала в Брюксел си е лично моя работа, Ричи, и ще те помоля да не ми се месиш.

Лицето му потъмня, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Ти вече нямаш *лични работи*. Сгодена си за мен и за всичките си действия отговаряш пред мен.

Думите му отекнаха в ушите ѝ и я накараха да пламне от гняв. Откакто се бе разделила с Джейсън, се намираше в някакво състояние на крайно нервно напрежение заради чувствата си към него. И сега, като слушаше как беснее Ричи, търпението ѝ изведнъж свърши.

— Ти си ми годеник, а не пазач, Ричи. И по-добре не го забравяй.

Лицето му пламна още повече. Той сграбчи ръцете ѝ над лактите и я дръпна към себе си.

— Скоро ще бъда твой господар, Джена, контесо Ди Понти. По-добре не забравяй това.

Пръстите му болезнено се впиваха в ръцете ѝ, той така плътно я притискаше към себе си, че Джена усещаше как бързо се повдигат и спускат гърдите му. Можеше да види порите по кожата на лицето му и леко покаралата му тъмна брада, която си личеше още рано сутринта. По нищо не приличаше на Джейсън. Мисълта, че е длъжна да се омъжи за този човек, направо я накара да премалее.

— Пусни ме веднага! — каза тя, като държеше лицето си колкото може по-далеч от него и усещаше колко ѝ е неприятен този физически контакт.

— Това ще стане, когато аз реша. — На устните му се появи пресилена усмивка. — Предполагам, че си била с друг мъж, *сага миа*. И предполагам също, че си му дала онова, което би трябвало да запазиш за мен.

Тя се стресна от това толкова точно предположение и се опита да се изтръгне от ръцете му. Как ли се беше досетил, че е била с друг мъж? Логично погледнато, това не беше чак толкова невероятно предположение. Сама жена никога не би издържала на това пътешествие.

Заради Джейсън не биваше да му позволява да научи нищо повече. Един британски шпионин, независимо колко храбър и прекрасен беше, нямаше да има никакъв шанс срещу един благородник, който търсеше възмездие. Следователно тя трябваше да откаже да отговаря на въпросите му и да осигури мълчанието на

прислугата и на леля Хестър. Положението ставаше все по-сложно и тя не знаеше дали ще се справи. За първи път през живота си започна да разбира онези приказки за заплетените мрежи на измамата и лъжата.

— Имаш развнтено въображение и всичко може да ти хрумне.

— Уличница — изсъска той и пръстите му още по-болезнено се вкопчиха в ръцете ѝ. — Реакциите ти те издават. Не че това има значение. Предварително знаех всичко. Няколко пъти идвах тук и все ми казваха, че си неразположена. Ха! — В очите му се появи опасен блясък. — И като си помисля само, че съм принуден да се ожения за теб, за да получа богатството, което трябваше да бъде мое. Е, сега ще взема онова, което вече си дала и на друг.

Ужасена от думите му, тя се вторачи в него и в тъмните дълбини на погледа му прочете, че не се шегува. Щеше да я насили, не се интересуваше от нищо друго, освен от собствените си желания. Стомахът ѝ се сви.

— Пусни ме...

Устните му ухапаха нейните, тялото му плътно се притискаше към нея и това я накара да се извие назад. Тя се мяташе в ръцете му, но макар че беше толкова мършав, решимостта му даваше сили да я надвие. Джена започна да ритя, но обувките ѝ в пантофки крака изобщо не можеха да му причинят болка поради дебелината кожа на ботушите му.

Ричи дрезгаво се изсмя, гърлен звук, от който по гърба на Джена полазиха ледени тръпки. Тялото ѝ се обля в студена пот. Не можеше да му позволи да направи това.

Той отдели устни от нейните.

— Може би ще си направиш труда да ми разкажеш за мъжа, с когото си прелюбодействала, вместо да заминеш с твоите хора.

Джена пое дълбоко въздух и опита да се овладее. Трябваше да размисли над думите му. По някаква причина той искаше да узнае за Джейсън. Защо? За да го извика на дуел ли? И през ум не беше ѝ минавало, че Ричи е способен на подобно нещо.

Като едва сдържаше тревогата си, тя срещна погледа му с надменно вирната брадичка, което никак не беше лесно, тъй като ръцете му продължаваха да я стискат като в менгеме.

— Нямаш никакво право да ми говориш така грубо. Настоявам да си тръгнеш. *Веднага.*

В отговор той отметна глава и се изсмя.

— Ти не можеш да ми диктуваш какво да правя. — После лицето му се изопна, а очите му хитро се присвиха. — Щом не искаш да ми отговориш, ще се наложи да ти покажа кой е господарят тук. Нямам никакво намерение да понасям наглото ти държане нито сега, нито след сватбата.

Още по-болезнено стисна ръцете ѝ над лактите и Джена трябваше да притвори очи, за да не се издаде колко силно я заболя. Поне за момента вниманието му се бе отклонило от Джейсън.

— Лягай долу на пода, улицице — изсъска той. — Разтвори си краката и за мен, както си направила за онзи другия.

Уплахата, че наистина може да я насили, ѝ даде смелост да се противопостави. За нищо на света нямаше да отстъпи пред този грубиян, въпреки че бе зависима от него.

— Няма да стане. Пусни ме.

Лицето му още по-насмешливо се разкриви и се превърна в нещо като маска на омразата.

— Ще стане каквото аз искам и ей сега ще ти докажа.

С една ръка блокира и двете ѝ ръце, а с другата вдигна полата ѝ. Мъчейки се да се изтръгне, Джена цяла се извиваше и риташе с крака. Но нищо не помагаше. Студената му като желязо ръка бе пъхната между бедрата ѝ.

— Престани, престани! — простена тя, като напразно се опитваше да го ритне. В никакъв случай нямаше да му позволи да направи това.

В гърлото ѝ се надигна вик, но тя прехапа устни, за да се овладее. Ако извикаше за помощ, щеше да дойде Майкълс. Не искаше още отсега да излага своя иконом на гнева на Ричи. Ричи беше отмъстителен, особено ако някой се опиташе да се изпречи на пътя му.

Той успя да я събори на пода и сам падна върху нея. Полата ѝ се вдигна нагоре, а коляното му разтвори бедрата ѝ.

Горещото му и вонящо дихание я удари в лицето. От тази кисела миризма на алкохол направо ѝ се доповръща. Тялото му с цялата си тежест я притискаше към килима, а ръцете му като окови стягаха нейните и ѝ пречеха да се бори.

Това беше невероятно. Сигурно ей сега щеше да се събуди и да разбере, че всичко е един кошмар, породен от омразата ѝ към Ричи.

Сигурно ей сега щеше да отвори очи. Сигурно...

Пръстите на Ричи се промъкнаха още по-навътре между краката ѝ и всички мисли за нереалността на положението изчезнаха, а коремът ѝ конвулсивно се сви от отвращение. Влажната му лигава уста бе прилепнала върху нейната и не ѝ даваше да диша. Целият този ужас беше прекалено реален.

Той откъсна устни от нея, за да попита:

— Доставям ли ти удоволствие, Джена?

Дълбокият му гърлен глас звучеше насмешливо. Тя извърна глава, за да избегне целувките му. Ричи пусна ръцете ѝ и се опита да обърне лицето ѝ към себе си.

Сега ръцете ѝ бяха свободни! Щом усети това, тя мигновено проумя, че ако сега не успее да го спре, той наистина ще я изнасили.

Отчаяно заби нокти в бузата му. Той онемя от болка, лицето му се сгърчи от ярост и в този миг Джена го отблъсна от себе си.

Тя успя да изпъзми настрани и се надигна на колене. Но преди да успее да се изправи, той замахна и юмрукът му улучи долната ѝ челюст. Джена залитна и пред очите ѝ заиграха искри.

— Долна кучка. Сега ще ти дам такъв урок, че никога няма да го забравиш.

Тя преглътна кръвта от прехапвания си език, твърдо решена да не му доставя удоволствието да види колко много я е наранил. Въпреки това едва ли щеше да успее да избегне следващия му удар или пък да издържи. Осъзнавайки това, Джена събра смелост и се изправи срещу него.

Ричи спря на място и впери поглед в нея, устните му бяха злобно разкривени. После вдигна ръка.

Погледът ѝ мигновено проследи движението му, а лицето ѝ запази предизвикателното си изражение, макар че тя се страхуваше от болката, която ей сега щеше да изпита. Инстинктивно се досещаше, че ако покажеше уплахата си, отгук нататък целият ѝ живот щеше да бъде по-ужасен от всичко, което можеше да се случи сега в тази стая.

Изведнъж вратата рязко се разтвори и се блъсна в стената. Чуха се гласовете на двама мъже, които се караха.

— По дяволите, ще вляза вътре, та каквото ще да става!

Това беше Джейсън! Той беше жив и здрав. Топлите вълни на облекчението заляха тялото на Джена, което досега сякаш бе изложено

на зимния вятър. Краката ѝ изведнъж омекнаха и тя се свлече на пода. Всичко щеше да бъде наред.

— Няма да ви позволя да влезете — дочу тя някъде отдалеч разтревожения глас на Майкълс.

Джейсън се приближи. Сякаш бе сътворен от вълшебния копнеж на сърцето ѝ. Тя не знаеше защо е дошъл точно в този момент, но му беше безкрайно благодарна.

Той поспря за миг, но за Джена бе достатъчен, за да се наслади на гледката. Парцаливите дрехи на слуга вече ги нямаше, вместо дрипи той носеше сдържаното, но скъпо облекло на джентълмен. Втален жакет в синьо, кожени панталони с военна кройка, пъхнати във високи лъскави ботуши, бяла риза и безукорно шалче. Но най-вече лицето му привлече вниманието ѝ.

Очите му пламтяха от гняв. Устните му бяха застрашително присвити. Ръцете му се свиха в юмруци, когато се изправи срещу Ричи.

— Какво става, дявол го взел? — прогърмя гласът му, когато видя, че Джена е припаднала на пода.

Върху прекрасното ѝ лице се виждаха следите от удара, смачканата ѝ пола бе вдигната нагоре. Един непознат мъж се бе навел над нея и се готвеше да я удари отново.

— Дявол да те вземе!

Обзет от невероятна ярост, Джейсън се хвърли напред. Вместо човешко същество, пред себе си виждаше едно животно, което измъчваше неговата жена. На Джейсън му причерня пред очите, мускулите му се напрегнаха и се превърнаха в разрушителни оръжия.

Той сграбчи непознатия изотзад и здраво го разтърси. После стовари десния си юмрук в лицето му, след това левия и пак десния.

Виждаше само прекрасното и загрижено лице на Джена, което бе побледняло от болка, великолепните ѝ крака бяха разголени за похотливите желаниа на тази долна отрепка. Когато нападателят на Джена падна на пода, Джейсън посегна, стисна го за шията и го изправи. Разтърси го така, сякаш беше парцалена кукла.

— Джейсън — умолително изрече Джена. А после по-високо: — Джейсън!

Обзет от кръвожаден бяс, който жадуваше да бъде задоволен, Джейсън твърде късно долови гласа на Джена. Обърна замъглен от ярост поглед към любимата си.

— Джейсън — твърдо каза тя, — престани, защото ще го убиеш. Не си струва.

Спокойната ѝ увереност веднага подейства на изопнатите му нерви. Поуспокоен, той съсредоточи вниманието си върху човека, който бе увиснал безпомощно в ръцете му. Едва сега проумя какво е направил. Лицето на непознатия се бе превърнало в кървава каша, носът му несъмнено беше счупен, очите му бяха така подути, че изглеждаха почти затворени, устата му кървеше.

Съвсем бавно Джейсън започна отново да разсъждава логично. Яростта му се поуталожил, а заедно с това взе да изпитва и известно отвращение от онова, което бе сторил. Отпусна ръце и непознатият мъж се свлече на пода. Но преди той да докосне земята, Джейсън вече знаеше, че пак ще направи същото, ако видеше това копеле отново да докосва Джена.

Задъхвайки се, той погледна надолу към скупчената плът в краката си.

— Ако те видя пак с нея, ще те пребия до смърт. Докоснеш ли я отново с пръст, *ще те убия!*

Прескочи тази смачкана купчина и се приближи до Джена.

Преди да се опита да укроти развилнелия се Джейсън, тя бе успяла да се изправи на крака. Подпираше се с една ръка на облегалото на канапето. Когато той се приближи, Джена падна в прегръдките му и вече ѝ беше все едно дали Ричи знае за него или не.

Беше ѝ толкова добре, чувстваше се толкова сигурна в ръцете на своя любим. Съмняваше се, че в негово отсъствие ще може някога да се чувства защитена. Но той не можеше да ѝ принадлежи. Каквото и да беше сторил Ричи, тя щеше да се омъжи за него. Бе дала дума. От очите ѝ потекоха сълзи.

Раменете ѝ се затресоха в нежните прегръдки на Джейсън и той отново изруга мъжа, който бе сторил това. Без да каже дума, я вдигна на ръце и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и хвърли един поглед на непознатия.

Дали погледът на този проклетник не трепна, защото го беше разпознал? Джейсън поклати глава. Това бе абсурдно. Той никога не беше виждал този човек, не бе възможно да се познават. Вярно бе, че реагира само на онова, което този проклет тип бе сторил на Джена, и нищо повече.

Като обърна гръб на жалкото същество, Джейсън се заизкачва по стълбите, а разтревоженият Майкълс подтичваше по петите му.

— Извикай икономката — през рамо му нареди той.

— А тя ще се оправи ли, господине? — попита слугата, сега в гласа му се долавяха нотки на уважение.

Джейсън поспря и го погледна нетърпеливо.

— Ще се оправи, ако доведеш жена си да ми помогне. Или иди да извикаш другата дама. — Изкачи още едно стъпало. — Или още по-добре доведи Алфонс.

— Да, господине — отговори Майкълс и добави задъхано: — По-добре е да не безпокоим лейди Хестър, докато не се оправят нещата. — И забърза надолу по стълбите.

Едва тогава Джейсън се досети, че не знае къде се намира спалнята на Джена. Налагаше се да я попита, а не му се искаше, защото тя продължаваше тихо да хълца. Потръпването на раменете ѝ и тихото стенание от време на време му подсказваха, че уплахата ѝ не е преминала.

— Джена, мила, къде е стаята ти? — тихо попита гой.

Гласът му я изтръгна от дълбините на ада, където бе пропаднала. Ричи се беше опитал да я изнасили и едва не бе успял. А после я беше ударил. И се налагаше да се омъжи за него. Можеше ли да има по-ужасна съдба? Господи, защо трябваше да стане така?

Джейсън ѝ обещавахе щастие и любов до края на живота. И тя го обичаше също така неистово, както и той нея. Но тя беше отредена за Ричи и не можеше да измени на думата си. Беше обещала. Трябваше да намери отнякъде сили, за да понесе съдбата си. Самосъжалението нямаше да ѝ помогне.

Джена овладя бурните си чувства и преглътна последното ридание.

— Завий надясно. Третата врата вляво.

Джейсън продължаваше да я носи, а тя избърса последната сълза от лицето си и си помисли, че има нужда от носна кърпичка. Когато той отвори с крак вратата, Джена вече почти се беше успокоила.

— Можеш да ме пуснеш сега — каза тя, когато влязоха в стаята и вратата се хлопна след тях.

Вместо да я послуша, той седна на един стол и я сложи в скута си. С една ръка я прегърна през кръста, а с другата я галеше по косите,

разсипали се като меднозлатисти вълни по гърба и раменете ѝ. Лицето му бе разкривено от мъка и съчувствие.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано, Джена. Ще направя всичко, за да забравиш станалото. Аз няма да мога да го забравя. Но се заклевам във всичко свято, че никога няма да ти се случи отново. Няма да позволя.

— Шшт! — Тя сложи ръка на устните си. — Знам, че ако имаше възможност, нямаше да ме оставиш тук. Моля те, не се измъчвай напразно. — Джена въздъхна и уморено потърка челото си. — По-добре да не беше се случвало, но сега всичко свърши и може да се каже, че нищо особено не е станало.

Веждите му се склочиха и образуваха права линия над искрящите му очи.

— Нищо не се е случило ли? Този тип едва не те е изнасиллил, а после те е ударил. Казах му самата истина. Ако те докосне пак, ще го убия.

Много ѝ се искаше да му позволи да я закриля, но не бе възможно. Ричи отново щеше да я докосне и тогава законът щеше да бъде на негова страна. При тази мисъл тя се уплаши за Джейсън. Толкова беше упорит, че щеше да си има неприятности. Трябваше да защити любимия си от последиците на неговата любов към нея. Отново се налагаше да му напомни, че двамата никога нямаше да могат да се оженят.

Сърцето ѝ се късаше. Вкопчила ръце в роклята си, тя се извърна от него, защото нямаше да има сили да погледне лицето му.

Гърлото ѝ се сви и с големи усилия успя да промълви:

— Джейсън, не мога да ти позволя да ме закриляш от този човек.

Ръката, която галеше косите ѝ, замря.

— Какво искаш да кажеш?

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от болка.

— Не мога да се омъжа за теб...

Очите му се присвиха подозрително, а устните му се превърнаха в тънка линия.

— Кой беше тоя тип, когото току-що пребих?

Тя не искаше да му каже. Джейсън беше толкова разгневен в момента, че можеше да слезе на долния етаж и да довърши започнатото.

— О, Джейсън, аз те обичам. Толкова те обичам, че животът ми не струва нищо без теб. Но не мога да се омъжа за теб. Знаеш, че не мога.

Главата ѝ безволно се отпусна, не можеше да издържи повече на напрегнатата сила, която се излъчваше от него.

Той още по-здраво я прегърна през кръста.

— Не си отговорила на въпроса ми.

Преди да успее да продума, вратата внезапно се отвори.

— Хестър! — възкликна Джена и се опита да отблъсне Джейсън от себе си, за да се изправи. Но той я стисна здраво в прегръдките си, докато тя се успокои. При тези компрометиращи обстоятелства Джена се постара да се представи колкото може по-добре.

Той тъкмо се бе досетил, че Джена крие нещо много важно от него, когато се появи Хестър. В гласа му прозвуча неприкрито раздражение:

— Вие сигурно сте леля Хестър?

Тя замря на място, а устата ѝ зейна от удивление. Огледа ги и двамата. Джена все още бе притисната неподвижно в скута му.

— О, просто да не повярваш. Много си наперен с тия модни дрехи, но от мен не можеш да скриеш какъв разбойник си. А ти, Джена, как можеш да седиш така в скута му... — За миг вдигна умолителен поглед към небето. — Казах ти, че той ще ни насили, както си лежим в леглата.

Джена за последен път се опита да се изтръгне от ръцете на Джейсън, а после въздъхна и се отпусна. Нищо не можеше да направи, за да промени положението, трябваше да се примири. Хестър щеше да се държи по обичайния начин, а и Джейсън нямаше да стане по-малко упорит.

— Да, скъпа, но на теб ти беше спестено всичко това. Мен се опита да изнасили.

Хестър свирепо я изгледа.

— Колко си лекомислена. — Размаха заканително пръст. — Оставила си се на този разбойник да те прельсти... и това е, меко казано... докато годеникът ти там, на долния етаж, не може да си стои на краката. Джена, срамувам се от теб. Знаех си, че нищо хубаво няма да излезе от това, че остана в Париж да се грижиш за този разбойник. И се оказах права.

Едва бе изрекла тези думи и в стаята настъпи тягостна тишина. Още преди той да се обърне към нея, Джена знаеше, че е разбрал всичко. Тя не искаше Джейсън да узнае, че мъжът, от когото я бе спасил, ще стане причина за тяхната раздяла.

Несъзнателно опря ръце на гърдите му, сякаш го умоляваше да я разбере.

— Джейсън.

Гласът му беше тих и хладен, а устните му побеляха от напрежение.

— Аз току-що пребих мъжа, за когото държиш да се омъжиш.

Тя кимна, гърлото ѝ така се беше свило, че не можеше да продума. Зърна болката в очите му и в сърцето ѝ сякаш се заби нож. Искаше да му каже, че е променила решението си, че ще се омъжи за него. Но не можеше. Беше дала дума.

Джейсън рязко я отблъсна от себе си и стана. Свил юмруци, отиде до прозореца. Когато отново се обърна към нея, лицето му бе разкривено от неверие, гняв и мъка.

— Значи държиш да се омъжиш за това долно животно? Заради това гадно подобие на човешко същество ти се отказваш от моята любов?

Без да откъсва поглед от него, тя кимна, а сърцето тежко биеше в гърдите ѝ.

— Той се опита да те изнасили, Джена. Той те удари.

Риданията се надигнаха в гърлото ѝ и тя закри лицето си с ръце.

— Божичко, знам това.

Леля Хестър ахна. А после започна да нарежда:

— Ричи те е ударил? О, боже! Какво означава това, Джена? Ако е вярно, не бива да се омъжваш за него. Дори Луиджи с неговата гордост нямаше да го позволи.

Джейсън не можеше да я понася повече, обърна се и кресна:

— Махай се!

Ококорила очи, в които се четеше удивление, но нямаше и капчица страх, Хестър погледна Джена.

— Миличка?

Джена вдигна мокрото си от сълзи лице.

— Моля те, излез, скъпа. Ние с Джейсън трябва да уредим някои неща.

Като чу думите на племенницата си, Хестър хвърли последен изпитателен поглед към Джейсън и напусна стаята.

Джена въобще не забеляза това, цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Джейсън.

— Моля те, Джейсън, трябва да ме разбереш. Луиджи ме накара да дам дума и сега не мога да се отметна. Но има и нещо друго. Баща ми цял живот ме е учил да държа на думата си. Омъжих се за Луиджи, който беше достатъчно стар да ми бъде баща, защото майка ми настояваше и нямаше как да ѝ откажа. Винаги съм държала на думата си. Сега не мога да се откажа от нея. Не мога да престана да бъда такава, каквата съм, независимо че толкова много те обичам и че ужасно ще ме боли да се откажа от райското щастие да бъда твоя жена.

В стаята се възцари безкрайна тишина. Джейсън се взираше в лицето ѝ. Знаеше, че тя го обича, иначе нямаше да му се отдаде. Значи ужасно много държеше на дадената дума, щом я поставяше пред своето щастие. Макар че не можеше да я разбере, тя го изпълваше с възхищение. Гневът му започна да се уталожва, мускулите му се поотпуснаха.

Джена наблюдаваше любимия си. Видя как раменете му потръпват. Той щеше да ѝ прости. Това беше всичко, на което се надяваше, и щеше да му бъде благодарна.

Джейсън направи няколко големи крачки и като застана пред нея, коленичи. Взе ръцете ѝ в своите и ги целуна.

— Джена, не разбирам защо правиш това, но няма да те измъчвам повече с укорите си. Прекалено те обичам и не искам да те нараня.

Той посегна и леко докосна бузата ѝ, при което отново трябваше да сдържа надигналия се гняв в душата му при вида на следите от удара на Ричи, които все повече изпъкваха върху хубавото ѝ лице.

— Ужасно ми се иска да разбера защо настояваш да се омъжиш за него. Ако той се отнасяше към теб грижливо и с уважение, бих приел желанието ти да удържиш на думата си. — Устните му се изкривиха в жестока усмивка. — Може би това нямаше да ми хареса, но аз добре знам как изгубената чест може да съсипе човешкия живот. Но този човек е негодник.

Изричайки тази истина, той сякаш ѝ нанесе още един удар и сълзите, които толкова храбро бе сдържала досега, изведнъж бликнаха

от очите ѝ.

Джейсън пое една сълза с върха на пръста си и я близна. Соленият вкус на Дженината мъка бе непоносим.

— Моля те, не плачи, Джена. Аз няма да настоявам повече.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Прекалено си добър за мен, Джейсън. След всичко, което ти сторих, не заслужавам да се грижиш за мен.

Дрезгав смях мъчително се изтръгна от гърдите му.

— Ти не си ангел, любима, но и аз не съм светец.

Сякаш за да потвърди думите си, той я целуна. Целувката беше лека, но ги свърза в общата им мъка нещо, което никакви жестоки обстоятелства не можеха да сторят. Когато Джейсън се отдръпна от нея, и двамата дишаха учестено, но на сърцата им беше по-леко.

— Ти си моя, Джена. Няма да ти позволя да си отидеш.

— В сърцето си винаги ще бъда твоя, Джейсън. Но ще се омъжа за Ричи. — Тя сложи пръст върху разтворените му устни, за да му попречи да говори. — Знам, че това не е най-доброто за нас и че Ричи ще се държи отвратително с мен, но го дължа на Луиджи. Той се ожени за мен, когато нямаше къде да отида и имах ужасна нужда от пари, за да помогна на майка си. Благодарение на Луиджи майка ми е добре и е на сигурно място в един санаториум за туберкулозноболни в Швейцария. Без неговата помощ отдавна щеше да е мъртва. Не мога да му изменя сега.

Джейсън бе учуден и възхитен от нейната вяност и от душевната ѝ сила и това изпълни сърцето му с гордост и любов към тази жена, за която смяташе да се ожени, независимо от думите ѝ.

— Джена, ти си най-благородният човек, когото познавам, но внимавай. Казах, че днес няма да те измъчвам повече, но да знаеш, че няма да престана да те преследвам, докато не станеш моя. Няма да ти позволя да пожертваш останалата част от живота си заради нещо, което си мислиш, че дължиш на един мъртвец.

Тя въздъхна и се отдели от топлината и сигурността на прегръдката му, като несъзнателно потръпна от това.

— Дължна съм, Джейсън. Иначе няма да мога да се помирят със себе си, като знам, че съм измамила Луиджи, че не съм удържала на думата си.

— *Ти ще бъдеш моя, Джена. Нито една жена, така благородна и готова на саможертва като теб, не заслужава ужасния живот с този негодник. Няма да ти позволя да се самоунищожиш или да унищожиш мен, като се омъжиш за него.*

Как ѝ се искаше да му повярва, да му позволи да я вземе в прегръдката си и да я задържи там завинаги. Но трябваше да бъде силна. И още докато се опитваше да събере сили, някакво гласче ѝ нашепваше в ухото: „Наистина ли е толкова лошо да нарушиш даденото обещание, при положение че да го спазиш означава да направиш двама души нещастни за цял живот, за да може трети да си живее приятно?“. Джена побърза да прогони тази коварна мисъл. Беше прекалено привлекателна, за да се спира на нея надълго и нашироко.

Изопнатите ѝ рамене и вкопчените една в друга ръце подсказаха на Джейсън колко е напрегната. Той я обичаше прекалено много, за да остане, когато виждаше, че неговото присъствие ѝ причинява толкова мъка и изпълва душата ѝ със смут. Отиде до вратата и се обърна да я погледне още веднъж.

— Ще се върна да те взема.

* * *

Още докато си тръгваше, той си даде дума, че никога няма да ѝ позволи да си отиде от него. Щеше да я преследва, докато решителността ѝ се пречупеше. Щеше да върви по петите ѝ, докато тя не признаеше, че тяхната любов е нещо далеч по-важно от изпълнението на едно обещание, дадено по принуда.

Толкова беше погълнат от мислите си, че не забеляза как е стигнал до щаба на Уелингтън, докато един от помощниците на графа не се приближи до него и не му каза, че Уелингтън го чака. Графът бе настоял да се срещнат, макар че Джейсън вече му беше казал всичко, което знаеше.

Измъчваха го известни опасения. Уелингтън нямаше навик да си губи времето, тъй че сигурно щеше да поиска нещо от него и Джейсън се надяваше, че няма да му се наложи да се раздели отново с Джена заради това, което бе станало през изминалата седмица.

Не се наложи да чака дълго. Скоро влезе в кабинета на Уелингтън и бързо огледа обстановката. Строго обзаведена с прекрасни мебели, стаята изглеждаше внушителна, както и човекът, който стоеше зад бюрото. Уелингтън бе облечен спретнато, както подобаваше на поста му, но той никога не се стремеше да впечатлява. Джейсън харесваше това.

С лека стъпка Джейсън се приближи към херцога на Уелингтън. Спря на няколко крачки от него и го изчака пръв да заговори.

— Евърли — обърна се към него Уелингтън, протягайки ръка.

За миг Джейсън се почуди към кого се обръща той. Почти от цяла година насам никой не беше го наричал така. После умът му се проясни и той подаде ръка с думите:

— Ваша Светлост.

Уелингтън му посочи стол, поставен пред бюрото му. Джейсън седна и кръстоса крак върху крак — нехайна поза, която издаваше напрежението му. Забеляза, че Уелингтън не изглежда по-мрачен от обикновено. Но трябваше веднага да си признае, че когато ставаше въпрос за херцога, изражението на лицето не означаваше нищо.

— Благодаря ви, че дойдохте веднага, Евърли. Чух, че сте пристигнали едва преди седмица и сте били зает с предаването на събраните сведения.

Джейсън кимна. Неговият шеф бе намекнал, че Уелингтън има предвид някаква особено спешна мисия.

— Повиках ви, защото притежавам документи, които веднага трябва да заминат за Лондон — каза Уелингтън и събра върховете на пръстите си. — Ще ги занесе човек, на когото имам пълно доверие. Това сте вие.

— Ваша Светлост? — едва успя да изрече Джейсън, вместо да каже какво мисли по въпроса.

Проклятие! Той нямаше време да пътува до Англия. Джена беше тук, в Брюксел, и той смяташе непременно да я убеди да се откаже от годеника си — нещо, което нямаше да може да направи, ако се намираще от другата страна на Ламанша, дявол го взел.

Навярно бе успял превъзходно да прикрие огорчението си, защото Уелингтън продължаваше да говори така, сякаш Джейсън вече се беше съгласил да изпълни възложената му мисия.

— Разбрах, че сте били ранен сериозно, докато сте се опитвали да напуснете Париж, носейки жизненоважни новини за Наполеон. Казаха ми също така, че сте пътували дотук дегизиран, и то в компанията на една вдовица, графиня Ди Понти, да се изразим по-точно.

Джейсън уморено кимна, питайки се накъде ли бие Уелингтън.

А той продължи с кратко описание на миналото на Джена, после добави:

— Искам от вас да не се срещате повече с тази жена, докато не изпълните задачата си. Имаме причини да смятаме, че някой с добри връзки предава на Наполеон информация за движенията и числеността на нашите войски. Не можем да рискуваме да се разчуе за предстоящото ви пътуване и човекът, който ни е издал, да научи, че сте служили на нас. Никой не бива да знае, че заминавате или поне кога и къде заминавате.

Дявол го взел! Сега му нареждаха да изчезне, без да каже дума. Какво щеше да си помисли Джена, след като ѝ беше обещал да се върне при нея? Цялото тяло на Джейсън, до последното мускулче, бе напрегнато до пръсване поради желанието да откаже да изпълни тази мисия.

Сега не можеше да напусне Брюксел. Трябваше да се помъчи да убеди Джена, че е прав. Трябваше да я спечели, преди да е успяла да направи най-голямата грешка в живота си и в неговия живот, като се омъжи за онзи негодник.

Уелингтън продължаваше:

— Тъй че всички приготовления вече са направени, дори е наредено да ви приготвят куфарче с дрехи. Заминавате веднага след нашия разговор. Сред пакетите, които трябва да занесете в Лондон, има и едно запечатано писмо. В него ще намерите още инструкции. Щом се качите на кораба, отворете го, а после го изгорете. Имате ли въпроси?

Джейсън погледна към Уелингтън, който вече се бе изправил. Ясно беше, че херцогът не очаква отказ. И как би могъл да му откаже? Ако оставеха Наполеон така, той щеше да съсипе света и да причини мъки и страдания на прекалено много хора. Джейсън нямаше да може да го преживее, ако не направеше всичко възможно, за да попречи на налагането на френското господство.

Примирен със съдбата си, Джейсън се надигна.

— Не, Ваша светлост, нямам въпроси.

— Добре. — Уелингтън отново посегна да му стисне ръката. — Пазете се и помнете, че някой знае прекалено много и ни издава. Разчитайте на мен.

— Да, сър.

Джейсън се завъртя на единия си ток и излезе, а в това време всичките му планове за Джена се разпаднаха на пух и прах. Разочарованието като менгеме стягаше гърлото му и той бе доволен, че не срещна никого пред вратата на кабинета. Имаше нужда да повърви, за да позагълхнат гневът и разочарованието, които объркваха сега мислите му.

Толкова много се бе надявал да убеди Джена да се откаже от мъжа, за когото беше сгодена. А сега трябваше да я напусне, без да може да ѝ обясни защо. Нейната любов беше единствената му надежда и утеха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джена разсеяно огледа хангара, който херцогинята на Ричмънд бе превърнала в бална зала. Наоколо гъмжеше от хора — облечени с най-хубавите си официални дрехи и решени да се забавляват. Жените приличаха на птици с ярко и многоцветно оперение, а мъжете представляваха идеален фон със строгото си облекло. Застанала отстрани, изпълнена с нежелание да участва в това хаотично веселие, Джена зърна Ричи, който сякаш прехвъркваше от една красавица на друга подобно на пчела, събираща прашец.

След като Джейсън го наби, той бе станал още по-кисел и дори реагираше още по-буйно. Направо ѝ приляваше от него. По-рано тя изпитваше антипатия и отвращение към него заради това, че неудържимо се стремеше към всякакви удоволствия за чужда сметка, но напоследък той направо я изпълваше с яростна неприязън. Почти го мразеше.

Но подобни чувства можеха направо да я унищожат, тя нямаше да позволи на Ричи да ѝ стори това. Със застинала усмивка на лицето Джена взе чаша шампанско от сребърната табла, която ѝ поднесе един лакей.

Лекото пенливо питие я удари в главата, усети леко пощипване в носа си. Беше като гъделичкане и тя се засмя. Но мигом изтрезня, щом един мъж се отдели от групата хора наблизо и ѝ се поклони.

— Може ли да танцувам с вас?

Джена успя да му се усмихне.

— Благодаря, но съм много изморена.

Всъщност не се чувстваше уморена. Само изпитваше неприязън към всеки мъж, защото не беше Джейсън. Побърза да се оттегли в един тих ъгъл, където можеше да остане сама с мъката, която непрекъснато я разяждаше.

Къде беше Джейсън? Когато той си бе тръгнал с обещанието да се върне, тя знаеше, че за доброто и на двама им не бива да се връща.

И все пак, докато се движеше из брюкселското общество, на Джена ѝ ставаше все по-ясно, че го няма наблизно.

Вече беше юни, а за последен път го бе видяла през април. През април той ѝ беше обещал да се върне. И дълбоко в сърцето си тя знаеше, че Джейсън по собствено желание не би търпял раздялата.

Нещо го беше накарало да напусне града... или отново се бе дегизирал като бедняк и шпионираше в полза на херцог Уелингтън. Джена се молеше да не е така. Французите знаеха за него и да се предпришава така би било истинско самоубийство. Само при мисълта за това сърцето ѝ се свиваше и тръпките на страха и притеснението я пронизваха цяла.

Оркестърът отново засвири валс и още един мъж я покани да танцува. Почти любезно успя да му откаже, но този инцидент я убеди, че е време да си тръгва. Знаеше онова, за което бе дошла. Наполеон упорито напредваше към Брюксел и всички очакваха от херцог Уелингтън да го пресрещне.

Вече нямаше никаква причина да продължава да подлага на изпитание нервите си, демонстрирайки престорено безгрижие. Двойките бяха изпълнили танцовата площадка. Въртяха се и се накланяха ту на една страна, ту на друга, жените пискливо се смееха, мъжете дрезгаво хихикаха и това я дразнеше.

Джена затвори очи и за миг си позволи да си почине от бляскавото човешко гъмжило. Когато отново погледна неистово веселящата се тълпа, тя вече вървеше към изхода.

В този миг около вратата настана някаква суматоха и музиката секна. Любопитството ѝ надви нервното напрежение и тя се изправи на пръсти, за да види какво става. Току-що бе влязъл Уелингтън заедно с група мъже, които според нея вероятно бяха неговите щабни офицери.

Хората зарязаха танцовата площадка и отрупаните с храна маси и се стълпиха около тях. Всички сякаш заприказваха едновременно, чуваха се непрекъснато ясно зададените въпроси и приглушените отговори. Музиката засвири отново и хората на Уелингтън се пръснаха да търсят приятелите си, родителите си, любимите.

Джена не желаше да се поддава на трескавото вълнение, обхванало залата. Всички щяха да говорят само за война и смърт. Тя махна на един минаващ наблизно лакей и му каза да съобщи на Хестър,

че си тръгва, но ще ѝ изпрати обратно каретата. Не искаше да попречи на леля си да се забавлява само защото самата тя нямаше настроение.

Джена не бе направила и две крачки, когато една жена се обърна към нея:

— Контеса Ди Понти?

Без да разпознае гласа, Джена се обърна и видя херцогинята на Ричмънд, която бе облечена така, сякаш се намираще в лондонска бална зала в присъствието на регента. Ушите и шията ѝ бяха обсипани със скъпоценни камъни.

— Да, Ваша Светлост? — отвърна Джена и се поклони дълбоко.

— Хайде, хайде, няма нужда от формалности. Просто бих искала да ви представя един човек. Джена, контеса Ди Понти, мога ли да ви представя на Джейсън Робърт Маклена, виконт Евърли?

Джена се вторачи в Джейсън. Смаяна от внезапното му завръщане, тя почти не забеляза, че херцогинята се изгуби в тълпата. Значи той беше виконт Евърли? Никак не се учуди, че е аристократ. Държането и маниерите му бяха прекалено самоуверени за бедняк, в каквото се бе предрешил, за да шпионира.

— Контесо — промълви той и направи идеален реверанс.

— Джейсън? Виконт Евърли?

— И двете — отвърна той, като се изправи, а веждите му се събърчиха в знак на разкаяние.

Тя му се усмихна, но все още не можеше да повярва на ушите си.

— Но нали си английски аристократ, тогава къде се научи да говориш френски така гладко?

Той се усмихна.

— Майка ми беше френска емигрантка.

Отговорът беше толкова прост и тя се удиви, че по-рано не се е сетила. Загадката около него се изясняваше.

Но преди Джена да успее да проговори, той попита:

— Ще ми простиш ли някога, че те измамих?

Джена кимна, като изпиваше с очи любимите черти, така както първите пролетни цветя пият животворната слънчева светлина. Съвсем забрави за това, че я бе излъгал. Любовта светеше в дълбините на продълговатите му зелени очи, обрамчени с мигли, гъсти като козината на бобър. На челото му бе паднала разрошена златиста къдрица. Тя посегна да я отмахне.

После дръпна ръка, а бузите ѝ пламнаха от срам.

— Безразлично ми е как се казваш, Джейсън. Аз знам кой си всъщност.

По лицето на Джейсън бавно се разля нежна усмивка и сякаш го преобрази, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Тъгувах за теб.

— И аз за теб.

От докосването му по кожата ѝ пролазиха горещи тръпки.

Той обърна ръката ѝ и целуна дланта.

— Тогава ще ми простиш ли, че заминах, без да ти кажа нито една дума? Щях да ти изпратя съобщение, но ми беше наредено да пазя пълна тайна.

Толкова беше доволна, че той е тук, до нея, че не я интересуваше.

— И аз така си помислих.

При тези думи от плещите на Джейсън се смъкна тежкия товар, който бе носил през последните няколко месеца. Тя му вярваше достатъчно, за да знае, че дори да замине, той ще се върне при нея при първа възможност.

Джейсън я хвана за ръката и я поведе към една уединена беседка. Веднага щом влязоха вътре, той я взе в прегръдките си, без да се интересува, че някой случайно може да ги открие тук. Имаше значение само това, че тя отново е при него.

— Прекалено дълго чаках този миг, Джена. Не мога да чакам повече.

Приблужи лицето си до нейното. Тя се притисна към него, повече от всичко на света искаше да бъде в прегръдките му. Когато устните им се срещнаха, Джена разбра, че в целия този свят наоколо, толкова объркан само преди минути, изведнъж настъпи ред.

— Значи така? — прозвуча пискливият тенор на Ричи. — Май прекалено явно се показваш с любовника си, Джена.

Тя ахна, откъсна устни от устните на Джейсън и се опита да се освободи от прегръдките му. Не искаше да предизвиква сцена, защото бе опасно за Джейсън. Но той не я пускаше, беше я прегърнал през кръста и я притискаше към себе си.

— А вие току-що сте се върнали след някое ново приключение, нали? — обърна се той към Джейсън, а устните му се разкривиха в насмешлива усмивка. — Но повече няма да търпя да опипвате

годеницата ми. — При тези думи Ричи посегна и с ръкавиците си зашлеви Джейсън през лицето. — Искам удовлетворение.

Джейсън изгледа хилавото същество пред себе си и забеляза хитрото притворство в тъмните му очи, както и слабостта на хлътнолата му брадичка. При един дуел на честта този човек щеше да се опита да го измами.

Ужасена от мисълта, че Джейсън може да пострада, Джена изсъска:

— Махай се, Ричи. Не е твоя работа какво правя, както и аз не се интересувам с какво се занимаваш ти.

— Грешиш, *carra mia*.

Това гальовно обръщение подразни Джейсън. Повече нямаше да понася това жалко подобие на мъж.

— Веднъж вече ви предупредих, Ди Понти — каза той със застрашително тих глас.

Ричи изведнъж го погледна злобно и отстъпи назад. После отново стана наперен и изпъчи гърди.

— Моите секунданти ще се срещнат с вашите.

Без да дочака отговор, Ричи се отдръпна в тълпата, като хвърли един последен неспокоен поглед към Джейсън и Джена.

Страхът измъчваше Джена.

— Джейсън, не можеш да се дуелираш с него. Той ще те убие. Ще те измами и ще те убие.

Джейсън срещна разтревожения ѝ поглед и си помисли, че е най-щастливият човек на света. Бе изчезнал за месеци, без да ѝ даде каквото и да било обяснение, и тя въпреки това се страхуваше за живота му. Трябваше да я успокои. Погледна я в очите.

— Ще се опита, но няма да успее. И аз няма да го убия. Само ще го одраскам. — Млъкна и се намръщи. — Освен ако този негодник не е направил в мое отсъствие нещо, с което да заслужи смъртта си.

Внезапната ярост на Джейсън, както и страхът, я накараха припряно да отрече:

— Не! Нищо подобно! Но аз все пак се притеснявам за теб. Ти не познаваш Ричи. Той е хитър и безнравствен.

Джейсън се засмя тихо, но това не промени сериозното му изражение.

— Ди Понти е страхливец и няма никакво намерение да се срещне с мен. Утре вече никой няма да си спомня за това нищожество. Готвим се да започнем една битка, която ще промени лицето на историята.

Джена потрепери, тялото ѝ изтръпна от ужас. В желанието си да се стопли тя пъкна ръце под реверите на вечерното му облекло и се сгуши още повече в прегръдките му.

— Студено ли ти е? — попита той и гневът мигновено изчезна от лицето му, което стана загрижено.

— Не — тихо отговори тя. — Не на тялото ми.

Изведнъж той я погледна с удивление.

— Сигурно не се притесняваш за Ди Понти? На тоя червей ще му се случи нещо лошо само ако те докосне.

Джейсън дори не си правеше труд да прикрие гнева си и тя измъчено преглътна.

— Само отчасти. Ти си прав за Ричи, но той може да ти създаде неприятности. Все пак — тук тя млъкна, стараейки се да прогони мисълта за тежката орис, която сякаш я очакваше, — тъй като си виконт, ще му бъде много по-трудно да успее.

Той се засмя и лицето му се отпусна.

— Така си е. Високото положение си има своите привилегии. Но точно сега се интересувам само от теб. Ако продължаваме да стоим на този бал, няма да мога да направя нищо по въпроса.

Страстното му желание, което бе успявал да сдържа през изминалите безкрайни седмици, отново се разпали. Трябваше да я отведе оттук, да я отведе на такова място, че да може да я боготвори чрез тялото си, както тя заслужаваше.

— Хайде, Джена, да вървим — поведе я през претъпканата зала.

Тя тръгна с желание. По-добре беше да си тръгнат, преди да започнат да се сипят и други заплахи. А и тя искаше Джейсън само за себе си. Искаше поне за малко да изпита щастието да бъде в обятията на единствения мъж, когото някога щеше да обича.

Почти бяха стигнали до вратата, когато Уелингтън направи знак на Джейсън. С отчаяна въздишка той си каза, че не може да не откликне на повикването на херцога.

Обърна се към Джена, зениците на продълговатите му очи бяха ужасно разширени, а ирисите — изпъстрени със златисти точки от

изгарящото желание.

— Не мърдай оттук. Трябва да говоря с Уелингтън, после веднага ще си тръгнем. Страшно те желая, за да се бавя.

Дъхът ѝ пресекна, като видя неприкритото желание, изписано на лицето му. При мисълта за нощите, прекарани заедно, цялото ѝ тяло пламна.

За да се овладее и да не се размекне съвсем, тя съсредоточи вниманието си върху групата мъже около Уелингтън. Джейсън се открояваше дори в това знатно обкръжение. Беше по-висок от повечето мъже наоколо, в извивката на шията му имаше нещо царствено и властно, което я накара да потръпне. Гордост и любов изпълниха сърцето ѝ.

След малко той отново беше до нея, набързо я измъкна навън в топлата вечер и нареди на един лакей да извика каретата му. Двамата чакаха, хванали се за ръце като малки деца. Над главите им светеха звезди като брилянти, луната приличаше на изящно гравирана сребърна сфера. Нито един облак не нарушаваше това съвършенство.

— Имам само няколко часа, Джена — прошепна той и диханието му нежно докосна ухото ѝ. — Нашето разузнаване е забелязало, че Наполеон бързо се придвижва насам.

Тя ахна тихо и уплашено стисна ръката му.

— Сигурно няма да отидеш да се биеш. Достатъчно рискуваш живота си с това шпиониране. Едва не загина за Англия.

В този миг пристигна каретата и Джена не успя да продължи, защото той побърза да я настани вътре. Седнаха един до друг на възглавничките, Джейсън я прегърна през раменете и я притисна до сърцето си.

— О, мила — каза той, — нямаш представа колко ми е приятно да разбера, че си толкова загрижена за мен. Но да, ще трябва да се бия. — Опита се да разтрие студената ѝ ръка. — Утре ще умрат много добри хора. Ако аз не отида да се бия и не направя всичко за победата, няма да мога да го преживея, защото от моето присъствие вероятно ще зависи животът на други. — А после сви рамене с типично галско безгрижие. — И което е по-важно, понякога човек трябва да рискува всичко заради онова, в което вярва... дори да го заплашва смърт.

— Джейсън!

Тя сгуши лице на рамото му, искаше ѝ се да бъде колкото може по-близо до него. Джейсън простена.

— Тихо, Джена. Не биваше да давам воля на езика си. Нямах такова намерение. Когато съм с теб, чувствам желание да се държа свободно и да говоря каквото си искам. — Тъжно се засмя. — Понякога съм бил прекалено безразсъден в твое присъствие.

— Както когато ми каза името си и ме попита дали говоря английски, нали? Тогава се грижех за теб, а ти едва ме познаваше.

Той кимна.

Джена също се засмя тихичко, но не беше сигурна, че му е чак толкова леко. По време на война винаги имаше много опасности.

— И освен това — добави Джейсън — нямам никакво намерение да се оставя да ме убият. Аз съм голям късметлия, пък и прекалено много добри мъже са на наша страна.

Но скри от Джена последните сведения на разузнаването, според които Наполеон имаше поне двацет и пет хиляди войници в повече от Уелингтън.

Джена се досети, че не ѝ е казал всичко, и тревогата така стегна гърдите ѝ, че ѝ беше трудно да диша. Единственият начин да овладее страха си за Джейсън бе да съсредоточи вниманието си върху Джейсън.

В светлината на единствения фенер лицето му изглеждаше някак жестоко и демонично. Почти бе готова да му повярва, че е късметлия и няма да умре. *Почти*. Но беше чувала слуховете, които се носеха напоследък — че войниците били прекалено малко на брой и не били достатъчно опитни, защото онези, които са се били на страната на Уелингтън по време на Испанските войни, били все още в Америка.

— Джейсън, обичам те. Моля те, пази се.

На обърнатото ѝ към него лице се четеше такава любов и грижа за него, че Джейсън не се сдържа, взе и в обятията си и впи устни в нейните. Тази целувка изразяваше и любовта му, и уважението му към нея. Когато устните ѝ помръднаха под неговите, желанието прониза цялото му тяло като светкавица. Толкова силно я желаше, че усети болка в слабините. Тя щеше да бъде негова, но...

Отдръпна се и я погледна с обожание в лицето.

— Не можем да се любим в каретата.

— Защо не?

За нея нямаше значение къде ще се любят. Джейсън тихичко се засмя.

— Защото искам всичко да бъде чудесно.

Джена нежно прокара пръст по устните му.

— С теб винаги всичко е чудесно, любими.

— Джена, Джена! — Той я привлече в скута си, пъкна ръце под наметалото и обгърна талията ѝ.

Тя му се усмихна, наслаждавайки се на силната му прегръдка. Когато Джейсън вдигна лице и ѝ се усмихна в отговор, тя плътно притисна устните си към неговите, вдъхвайки свежия мирис на тялото му. Съвсем мъничко се отдели от него и прошепна, като докосваше устните му с устни:

— Почти... Липсва ми миризмата на лечебния мехлем. Тя винаги ми напомня за тебе.

Той игриво я ухапа по устните.

— Хитруша такава.

В гърдите ѝ забълбука смях.

— Божичко, колко ми беше мъчно за теб!

В отговор Джейсън я целуна по устните. Веселието отстъпи място на желанието, което бе толкова буйно и мъчително, че Джена се задъха.

Когато тя си помисли, че не би могла да издържи повече на целувките му, без да поиска и нещо повече, устните му се откъснаха от нейните и се спуснаха надолу по шията ѝ. Горещи тръпки обхванаха тялото ѝ.

Съвсем леко, за да не скъса или измачка изящната коприна на корсажа ѝ, Джейсън го разхлаби и под него се показа прозрачната тъкан на шемизетката с нейната нежна бяла дантела, която лежеше като пяна върху порцелановата кожа на Джена.

— Джена — промълви той и наведе глава към тази изкусителна плът, — ти си създадена за любов.

Едното колело на каретата попадна в някаква дупка и Джена се блъсна в Джейсън.

— Забележително пътуване — каза той и отново я настани удобно в скута си, тъй като това му осигуряваше по-лесен достъп до прелестите ѝ.

Като се смееше тихичко заради прекъснатото удоволствие, тя започна да развързва шалчето му. Джейсън хвана ръката ѝ.

— Недей, мила.

Джена беше объркана, но искаше да разбере какви са причините, преди да продължи приятното си занимание.

— Защо не, за бога? Нямам никакво намерение само аз да се наслаждавам на това пътуване.

Той се усмихна на сърдитото ѝ обяснение.

— И аз нямам желание да се лишавам от нищо, но също така не ми се иска да съобщавам на целия свят какво правим двамата тук.

Тя изведнъж се досети.

— Точно така. Както се друса каретата и като нямам огледало, няма да успея да завържа шалчето си и съм сигурен, че Майкълс ще бъде шокиран, ако разбере с какво се занимаваме.

— Наистина. Но аз вече успях да те разроша, Майкълс е достатъчно наблюдателен, за да го забележи. Все пак съм съгласна с теб. Едно е да разбере, че сме се целували, съвсем друго — да види, че дрехите ни са изпомачкани.

Джена предизвикателно му се усмихна.

Той простена.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, ще престана да се интересувам от мнението на твоя иконом.

След като бе постигнала желаната реакция, тя скромно сведе глава. Не искаше да чака, за да получи всичко, което той можеше да ѝ даде. Но за момента беше доволна да седи в скута му, опряла глава на гърдите му, и да слуша как бие разтуптяното му сърце.

— Но твоите дрехи лесно ще успеем да оправим, стига да не развалим прическата ти — каза Джейсън и посегна към шията ѝ.

— Джейсън! — Тя бе страшно развеселена и същото време изпитваше неудържимо любопитство, защото искаше да разбере какво смята да прави по-нататък. — Къде отиде благоприличието?

Той се засмя.

— От двама ни само аз ще трябва да държа на благоприличието.

— Джейсън, не бих искала само аз да се наслаждавам.

— Не се притеснявай. И двамата ще се наслаждаваме.

Джена се усъмни в думите му, защото на нея не ѝ беше позволено да го гали така. Но когато устните му срещнаха нейните, тя

забрави всичко, освен удоволствието да бъде обичана от него. Дългата опияняваща целувка съвсем обърка мислите ѝ.

Джейсън много нежно приглади косата ѝ, целуна я пак и после настани Джена на седалката до себе си.

Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си.

— Ние с теб не бива да се срамуваме един от друг. Ние сме възрастни хора, влюбени сме и каквото и да правим, то е добро и правилно.

Джена прочете любовта и желанието в очите му и повече не направи опит да скрие лицето си. Тя беше хилядократно благословена, защото притежаваше такъв мъж като него.

В този миг каретата спря, лакеят отвори вратата и спусна стълбичката.

— Благодаря — каза Джена на младия човек, който ѝ помогна да слезе.

С пъргавината на атлет Джейсън излезе от каретата и взе ръката на Джена в своята.

Двамата се приближиха до вратата, която Майкълс държеше отворена.

Очите на иконома се разшириха, но той успя да прикрие удивлението си.

— Милейди и ъхъм... сър.

С потръпващи устни Джена бързо-бързо премина покрай Майкълс. Джейсън свали наметалото ѝ и го подаде на иконома, който го гледаше с подозрение.

— Майкълс — каза Джена, която явно бе доволна от объркания вид на иконома си, — ние с виконт Евърли отиваме в салона. Гледай никой да не ни безпокои.

Веждите на Майкълс подскочиха нагоре.

— Да, милейди.

— Виж какво, Джена — намеси се Джейсън, който изпитваше съжаление към бедния слуга, — би трябвало да кажеш на Майкълс, че аз само се бях предрешил като дрипльо. — Обърна се и широко се усмихна на иконома. — Искам да ви благодаря за помощта, която ми оказахте в Париж. По-рано няха възможност да го сторя. И ако нямате нищо против, моля предайте моите благодарности на Алфонс.

Макар че Майкълс бе слисан, на лицето му се появи благодарна усмивка и той се поклони.

— Да, милорд.

Усмихвайки се едновременно, Джена и Джейсън минаха през вратата, която икономът все още държеше отворена. В камината гореше огън и една стъклена гарафа с бренди бе поставена върху продълговатата масичка, а до нея две чаши сияеха с бляскавото си великолепие. Тя заведе Джейсън до масичката и го покани да седне.

Той повдигна вежди и каза:

— Само ако се настаниш удобно в моя skut.

Джена цъкна с език, но все пак седна в скута му.

— Макар да се съмнявам, че ще ми бъде удобно — заяви тя с хитра усмивка.

Джейсън се усмихна.

— Човек не може да скучае с теб, мила.

Той се засмя под мустак, когато Джена се облегна на широките му гърди. Огънят докосваше с топлата си милувка тялото и лицето ѝ. Очите ѝ срещнаха погледа на Джейсън и устните ѝ изведнъж пресъхнаха. Тя ги облиза с език.

Джейсън простена.

— Толкова си съблазнителна.

Преди да успее да му отговори, устните му бяха върху нейните.

Двамата се свлякоха на пода и само след минути останаха напълно голи, трескаво пламтящите им тела бяха така вкопчени едно в друго, че нищо не можеше да ги раздели. Устните им се сляха като на двама души, жадуващи нещо, което само другият може да даде, ръцете им подобно на буйни реки обхождаха телата.

Водовъртежът на емоциите заля Джена, докато той я любеше. Тя се вкопчи в тялото му, стремейки се към още по-плътното сливане, към още по-пълнен израз на любовта си към него. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, коремът ѝ се притисна към неговия корем, устните ѝ притискаха неговите устни, тя пиеше чудото на любовта и му отдаде цялата си душа.

Джейсън я поглъщаше. Нуждата да утвърди живота чрез любовта си към нея бе така огромна, че преди да разбере колко е близо до върха, нещо избухна в него. Той отметна глава, забравил всичките си задръжки.

Спиралата на любовното отдаване обгърна и двамата едновременно и ги понесе към пропастта на емоциите, чрез която бяха достигнали до върха на насладата.

За малко двамата останаха да лежат така, телата им сплетени, плътта им хлъзгава от пресищането и топла от пламъците на гаснещия огън. После Джейсън леко се отдръпна. Преди да се надигне, той сложи нежна целувка върху устните ѝ.

Със замъглени от насита и изтощение очи, Джена го наблюдаваше как се облича. Красив беше — в сиянието на огъня косата му бе придобила бронзови оттенъци, по пламтящата му кожа блестеше потта на любовния акт, очите му все още бяха златисти от желание и сякаш наистина никога нямаше да се наситят.

Той забеляза погледа ѝ и коленичи до нея.

— Съжалявам, че бях прекалено настоятелен. — Поглади една меднозлатиста къдрица на челото ѝ. — Искрах този миг да бъде специален. Джена, запази ме в сърцето си и в мислите си, докато се върна. Съжалявам, че всичко стана толкова бързо.

Тя хвана ръката му и целуна дланта.

— Престани, Джейсън. Беше прекрасно.

Той привлече ръката ѝ и също я целуна. В очите му проблеснаха едновременно всички чувства, които Джена събуждаше у него: любов, жажда, страстно желание, нуждата да я има да себе си всеки ден.

— Моят страстен ангел. Обичам те повече, отколкото може да се изрази. Чакай ме.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да успее да му отговори, той вече си беше отишъл и тя остана сама в бързо изстиващата стая. Страхът се вкопчи в сърцето ѝ и цялото ѝ тяло потрепери.

— Моля те, господи, върни ми го — тихо рече тя.

Челото ѝ тревожно се сбърчи. Какво щеше да стане, ако той не се върнеше при нея? Ами ако го убиеха? Какво щеше да прави тя тогава? Как щеше да продължава да живее? Не знаеше, беше толкова ужасно да мисли за това.

Ами ако беше заченала неговото дете? Ръката ѝ инстинктивно докосна плоския ѝ корем. Макар че двамата толкова много пъти се бяха любили по време на пътуването от Париж насам, Джена изобщо не беше се сетила за тази възможност. Толкова бе объркана от ужаса, че е сгодена за Ричи и обича Джейсън, че нито веднъж не бе помислила за последиците от тази любов.

Може би тази нощ бе заченала. Беше съвсем възможно. Малко момченце с руси коси като на баща си и с неговите зелени очи. Едно умалено копие на Джейсън, за което да се грижи. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Някъде пискливо изсвири гайда и прекъсна щастливите ѝ фантазии. Веднага след това задумка барабан и се чува маршируващи стъпки.

Джена сграбчи роклята си, бързо я навлече и се втурна към прозореца, който гледаше към парка. Дръпна завесите и надникна навън.

Слънцето тъкмо изгряваше и хвърляше първите си ясни лъчи върху маршируващите войници. Шотландските бойци вече изчезваха в далечината, меланхоличният писък на техните гайди постепенно затихваше. Следваха британските полкове, националното знаме гордо се вееше най-отпред, а барабанчиците диктуваха ритъма на маршовата стъпка.

Докато наблюдаваше стотиците мъже и млади момчета, тръгнали да пресрещнат Наполеон, Джена с всички сили се стараяше да сдържи сълзите си. Мнозина от тях нямаше да се върнат. Това ѝ беше известно, макар че Джейсън се беше опитал да скрие от нея колко недостатъчни са попълненията на Уелингтън.

„Ами какво ще стане с Джейсън?“ — питаше се тя отново. Той несъмнено щеше да се върне при нея. Досега винаги се беше връщал, не можеше да започне да се съмнява в него.

Джейсън щеше да се върне при нея.

* * *

През този следобед, докато слушаше далечните звуци на битката, Джена не преставаше да си повтаря, че Джейсън ще се върне при нея. Куриерите, носещи новини от Уелингтън, съобщаваха, че войските му най-после са се сблъскали с императорските войски при Ватерло.

Преди няколко часа оръдейните залпове и трополенето на каруците по паважа звучаха зловещо и заплашително. Сега тези звуци ѝ се струваха нормални. Дори виковете на ранените, които докарваха с тресящи се открити двуколки и каручки, вече не изтръгнаха сухи ридания от гърдите ѝ.

Вместо това Джена реши да помогне с каквото може и бързо започна да къса на ивици чаршафите, които мисис Майкълс бе успяла да смъкне от всички легла и да извади от скриновете в къщата. Сега, седнала до Джена, икономката навиваше новите превръзки.

Като свърши с това, Джена извади иглите и конците си, кутийката с прахан и целебния мехлем, останал след лекуването на Джейсън. Взе в ръка полупразната кутийка с мехлема.

Мирисът толкова ясно ѝ напомни за него, че за миг ѝ се стори, че той е тук, до нея. Ако протегнеше ръка, щеше да го докосне.

— Госпожо — прозвуча гласът на Алфонс, — наредих да докарат каретата. Сами няма да можем да отнесем всички тези неща.

— Как...?

Обърна се и като видя Алфонс, разбра, че копнежът по Джейсън я е накарал да си въобрази несъществуващи неща. Трябваше да престане с това. Точно в този момент ранени и умиращи мъже се

нуждаеха от нейната помощ. Не можеше да продължава да стои тук, отдадена на мечтанията си. Тя се овладя и каза сухо:

— Много практично, Алфонс. Ще имаме нужда и от помощта на мисис Майкълс. Тя е много опитна медицинска сестра.

Сред тази бъркотия се появи леля Хестър.

— Джена, какво правиш, за бога?

Джена вдигна купчина импровизирани превръзки и рече:

— Това, което виждаш, драга.

— Джена, не може да бъде! — възкликна Хестър, а пухкавите ѝ ръчички започнаха да потреперват от вълнение. — Не бива да излизаш на улицата, нито да се грижиш за тези мъже. Не е прилично.

Досега Джена успяваше да се овладее, но в този миг нервите ѝ не издържаха.

— Трябва и ще го направя, лельо. И ще съм ти много благодарна, ако спреш с това хленчене и натякване. Ако е останала някаква човещина у теб, ще дойдеш с нас.

Кръглото лице на Хестър се сбърчи. От преbledнелите ѝ устни се изтръгнаха ридания, а от тъжните ѝ очи бликнаха сълзи.

— О, боже, о, боже! — промърмори тя, завъртя се и забърза към вратата.

Ужасена от стореното, Джена се спусна след леля си. Успя да хване Хестър пред вратата. Прегърна обърканата жена и почти насила я накара да спре.

— О, мила, съжалявам. — Бе обидила Хестър, която толкова се тревожеше за нея. Това ѝ дойде прекалено много. Накипелите чувства и едва сдържаните страхове, които я преследваха след заминаването на Джейсън, изведнъж избиха. Джена тихо заплака, сълзите се стичаха по бузите ѝ и оставяха горчивия вкус на сол в устата. — Съжалявам, Хестър. Не знам как да ти го обясня.

Полека-лека Хестър се успокои. Подсмръкна шумно за последен път.

— Хайде, хайде, Джена. Знам, че не искаше да ме обидиш. Ти се чувстваш направо съсипана заради тази битка и заради онзи мъж, който участва в нея. Предполагам, че е така.

Макар да бе свикнала с емоционалните избухвания на Хестър, Джена бе слисана от бързината, с която леля ѝ направи такъв голям завой. И понеже смяташе, че Хестър трябва да знае за това, тя каза:

— Права си. Джейсън участва в битката.

— Хайде, хайде, детето ми. Той сигурно ще бъде добре.

Тя се изтръгна от прегръдките на Джена и сама я въведе обратно в стаята, която двете току-що бяха напуснали.

— Мъже като него винаги стоят здраво на краката си. Разбира се, като се има предвид как се е проявявал Ричи напоследък, този тип Джейсън изобщо не изглежда лош.

Джена се засмя през сълзи и едва не се задави.

— Лельо, ти винаги ми говориш много поучителни неща.

Хестър веднага засия и забрави, че е била обидена.

— Да, така е. Нали е така? — В този миг тя забеляза Алфонс, мисис Майкълс и Майкълс, които я гледаха осъдително. — Да не съм ви чула да продумате. Аз съм дама, а никоя дама не се грижи за разни непознати от улицата. — Хвърли кос поглед към Джена. — Освен по собствено желание. Ще остана тук и ще продължа да приготвям превръзки.

Джена знаеше, че Хестър е доволна от себе си и смята, че прави повече от необходимото.

— Благодаря ти, мила. — Тя целуна леля си по бузата, а после се обърна към хората си и каза: — Най-добре е да тръгваме.

* * *

Изминаха много часове, зората отново позлати небето и едва тогава Джена си позволи да си почине. Изправи се и се протегна, защото гърбът ужасно я болеше от постоянното навеждане. Дори очите я боляха. Пареха от умората и се замъгляваха от непрекъснатото виране, тъй като тя бе зашивала раните на онези войници, с които прекалено заетите хирурзи отказваха да се занимават.

— Милейди, най-добре е да си отиваме вкъщи — каза Алфонс, който бе останал с нея през целия ден и през нощта. — Вие имате нужда от почивка.

Тя го погледна и поклати глава.

— Ти тръгвай. Аз имам още работа.

— Ще остана — каза той и упорито стисна зъби.

— Както искаш — отвърна с въздишка Джена. Обърна се и тръгна по улицата, като заобикаляше ранените, небрежно изоставени наоколо, сякаш бяха съвсем ненужни. Слушаше болезнените им стенания и раздиращата кашлица, а стомахът ѝ се свиваше от безсилие, защото с нищо не можеше да им помогне.

Едва сдържайки риданията, които напиреха в гърлото ѝ, Джена продължаваше да върви, като поспираше от време на време. Не искаше да намери онова, което търсеше, но трябваше да е сигурна, че Джейсън не е тук. Ако го намереше тук, щеше да остане с него.

Някакъв мъж вляво от нея се покашля, за да привлече вниманието ѝ. Под лъчите на изгряващото слънце косата му лъщеше като златна. Това бе Джейсън! Краката ѝ сякаш сами я понесоха към него.

Готова да повика Алфонс и да му нареди да вдигне Джейсън, за да го закарат у дома, тя приближи и погледна надолу. Мъжът обърна лице към нея. Не беше Джейсън.

Съвсем объркана, Джена се взираше в него. От една страна, беше разочарована, че не е Джейсън — този човек бе жив и макар че имаше голяма рана на челото си, за която някой трябваше да се погрижи, иначе изглеждаше невредим. От друга страна, бе доволна, че това не е Джейсън, защото винаги имаше възможност той да се върне напълно здрав и читав.

— Мис?

Този хриплив умолителен глас мигновено я накара да дойде на себе си. Той имаше нужда от помощ.

Джена се наведе и прегледа раната му. Не беше дълбока, но от нея бе изтекла много кръв. Бързо я заши и направи превръзка. Преди да си тръгне, даде малко вода на непознатия.

Дари го с една последна окуражителна усмивка и като взе легенчето с водата, вече порозовяла от кръвта, уморено се затътри да търси някое подходящо място, за да я излее.

След малко вече не знаеше къде се намира. През цялото време наоколо шумно трополяха каруци и докарваха ужасяващи доказателства за това, че войната не е игра.

Една от каруците премина съвсем наблизо и Джена ясно видя отзад нечия увиснала ръка, ръкавът изглеждаше прогизнал от кръв. Не

й беше необходимо да види нещо повече, за да разбере, че този човек вече не чувства нищо. Той или беше в безсъзнание, или беше мъртъв.

След толкова кръв и страдания последната гледка й дойде прекалено много. Нещо горчиво се надигна в свития й стомах и обгори гърлото й. Запуши устата си, за да не повърне.

Алфонс мигновено се появи до нея.

— Най-добре е да си тръгваме — каза той, а гласът му беше изпълнен със съчувствие.

Макар че искаше да остане, за да продължи да търси, Джена бе прекалено слаба и не можа да се противопостави на желанието на Алфонс да я отведе от това място. По-късно отново щеше да го търси. На устните й се появи мрачна усмивка. Едва ли всичко това щеше да изчезне през следващите няколко часа.

Джена си позволи да поспи само до обед, а после отново се върна на улицата. Тръгна уверено към мястото, където по-рано бяха докарали ранените. Обзе я ужас, когато откри първите ранени войници на няколко пресечки оттам.

Ръката й отчаяно посегна към гърлото. Ако не виждаше всичко това със собствените си очи, никога нямаше да повярва, че може да има такава касапница.

Задъхано прошепна на себе си:

— Вместо да се бият, те са го обърнали на истинска касапница.

Очите й се разшириха, а коленете й започнаха да треперят. Пое дълбоко въздух, за да се съвземе. Веднага съжали за това. Въздухът беше тежък и задушен, вонеше на кръв и смърт. Задушливата жега още повече влошаваше нещата и някак тежко се стелеше над повалените тела.

Очите й се напълниха със сълзи и тя не можа да ги сдържи, макар да си мислеше, че вече не може да плаче. Това беше ужасно.

— Мили боже — промълви, — моля те, върни ми го.

— Милейди? — обади се Алфонс точно зад гърба й. Сякаш я поля със студена вода, с последни сили Джена успя да се овладее. Ако продължаваше така да губи контрол над себе си, с нищо нямаше да може да помогне на горките мъже. Трябваше да бъде силна, за да се погрижи за тях. Всичко друго беше кошунство. С прегракнал от мъка и отчаяние глас тя каза:

— Не се притеснявай, Алфонс. Няма да припадна.

И се отдалечи, преди той да успее да изрази съчувствието си. Ако беше ѝ казал някоя добра дума или дори да беше намекнал, че сълзите ѝ са напълно разбираеми, Джена щеше да се предаде.

През целия ден тя се движеше като сомнамбул, помагаше на всеки, който имаше нужда от помощ, и сякаш въобще не мислеше за цялото това страдание наоколо.

Когато слънцето залезе за втори път, откакто бе дошла да се грижи за ранените, се изправи и схванатите мускули на гърба ѝ се отпуснаха. Всяка частичка от тялото ѝ жадуваше за почивка. Джена сви рамене, знаеше, че и утре ще върши същото.

Като се влачеше сред все по-многобройните ранени и обезобразени тела, тя внимателно се оглеждаше и все очакваше да мерне някъде златистата му коса. Отново и се стори, че зърва златисти къдрици, и отново се втурна напред, само за да види как мъжът се обръща по гръб. Не беше Джейсън.

От гърдите ѝ се изтръгна такава мъчителна въздишка, изразяваща едновременно радост и съжаление, че тя едва се сдържа да не се свлече на колене и да не завие от мъка. Но не го направи. Оставаше ѝ да прегледа и каруците с мъртвите, които лежах заедно, докато не бъдат разпознати или погребани. Джена възнамеряваше да го търси и сред тях, преди да си тръгне тази вечер.

Отровната миризма направо я задави, когато започна методично да оглежда труповете. Нейния любим Джейсън го нямаше тук.

— Мили боже, благодаря ти — промълви тя. Веднага я обзе срам, защото се радваше на собственото си щастие за сметка на нечие друго. Още един товар, който вече не можеше да понесе.

Извърна се от каруцата, спъна се и сълзите свободно бликнаха от очите ѝ. Алфонс успя да я подкрепи.

И на другия ден Алфонс я следваше, докато двамата изпълняваха новите си задължения, стараейки се да свикнат с тях. Разделяха се и всеки помагаше там, където можеше, но никога не се отдалечаваха много един от друг, защото превързочните материали бяха общи.

Джена замаяно превързваше още една счупена ръка, когато нечий тих хриплив глас произнесе „мис“ и привлече вниманието ѝ.

Тя довърши превързката, стана и се приближи до непознатия мъж. Наведе се да го чуе по-добре и пребледня като платно. Краката

му бяха така обезобразени, та се учуди, че той е в съзнание и може да говори.

— Да? — Положи ръка на челото му, което гореше от треска.

— Вода! Моля!

— Разбира се — успя да изрече тя.

Косата му беше изрусяла от слънцето и силно ѝ напомняше за Джейсън. Дори очите му бяха зелени. Сълзите, за които смяташе, че са пресъхнали вече, отново заплашваха да бликнат от очите ѝ.

За да се съвземе, тя се извърна и затърси наоколо, докато най-накрая намери малко топла вода. Раненият изгълта течността, а после главата му се отпусна назад и очите му се затвориха. Джена се стресна, тъй като си помисли, че е умрял, но забеляза, че гърдите му се повдигат и спускат.

Бе невъзможно да му помогне. Трябваше да му ампутират краката. Тя се изправи и тръгна да търси хирурга, когото най-накрая намери в една близка сграда.

— Господине, трябва веднага да дойдете да помогнете на този човек. И двата му крака са в ужасно състояние.

Хирургът вдигна очи от ръката, която гипсираше в момента, и намръщено рече:

— Не виждате ли, че съм зает, мис?

— Да, да, виждам, но този човек ще умре, ако не се погрижите за него. — Джена млъкна и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Това беше грешка, защото в жегата въздухът бе тежък и вонящ. Потискайки желанието си да повърне, тя бавно добави: — Мисля, че ще трябва да му ампутирате краката.

Хирургът поклати глава и довърши работата си — направи и превръзка на болната ръка. Чак тогава се изправи и последва Джена. Когато двамата отидоха при ранения войник, гърдите му вече не помръдваха, но на устните му имаше усмивка.

Неизвестно защо си бе въобразила, че този човек ще остане жив. Макар да знаеше колко тежко е ранен, тя се бе зальгвала, че ще бъде спасен, защото русата му коса и зелените му очи ѝ напомняха за Джейсън. Каква глупачка беше!

Толкова бе измъчена, че за нея мъртвецът се превърна в Джейсън. Джейсън лежеше в тази кал в краката ѝ, долната част на тялото му бе превърната в кървава маса. Джейсън нямаше повече да

отвори очи и да я погледне, неговите устни никога вече нямаше да се раздвижат, за да ѝ каже, че я обича.

— О, господи! — простена тя.

Смъртта и умиращите наоколо, болката и агонията бяха по-страшни, отколкото Джена си бе представяла, а това бе пределът на възможностите ѝ. Липсата на сън през последните трийсет и шест часа, напрежението да наблюдава как тези мъже страдат и умират и мисълта, че Джейсън е в опасност, накрая надделяха.

Като насън се извърна и тръгна по улицата.

— Това е прекалено много... прекалено много — промълви тя, а гърдите ѝ се раздираха от страшни ридания.

Безсилна, облегна се на някаква стена наблизко, през която продължаваха да се процеждат звуците на мъката и страданието.

— Мили господи, моля те, моля те, върни ми Джейсън. — Разтърси глава, забранявайки си да мисли, че има и най-малка възможност нейният любим да не се върне. — Ще направя всичко, за да си го върна здрав и читав.

Произнесе тези думи неволно, почти без да се замисли. А после изведнъж осъзна, че това е самата истина и тя е по-важна от всичко друго на света. В сравнение с този ужас обещанието, дадено на Луиджи, изглеждаше съвсем незначително. Мъката, че не е удържала на дадената дума, не можеше да бъде по-страшна от този ужас, който денем и нощем я разяждаше отвътре.

Джена хрипливо се изсмя и едва не се задави. Трябваше да види цялата тази касапница, кръвта, мръсотията, мухите, за да разбере, че любовта, която изпитваше към Джейсън, е много по-важна от даденото обещание. Любовта утвърждаваше живота, а животът бе пълна противоположност на всичката тази смрад наоколо.

Тя щеше да умре, но нямаше да се отрече отново от Джейсън, защото нищо не можеше да бъде по-страшно от мисълта, че той е мъртъв и недосегаем за нейната любов.

Накрая Алфонс я откри. Погледна изпоцапаното ѝ лице и безсилно отпуснатите ѝ рамене и каза на Майкълс да докара каретата.

Два дни по-късно, на деветнадесети юни, Джена зашиваше разкъсаното бедро на един войник, когато научи, че Уелингтън е победил. За миг бе обзета от истински възторг. Но той бързо се стопи,

когато още една каруца с ранени изтрополи покрай нея по павираната улица.

И през този ден тя напразно търси Джейсън. И през следващия. Щом го намереше, щеше да му каже за своето решение. Щеше да се омъжи за него още на другия ден.

Не го намери.

Най-накрая се отказа от търсенето и реши да открие Уелингтън, който след битката се беше върнал в щаба си. Всички ласкаеха победителя и ѝ се наложи да упорства няколко дни, за да получи разрешение за аудиенция.

Застанала в очакване пред вратата на неговия кабинет, Джена с неспокойна ръка приглади кафявия муселин на жалейната си дреха. След като чака така цяла вечност, тя стана и безшумно закрачи напред-назад покрай затворената врата. Кога ли щеше да я приеме? Самообладанието започваше да я напуска.

Точно когато реши да почука на вратата, дочу гласа на Уелингтън, който ѝ казваше да влезе. Разкъсвайки се между облекчението, че най-после ще говори с него, и страха от това, което той можеше да ѝ каже, Джена замря пред вратата, а облечената ѝ в ръкавица ръка потръпваше над дръжката.

— Влезте — отново рече Уелингтън и в гласа му прозвучаха нотки на нетърпение.

Това бе достатъчно, за да я накара изведнъж да забрави за своята нерешителност. Изправила глава и изопнала рамене, тя влезе.

— Ваша Светлост.

Направи реверанс.

— Моля ви, контесо, без излишни формалности. Прекалено много преживяхме напоследък, за да обръщаме внимание на подобни неща.

Джена се изправи и срещна замисления му поглед.

С патрицианския си нос и присвитите си очи той ѝ заприлича на ястреб. Преди да успее да продума, херцогът ѝ предложи стол, поставен точно пред бюрото му.

— Какво мога да направя за вас, контесо?

Беше чувала, че не е разговорлив, но при все това този директен въпрос я обърка. Очакваше, че ще ѝ се наложи да говори за победата му и да го гледа как се разтапя, описвайки успеха си.

Джена навлажни устните си и се постара да формулира наум въпроса си, а се налагаше и да успокои треперещите си ръце.

— Ваша светлост, аз... аз знам, че не съм роднина на виконт Евърли, но... но...

Уелингтън, който не откъсваше очи от разтревоженото лице на Джена, се съжали над нея.

— Искате да знаете каква е съдбата му?

Тя унесено кимна. Сега, когато въпросът бе поставен, нямаше сили да изрази страховете си или да каже нещо друго, което би довело до потвърждаването на тези страхове.

Уелингтън отклони поглед от изпълненото ѝ със страдание лице и взе да размества купчината книжа, които лежах на бюрото му. Стомахът на Джена се сви на топка от страх, сякаш някаква огромна скала я притискаше към земята. Без да ѝ бе казал и дума, тя вече знаеше, че новините са лоши.

Херцогът отново погледна към нея и произнесе с тих, почти нежен глас:

— Евърли се сражава храбро. Той беше прекрасен човек и ние се гордеем с него.

Той беше прекрасен човек... Думите му сякаш идваха от много далеч. Гърдите ѝ така се стегнаха, че не можеше да диша. Ръцете, отпуснати в скута ѝ, станаха студени и неподвижни като смъртта. Животът ѝ се обезсмисли.

Неспособна да го слуша повече, Джена се изправи и промълви:

— Благодаря ви, че ми отделихте време.

Обърна се и тръгна към затворената врата. Ръката ѝ сякаш несъзнателно посегна и натисна дръжката. Краката ѝ сами я понесоха навън от тази стая. Щом излезе, тя се обърна наляво и пое по коридора към изхода. Без да вижда нищо, Джена успя да слезе по стълбите на улицата и унесено подмина Алфонс и каретата си.

Не бе успяла да каже на Джейсън, че ще се омъжи за него. Беше го оставила да отиде на война, уверен, че тя има намерение да се омъжи за друг. Сега вече никога нямаше да може да поправи стореното зло.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които не искаха да потекат. Вече бе плакала достатъчно, щеше да ѝ стигне за цяла вечност. А мъката,

която изпитваше, бе толкова страшна, че сълзите не можеха да ѝ донесат облекчение.

Съвсем отмаляла, тя се спъна и падна на колене. Тялото и душата ѝ така се разкъсваха от мъка, че нямаше сили да стане. Вместо това, Джена закри лицето си с ръце.

Как щеше да живее без Джейсън?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Орлиънс, януари 1816 година

Джена разсеяно оглеждаше балната зала на Конде Стрийт и непрекъснато се питаше защо ли бе позволила на Ричи да я придума да дойде в Ню Орлиънс. На всяка стена имаше по няколко реда балкони, пълни с креолски дами и техните дъщери, на които не беше позволено да танцуват. А онези, които имаха намерение да танцуват, седяха на столовете, разположени в по-отдалечените ъгли на залата. Джена седеше при нетанцуващите.

Тя отново насочи поглед към прилежно отпуснатите си в скута ръце. За нищо на света не биваше да позволява на Ричи да я убеди да дойде в Ню Орлиънс, но по времето, когато се съгласи с него, нищо нямаше значение. На мястото на сърцето ѝ зееше пропаст. Джейсън бе мъртъв.

Тогава, след като излезе от кабинета на Уелингтън, ѝ се струваше, че са изминали години от този ден, а не само шест месеца — тя се разболя, повалена от депресията, и цяла седмица организмът ѝ се бореше с възпалението на белите дробове, причинено от нея. Щом се съвзе, Ричи започна да ѝ досажда с предложенията си да се омъжи за него. Макар че след кръвопролитията и преживяното отчаяние при Ватерло тя бе решена да се омъжи за Джейсън, сега него го нямаше, а и причината да откаже да се омъжи за Ричи ѝ се виждаше недостатъчно сериозна. Но все пак не можеше да си наложи да се омъжи за Ричи. Не още. Трябваше ѝ време, за да скърби за Джейсън.

Тъй че най-накрая бе казала на Ричи, че ще го придружи в Ню Орлиънс, стига да престане да ѝ натяква за женитбата. Той трябваше да бъде търпелив и да изчака да се върнат в Италия, тогава тя щеше да се омъжи за него. Сега Джена съжаляваше за стореното.

— Джена — обади се леля Хестър и прекъсна меланхоличните ѝ мисли, — хайде да се прибираме вече. Тук е прекалено горещо, а и маниерите на тези креолски мъже са прекалено невъздържани, за да съм спокойна. — Тя припряно си вееше с ветрилото. — Все още не

разбирам защо позволи на Ричи да те придума да дойдеш в този варварски град.

Джена изсумтя презрително и въобще не си даде труд да скрие отношението си към начина, по който Хестър бе дала израз на собствените ѝ мисли. Но когато ѝ отговори, гласът ѝ звучеше съвсем разумно и сдържано.

— Мила, ние дойдохме с Ричи в Ню Орлиънс, защото той е мой годеник. И присъстваме на този бал, защото Ричи така упорито настояваше за това, че беше по-лесно да се съгласим с него, отколкото да му откажем. И двете знаем, че когато му възразяват, той се държи като разглезено дете.

При други обстоятелства Джена изобщо не би стъпила на това място, независимо че креолското общество го намираще за особено модно. Тя мразеше баловете. Напомняха ѝ за бала на херцогинята на Ричмънд, а тези спомени разкъсваха сърцето ѝ и отново отваряха раната, която никога нямаше да зарасне.

Хестър отново прекъсна мислите на Джена, като въздъхна — внушително движение, което изду и без това забележителния ѝ бюст.

— Не си струва заради Ричи да търпим всички тези неудобства. Ако зависеше от мен, вече щяхме да сме на следващия кораб, пътуващ обратно за Европа. — Тя потрепери. — Тези креоли са много по-подвижни от французите, а и времето тук е отвратително. Толкова е студено и влажно, улиците приличат на кални реки. — Млъкна, колкото да си поеме дъх. — Дори Париж е за предпочитане.

Хестър продължаваше енергично да си вее с изящно изрисуваното си ветрило, при което дребните сиви къдрици, обрамчващи кръглото ѝ лице, трепкаха ли, трепкаха.

— Ще ти кажа и нещо друго, въобще не разбирам защо на Ричи му е притрябвало да идва тук. Вярно е, че е пълно с комарджии и свободни женички, но те нямаше да му липсват и в Париж.

По друго време Джена сигурно щеше да се разсмее на откровените излияния на Хестър, но не и сега. Вече нищо нямаше значение за нея.

Почти беше благодарна на Ричи, който в този миг се изкачваше по стълбичките на подиума, където двете бяха седнали. Поне нямаше да има нужда да отговаря на непрекъснатите оплаквания на Хестър.

Ричи носеше ярко сако и жилетка, както и бастун с монтирана в него шпага или както му казваха — colichemarde. Неговият colichemarde, който носеше, за да подражава на буйните креолски контета, представляваше френска сабя, широка откъм дръжката и остра като рапира на върха. Джена злобно си помисли, че той няма защо да си дава труд да я носи. Липсваше му смелост и никога нямаше да я използва.

— Джена — подхвана Ричи, тъмните му очи заплашително святкаха, а ъгълчетата на чувствената му уста бяха увиснали надолу, — защо седиш тук при вдовиците и младите девойки? Нали ти казах да танцуваш и да бъдеш любезна?

Преди да успее да се отдръпне, Ричи посегна и вкопчи пръсти в ръката ѝ над лакътя. За първи път се държеше така агресивно, след като Джейсън го бе повалил на земята. И за първи път след смъртта на Джейсън тя изпита чувство, което никак не приличаше на скръб. Цялата потрепери от гняв.

С подчертано презрение погледна към ръката му, която мачкаше тъмнолилавия муселинен ръкав на полутраурната ѝ рокля — цвят, който тайно бе избрала заради скръбта си по Джейсън. Гневната гримаса оголи зъбите ѝ.

— Махни си ръката, Ричи. Няма да търпя това нагло и уничително за мен държане.

За миг Джена си помисли, че той няма да се откаже от намерението си, дори можеше насила да я издърпа от мястото ѝ, но не го направи. С престошена любезност и с пресилен поклон Ричи пусна ръката ѝ и отстъпи назад.

— Разбира се, *сага миа*. Аз съм винаги на твоите заповеди. — Повдигна глава и очите му хитро се присвиха. — Исках само да съм сигурен, че се забавляваш. След битката при Ватерло ти не си на себе си.

Джена стисна зъби.

— Това беше ужасно преживяване, грижех се за всички тези мъже, а те умираха въпреки това.

— Не съм забравил, *сага миа*, но понякога се питам дали ми казваш истината.

Тя твърдо срещна наглия му поглед.

— Това е единствената истина, която би трябвало да те интересува.

Този неприкрит укор го накара да настръхне, устните му се свиха. Поклони й се набързо, врътна се на пети и закрачи към редицата на младите мъже, които чакаха своя ред, за да танцуват.

С доволна усмивка Джена наблюдаваше как се отдалечава. Мотивите на нейните действия си бяха нейна работа. Но този изблик на ярост, този първи изблик на силни чувства, който си бе позволила след Брюксел, я направи още по-уязвима за отчайващата мъка.

Тъглчетата на устните й се отпуснаха, очите й сляпо се взираха в пространството, докато самотата и отчаянието сякаш отново завладяваха тялото и душата й. Нито едно човешко същество, дори най-скъпата й Хестър, не знаеше за страшното страдание, което правеше дните й безкрайно дълги и превръщаше нощите й в черна пропаст.

Дали не бе наказана, защото не поиска да се омъжи за Джейсън въпреки всичко? Дали не беше прокълнатата завинаги само защото прекалено късно бе разбрала, че такава чиста и възвишена любов като нейната към Джейсън е нещо толкова почитено, колкото и верността към дадената дума? Да не говорим пък, че е била дадена по принуда.

Иначе защо Джейсън бе мъртъв? Защо иначе се оказа, че е неразположена само няколко дни след като научи за неговата съдба? За нея нямаше никакво съмнение, че никога няма да има щастието да роди неговото дете.

Тъкмо това чувство на отчаяние я бе подтикнало да се подчини на Ричи и да дойде в Ню Орлиънс.

След Ватерло за Джена беше все едно дали е жива или мъртва, тъй че нямаше значение къде се намира тялото й.

Ръцете й се вкопчиха една в друга, кокалчетата на пръстите й побеляха. Господи боже, как щеше да продължава да живее без Джейсън?

— Джена — обади се Хестър и я бодна със затвореното си ветрило, — искам да си тръгвам.

Когато тези думи най-после достигнаха до съзнанието на Джена, сълзите й вече набъбнаха под клепките, готови да бликнат. В пълното си отчаяние тя беше забравила, че се намира в бална зала, претъпкана

с хора. Щом Джейсън бе мъртъв, а тя жива, всичко онова, което я заобикаляше, нямаше значение.

С известно закъснение Джена дойде на себе си и стана, успявайки някак си да се отблъсне от ръба на пълното отчаяние. Подаде ръка на Хестър и двете тръгнаха надолу по стълбите, водещи към танцовата площадка, откъдето много лесно щяха да се доберат до входната врата.

Но първо трябваше да минат покрай редицата на ергените, които чакаха реда си, за да поканят някоя креолка на танц. Всички мъже бяха облечени натруфено и носеха colichemarde. Джена бе чувала, че всяка нощ някои буйни мъже ги използвали, участвайки в дуели на честта.

Самата мисъл за подобно насилие я накара да потрепери и тя извърна поглед. Двете жени почти бяха стигнали до вратата, когато разбраха, че настава бъркотия, чуха се ругатни. Мъжете отново щяха да се бият и единственият въпрос беше дали това щеше да стане направо тук, в залата, или двете групи щяха да решат да излязат навън.

Джена хвърли поглед към групата мъже, които бяха привлекли вниманието ѝ, и един от тях я накара да поспре. Той беше по-висок от другите, раменете му бяха широки, а бедрата — тесни. Беше облечен със сдържано вечерно облекло и не носеше шпага.

Но не дрехите му привлякоха вниманието ѝ, а лицето. Златистата му коса бе малко нехайно сресана и доста дълга, тенът му изглеждаше доста тъмен, явно бе прекарал дълго време навън. Едното му око бе зелено като горски мъх, продълговато, с бадемовидна форма, оброчено с гъсти и лъскави ресници, напомнящи за боброва кожа. Другото му око бе скрито зад черна превръзка.

Хестър побутна племенницата си. Осъзнавайки, че се е спряла и го гледа вторачено, Джена понечи да тръгне. Но нещо ѝ пречеше да го стори. Тя отново погледна към непознатия.

Той приличаше на Джейсън. А дали пък копнежът по него не я караше да го вижда във всеки мъж с руса коса и зелени очи? А може би се чувстваше толкова нещастна, та бе готова на всичко, за да види отново любимия си дори само за миг?

— Хайде, Джена — каза Хестър и се опита да я дръпне за ръката.

Джена освободи ръката си, без да откъсва очи от непознатия. Така щеше да изглежда и Джейсън, ако беше загубил едното си око. Напук на здравия разум, тя искаше това да е нейният любим.

— Моля те — промълви тя, сякаш казваше молитва.

Това трябваше да е Джейсън. Слепоочията му бяха посивели, лицето му изглеждаше по-слабо от преди, а гънките около устните му — по-дълбоки. Но извивката на скулите и линията на челюстите бяха същите, само че още по-силно се открояваха. Дори по форма и цвят това око приличаше на неговите. Единствената разлика бе, че погледът му се взираше уморено в нея. Но това бяха дреболии.

Той беше нейният любим.

Джена ахна. Хвана се за гърлото, усети бързото болезнено пулсиране под пръстите си, опита се да успокои сърцето си.

Протегна ръка към този мъж, към Джейсън, и направи една колеблива крачка напред. Сякаш всичко се завъртя около нея... и после нищо.

Джейсън видя как Джена понечи да тръгне към него и му беше ужасно трудно да не протегне ръце към нея в отговор, по-трудно от това, че не се бе завърнал при нея след Ватерло. Когато Уелингтън ѝ каза, че Джейсън е мъртъв, той все едно че изтръгна живото туптящо сърце от гърдите му.

Дори сега, шест месеца след последната им среща в дома ѝ в Брюксел, тя все още имаше властта да разпъне душата му на кръст. Обзе го такъв силен копнеж по нея, че по дланите му изби студена пот.

Когато Джена се свлече на пода, той стисна юмруци и едва се съдържа да не се втурне към нея. Тя беше неговата единствена любов и сърцето му се късаше, че не може да ѝ помогне. Но на нея щеше да ѝ бъде по-добре без него.

При Ватерло той беше загубил едното си око. И докато за него това беше без значение, за нея сигурно нямаше да бъде така. Тя сигурно щеше да се съгласи да се омъжи за него от съжаление, а той не би го понесъл. Джейсън я желаше, защото тя го обичаше повече от всичко друго, но невъзможното бе невъзможно. Още когато той беше невредим, тя се беше отказала от него заради дадената дума. Сега Джейсън не можеше да се възползва от съчувствието ѝ и да я накара да наруши обещанието си.

Това щеше да я отблъсне; Джена никога нямаше да си го признае, но нали самият той щеше да го разбере. Тя беше толкова красива и съвършена, неговата уродливост щеше да я накара да се разколебае. Не, Джейсън не би желал да я обременява с присъствието си.

Той стисна зъби. Така, значи трябваше да остави леля Хестър да се погрижи за нея. А той да стои наблизко и да позволи на някой друг да вдигне Джена от пода и да я заведе в дома ѝ, макар че най-много от всичко на света му се искаше да я вземе в прегръдките си и да я отнесе някъде, където двамата щяха да бъдат съвсем сами. Но това бяха мечти и той го знаеше.

— Проклятие! Всичко да върви по дяволите! — изръмжа той и в този миг го осени една мисъл.

Тя не биваше да остава в Ню Орлиънс. Ако Джена беше наблизко, той непрекъснато щеше да се изкушава да я търси и да я ухажда, вместо да се съсредоточи върху усилията си да разкрие плановете на креолите да освободят Наполеон от остров Света Елена. Но и нещо лошо можеше да се случи. Джена неволно можеше да го издаде. Някоя малка грешка от нейна страна и неговата самоличност щеше да бъде разкрита.

Джейсън трябваше да открие къде живее.

Тази мисъл бе толкова съблазнителна, че той си представи как се е чувствал Адам, преди да изяде ябълката. Потънал в мислите си, Джейсън не усети как се блъсна в едно от креолските контета, непознатият се спъна в един стол, на който седеше някаква жена в очакване да я поканят да танцува.

— Искам удовлетворение, мосю — извика младежът.

Джейсън се постара да забрави, доколкото е възможно, съблазнителния образ на Джена и съсредоточи вниманието си върху новосъздалото се положение. Всеки опит да се държи примирително можеше да стане причина да го заклеймят като страхливец. А това щеше да провали всичките му шансове да бъде приет от тези хора.

Напук на здравия разум, който му подсказваше, че един шпионин не бива да привлича вниманието с необичайното си държане, той изгледа студено непознатия и просъска:

— Какво удовлетворение би могъл да получи един хлапак като тебе?

Младежът пламна до корена на лъскавите си черни коси.

— Аз ще ви убия в честен дуел.

Джейсън се засмя, за да прикрие отвращението си от неударжимото желание на момчето да пролива кръв. Този младеж явно

никога не бе участвал в битка, иначе нямаше да има толкова голямо желание да рискува глупаво живота си.

Едва прикривайки нежеланието си, Джейсън веднага трябваше да напусне балната зала, за да се срещне с креола на площад „Сейнт Антъни“, където ставаха повечето дуели в Ню Орлиънс. Като пристигна там, той първо свали сакото си и внимателно го сгъна, а после се обърна към човека, който се бе съгласил да му стане секундант, и прие предложението му от него *colichemarde*.

Опита тежестта на шпагата си и пипна изящното ѝ острие. Беше така добре направена, както и ножът, скрит в ботуша му. С това оръжие сигурно нямаше да има проблеми.

На устните му се появи горчива усмивка. Самият той можеше да се превърне в заплаха за собствената си сигурност. След като се бе съвзел от раните си, той се упражняваше всеки ден и въпреки това все още не можеше да свикне с нарушеното си зрение и с изкривената представа за разстоянията, дължаща се на това, че вече имаше само едно око. При този дуел в мрака под сребристите светлини на луната едва ли щеше да вижда по-добре. Приглаждайки косите си, Джейсън изучаваше своя противник, който бе застанал точно срещу него. Младежът явно беше в добра форма и имаше широки мускулести рамене.

Секундантът даде сигнал да започват и Джейсън бавно взе да обикаля около своя противник. Креолът имаше гореща кръв и бързаше да отмъсти за нанесената му обида, затова побърза да го атакува.

През първите няколко минути Джейсън изразходваше енергията си, за да парира усилията на противника. Сега бе доволен, че след Ватерло бе положил много усилия, за да се научи отново умело да борави с шпага. Докато младежът все повече се задъхваше и повечето му атаки се оказваха неуспешни, Джейсън с все по-голяма лекота парираше ударите му.

Онзи започна да осъзнава, че губи и се опита да прехвърли шпагата в другата си ръка. Тогава, разчитайки на добре тренираните си рефлексии, Джейсън нанесе своя удар. С рязко движение на китката той подхвана острието на противниковата шпага с върха на своята и тя полетя нависоко във въздуха. После се заби във влажната черна пръст.

Джейсън отстъпи назад и наведе острието на шпагата си. Секундантът на младия креол бързо се приближи и се съгласи, че

дуелът е приключен. Джейсън с готовност прие това решение.

Над горната му устна бяха избили дребни капчици пот и нямаше никакво настроение да продължава да се бие. Всеки път, когато се дуелираше, рискуваше да сбърка при преценката на разстоянията или да не забележи опасния блясък в очите на противника си, който по-красноречиво от думи би му подсказал какъв ще бъде следващият му ход.

Освен това имаше определена среща с Николас Жиро — лидера на креолската фракция, която се готвеше да освободи Наполеон. Джейсън съвсем не възнамеряваше да пропусне тази среща.

Колкото по-скоро откриеше онова, заради което бе дошъл в Ню Орлиънс, толкова по-скоро щеше да си замине оттук. Но все пак, за да бъде сигурен, че няма да го разкрият, трябваше колкото може по-бързо да намери Джена. Вярваше, че тя няма да го издаде нарочно, но тъй като Джена не знаеше за новата му задача, можеше неволно да спомене истинското му име.

Както си личеше, единствената причина да изпадне в тази опасна ситуация и да му се наложи да се дуелира се дължеше на неловката му реакция при срещата с Джена. Вместо да се опитва да я изличи напълно от съзнанието си, трябваше да помоли Уелингтън да го осведомява за местонахождението ѝ.

Но как можеше да предположи, че тя ще се появи в Америка? Би трябвало да е в Италия.

* * *

По същото време, когато Джейсън се дуелираше, Джена дойде на себе си. Отначало не можеше да си спомни къде се намира, но после паметта ѝ постепенно се възвърна. Лежеше в спалнята, в къщата, която Ричи бе наел на Леви Стрийт в Ню Орлиънс.

В същото време тя си спомни и за мъжа, когото бе видяла в балната зала на Конде Стрийт. Това трябваше да е Джейсън. Но как бе възможно?

Самият Уелингтън ѝ беше казал, че Джейсън е мъртъв. Съвсем ясно чуваше думите му, произнесени едва ли не до ухото ѝ: „Джейсън беше прекрасен човек. Той се би храбро и ние се гордеем с него“.

За първи път си позволи да дешифрира думите му една по една. Уелингтън съвсем не беше й заявил направо, че Джейсън е мъртъв, тя сама бе разтълкувала думите му по свой начин.

Следователно Джейсън можеше и да е жив. Мъжът с черната превръзка на окото, когото бе видяла снощи, по всяка вероятност бе нейният любим.

Едва не ахна, а главата й се замая и щеше да припадне отново. Трябваше да се облегне на възглавниците. Джейсън навярно бе жив!

Емоционалната пропаст, която я бе държала в милостивите си дълбини, откакто напусна кабинета на Уелингтън, постепенно изчезна някъде подобно на мъгла под топлите лъчи на изгряващото слънце. Джена се оживи, но за това не бе виновна само любовта.

Ако този мъж наистина бе Джейсън, защо тогава той не беше се върнал при нея? Дали не беше решил, че не я обича достатъчно? Защо иначе Уелингтън щеше да формулира отговора си по такъв начин, че да я накара да повярва в смъртта на Джейсън? Защо иначе Джейсън щеше да я подложи на ужасното страдание да го смята за мъртъв?

Не можеше да приеме, че той е способен на такава жестокост. Не и нейният Джейсън. Той беше храбър, честен и верен. Никога нямаше да я остави в този ад, роден от вестта за смъртта му. И все пак нямаше съмнение, че мъжът, когото бе видяла снощи, е Джейсън. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че това е той и тъкмо той я бе осъдил на този ад приживе.

Очите й се замъглиха. Много неща трябваше да проумее и колкото по-скоро — толкова по-добре за душевното й равновесие. Трябваше да узнае всичко веднага, иначе тези съмнения направо щяха да я подлудят.

И трябваше отново да види Джейсън, да говори с него, да го докосне, да го обича. Без него животът нямаше смисъл.

Тя щеше да го намери.

Щом взе това решение, Джена усети, че вече не е толкова слаба. С бързо движение отметна завивките.

Втурна се към прозореца, дръпна завесите и впери поглед в тихата и тъмна градина долу, сгушена като скъпоценност в сигурните прегръдки на тухлената къща. Слънцето още не беше изгряло, но скоро слугите щяха да излязат, за да купят необходимите провизии за деня. А Джена щеше да изпрати Алфонс на Френския пазар, за да потърси

някакви сведения за чужденеца, който безукорно говореше френски и имаше черна превръзка на окото.

Доста по-късно същата сутрин, когато Джена и леля Хестър вече бяха седнали да закусват, Алфонс се върна.

По лицето му се четеше неприязън, докато описваше откритията си.

— Един мъж на име Гастон Евърли отговаря на нашето описание. Живее през няколко къщи от нас, на Леви Стрийт. — Той млъкна и тялото му се напрегна, сякаш се готвеше за нападение. — Милейди, може би този човек няма никакво намерение да се свърже с вас. Дори не направи опит да ви помогне снощи, когато припаднахте.

Мажейки обилно с мармалад препечената си филийка, леля Хестър изрази своето мнение:

— Така е, Джена. Този негодник се обърна и си тръгна, без да те погледне.

Джена остави на масата чашата си с течен шоколад и се намръщи. И двамата сякаш даваха израз на собствените ѝ съмнения. Но тъй като заедно с този човек животът отново се бе върнал при нея, тя нямаше да се успокои, докато не разбере със сигурност дали Гастон Евърли наистина е Джейсън. И докато не ѝ станеше ясно, че той повече не я желае.

Имаше вероятност да се окаже, че неговата любов е била една измама... Наложил си да престане с това. Не биваше да се съмнява в любовта му, която той многократно бе доказвал. Но беше напълно възможно.

Ватерло и нейният отказ да се омъжи за него да са убили любовта му. И ако е така, сама си бе виновна. В най-добрия случай това можеше да се нарече нищожна утеха.

Джена предизвикателно вирна брадичка и заяви твърдо:

— Знам, че и двамата сте загрижени за моето здраве, но това е нещо, с което сама трябва да се справя.

Без да им даде възможност да продумат, тя стана и напусна стаята, решена да отиде направо на адреса, който Алфонс ѝ беше дал. За да се предпази от влажния ветреца, който духаше откъм река Мисисипи, Джена си сложи вълнено наметало и събра кураж, за да отиде, непридружавана от никого, в дома на този мъж. Отскоро бе в Ню Орлиънс, но вече знаеше, че и тук в това отношение нещата не са

много по-различни, отколкото в Европа. Някоя прислужница или леля Хестър трябваше да я придружи, но тя искаше да отиде сама. Това щеше да бъде една прекалено лична и прекалено важна среща, за да си позволи да води свидетели със себе си.

Пое по тясната и кална улица. „Този Гастон трябва да е Джейсън. Не може да не е така.“ Щом куражът започнеше да я напуска, тя си повтаряше тези думи. Ами ако не беше той?

Спря пред къщата, която Алфонс ѝ беше посочил, дълбоко си пое дъх и разтри ръцете си с надеждата поне мъничко да ги стопли. Преди куражът отново да я напусне, почука силно и отчетливо на вратата.

Не успя да преброи до десет и пред нея се появи чернокож иконом, който се държеше безупречно и много приличаше на Майкълс. Погледна надолу към нея.

— Госпожо?

Интонацията му подсказваше много неща и нито едно от тях не беше ласкателно за Джена. Това я стресна.

— Аз съм контеса Ди Понти. Искам да видя господаря ти.

В тъмните му очи проблесна уважение, което веднага бе изместено от един особено многозначителен поглед.

— Мосю Евърли не е у дома.

Тя имаше достатъчно опит с прислугата, за да разбере правилно знаците — вдървено изправения му гръб, светкавичния поглед, хвърлен някъде настрани. Мосю Евърли определено си беше у дома, но тя добре знаеше, че слугата няма да я пусне вътре.

Гордо вдигна глава и му подаде визитната си картичка.

— В такъв случай моля предайте му това, когато се върне.

Икономът пое картичката, а Джена отчаяно се надяваше, че тя ще стигне до Джейсън. За момента беше направила всичко възможно, но явно нямаше особени резултати.

Обърна се и си тръгна бавно, с отпуснати рамене. Толкова много се беше надявала, а ето че не постигна нищо. Ама че беше глупава. Ако имаше намерение да бъде с нея, Джейсън щеше да се върне след битката при Ватерло.

Обзета от съмнения, спря и впери поглед натам, където Мисисипи влачеше калните си води. Може би този Гастон изобщо не е Джейсън, но сърцето ѝ подсказваше, че това е той. Джейсън беше тук, в Ню Орлиънс, бе преживял Ватерло и не искаше да се върне при нея.

Трябваше да погледне истината в очите. Той вече не я обичаше. Не бе възможно да я обича и да ѝ причини толкова зло.

Сърцето ѝ, съвсем съсипано, преживяло толкова много, мъчително се сви, когато тя прозря, че Джейсън не я обича вече. Толкова силно я болеше от това, че ѝ се искаше да се свие на кълбо и да остане така. Не го направи. Овладя се.

Той навярно вече не се интересуваше от нея, но поне беше жив и здрав. Никога нямаше да бъде неин, но трябваше да бъде благодарна, че не е мъртъв. Тя го обичаше толкова много, че се радваше заради него. И това беше достатъчно. Трябваше да е достатъчно, защото нищо повече не ѝ оставаше.

Като едва понасяше лютия студ и черната празнота в душата си, Джена с последни сили се добра до къщата си. Утре щеше да каже на Ричи, че се връща в Италия.

Нейното решение щеше да го вбеси, но тя не можеше повече да остане тук и да рискува отново да срещне Джейсън. Сърцето ѝ и здравият ѝ разсъдък бяха подложени на непоносими изпитания.

Краката ѝ бяха ледени, когато се приближи до входната врата и зърна загриженото лице на Майкълс. Подаде му наметалото си и се изкачи по стълбите на втория етаж, където се намираше всекидневната. Може би ако седнеше да си почине до прозореца с изглед към зимната градина, щеше да се почувства по-добре.

Подпряла брадичката си с ръка, вперила невиждащ поглед в зимната градина, Джена остана така, докато не се появи Майкълс и не ѝ съобщи за пристигането на Ричи. Тя се стресна малко, но успя да съсредоточи вниманието си върху своя годеник. Забеляза, че той отново носи colichemarde. Ричи уверено закрачи към нея, а пълните му устни се разтегнаха в усмивка.

— Виждам, че напълно си се свързала след онзи малък инцидент снощи. — Приблужи се на няколко крачки от нея и се намръщи. — Трябваше да очаквам, че ще ме изложиш така пред всичките ми приятели.

Джена не успя да се овладее и ахна. Не беше хубаво да позволява на Ричи да я заварва неподготвена, дори ако това се дължеше само на изненадата ѝ.

— Не ставай смешен. Да не би да съм припаднала нарочно, само за да те изложам? — Пренебрежително махна с ръка. — Ти си

прекалено себичен.

Лицето му потъмня и той пристъпи към нея.

— Ето как говориш на бъдещия си съпруг.

Джена отегчено въздъхна. Ричи беше такова дете, но нейното търпение вече бе изчерпано. То се бе изпарило още в Брюксел, но мъката по Джейсън ѝ бе попречила да осъзнае това.

Стана и се отдалечи от него, толкова ѝ беше омръзнал избухливият му темперамент.

— Ричи, не бъди толкова досаден. Не се чувствам добре и ще ти бъда благодарна, ако си тръгнеш.

Той се намръщи и я последва.

— Гледай довечера да си по-добре. Да не би да си забравила, че се съгласи да дойдеш с мен на маскения бал?

Джена въздъхна уморено. Беше забравила. След всичко, което се бе случило от вчера насам, маскеният бал беше без значение. Но тъй като вече си беше изпатил в Брюксел, този път нямаше желание да му откаже. Щеше да отиде с него.

Всъщност, тъй като той изглеждаше доста ядосан, най-добре беше да поизчака и като отидат на бала, да му каже за решението си да напусне Ню Орлиънс. На празненството несъмнено щеше да бъде в много по-добро настроение, пък и нали щеше да стане както той искаше.

— И двете ще бъдем готови.

Спокойно го погледна в лицето, но в позата ѝ имаше нещо непреклонно, което му подсказваше, че търпението ѝ е изчерпано.

Ричи я изгледа свирепо, бързо излезе и затръшна вратата след себе си. Този път поне не беше се опитал да проси пари от нея.

Джена поклати замислено глава, но много скоро забрави за него. Седна близо до прозореца, който гледаше към Леви Стрийт.

Днес все още имаше време Джейсън да я потърси.

* * *

С унило лице Джена наблюдаваше тълпата на маскения бал и в същото време си мислеше колко много съжалява, че през целия следобед бе чакала да се появи Джейсън.

Дълбоко в сърцето си се беше надявала той да дойде, независимо че си повтаряше точно обратното. Повече от всичко на света искаше той да дойде и да ѝ каже, че все още я обича. Но това не стана и сега трябваше да изтърпи цялата тази вечер, без да дразни Ричи, което изобщо нямаше да е лесно. Особено като се имаше предвид, че се готвеше да му съобщи за плановете си да се върне в Италия.

Веселието в балната зала въобще не можеше да ѝ направи впечатление, макар че гостите се тълпяха наоколо ѝ, облечени с натруфените си костюми, по-дръзки от обикновено, защото никой не можеше да ги познае. Джена не искаше да стои тук. Имаше много голяма вероятност да се появи Джейсън или Гастон, както се наричаше сега. Изглеждаше, че и той като Ричи е свързан с местното креолско общество.

Замислено свъси вежди. Беше много странно, че Джейсън е в Ню Орлиънс, навярно пак бе влязъл в ролята на шпионин. Но кого ли шпионираше тук? В Ню Орлиънс едва ли имаше нещо, което да представлява заплаха за Англия.

Можеше ли да има някаква връзка между пребиваването на Ричи в Ню Орлиънс и пристигането на Джейсън? И двамата мъже имаха стабилни връзки в креолската общност, която управляваше Ню Орлиънс, иначе Джейсън едва ли би присъствал на бала на Конде Стрийт.

Това предположение несъмнено звучеше нелепо. Истината бе, че Джейсън вероятно шпионираше в полза на Англия, каквито и да бяха причините за това. Но пък Ричи беше прекалено голям страхливец, за да е свързан с нещо, което дори само отдалеч намирисва на опасност.

Значи нейният годеник ѝ беше казал истинските причини за идването си тук. Той твърдеше, че имал желание да пътува преди сватбата и че му допадаше континенталната атмосфера на Ню Орлиънс, а и френските маниери на креолите. Той нямаше никаква сериозна цел в живота си и тъй като по природа беше любител на удоволствията, не се и нуждаеше от такава. Истински съжаляваше, че бе отстъпила пред настойчивото му желание да го придружи.

Тези хаотични размишления бяха прекъснати от някакво раздвижване наблизо, причинено от появяването на висок строен мъж, чиито рамене бяха покрити с черно домино. Не ѝ беше необходимо да види лицето му, за да разбере, че това е Джейсън. Личеше си, че е той

— по характерната му стойка, по гордата извивка на шията. И черната лента, опасваща главата му отзад, подсказваше същото. Това беше черната превръзка, която той носеше на окото си.

Раменете на Джена се изопнаха, стомахът ѝ се сви, дори коленете ѝ взеха да отмаляват. Беше толкова мъчително да го вижда и да знае, че той не я обича.

Сърцето я болеше само защото той беше наблизо и тя не можеше да отиде при него. И целият гръб я болеше, защото се стараше да се държи изправена и да не ѝ личи колко се измъчва. Никой не бивате я разбере за отчаянието ѝ, породено от безразличие на Джейсън.

Въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. Трябваше да си тръгне. Полесно беше да направи това, отколкото да седи тук, да го следи с поглед и да се пита кога ще покани на танц някоя от безбройните дами наоколо. Навярно с някоя щастливка щеше да танцува повече от веднъж.

Пристъпвайки от крак на крак, Джена се оглеждаше и търсеше най-близкия път за отстъпление. Забеляза една врата, мигом се обърна и се запровира през тълпата. Оставаха ѝ още само няколко крачки, когато някой я хвана за ръката.

Дъхът ѝ секна, докосването на топлите му и силни пръсти я накара да се закове на място. Не беше необходимо да вдигне очи, за да разбере, че Джейсън с едно движение я е направил своя пленница.

Потръпна цялата. Сигурно бе получил визитната ѝ картичка и въпреки всичко желаше да се срещне с нея? Но тук едва ли беше най-подходящото място.

О, помисли си тя, може би той просто не беше я познал, защото бе маскирана. Но нали косата ѝ бе разпусната и непокрита, а в тази тълпа от тъмнокоси хора нейните рижи къдрици неизбежно се открояваха. Значи вероятно я беше познал. Може би възнамеряваше да ѝ обясни защо я е оставил да повярва, че е мъртъв. А може би — тя стисна очи и мълчаливо се помоли — Джейсън щеше да ѝ каже, че все още я обича.

— Джена, трябва да говоря с теб. — Рязко си пое дъх. — Насаме.

Тръпките отново разтърсиха цялото ѝ тяло, сега дори още побезмилостно. Изглеждаше, че нейната надежда за сдобряване бе на път да се сбъдне. Защо иначе той щеше да пожелае да говори с нея насаме?

Надеждата лумна в сърцето ѝ, беше толкова силна, че направо я изгаряше като буен огън. Не смееше да го погледне в лицето, страхуваше се, че там ще прочете нещо друго. Не искаше мечтата, която започваше да покълва в сърцето ѝ, да се разбие изведнъж.

Все още, без да го поглежда, тя съсредоточи вниманието си върху входната врата.

— Както желаш. Къде?

Джейсън видя, че тя му кимна одобрително, макар че не вдигна очи към него и отказа да погледне черната превръзка на окото му. Бе усетил тръпките на отвращение, които преминаха по цялото ѝ тяло, когато ръката му я докосна. Макар да бе очаквал, че ще ѝ вдъхне отвращение с обезобразеното си око, реакцията ѝ му причини ужасна болка. Единственият начин да понесе всичко това бе да се ядоса на безсърдечието ѝ.

Мълчаливо я поведе навън към площад „Д’Арм“, всяко мускулче по тялото му бе напрегнато от желание да се овладее, да не издаде нарастващия си гняв. Вървеше бързо, почти я караше да подтичва, тъй че и двамата едва си поемаха дъх и нямаха възможност да разговарят.

Джена се спъна веднъж и той я подхвана, за да не падне. Веднага съжали за това. Заобленото ѝ тяло се притисна за миг към изгладнялата му плът и той усети, че няма сили да се съпротивлява на желанието. Тихо изруга, отстрани я от себе си и престана да я подкрепя с ръка.

Джена едва не извика от болка, когато той я отдалечи от себе си и пусна ръката ѝ. Как можеше да продължава да се заблуждава, че той все още я обича, когато дори му беше неприятно да я докосне? Не биваше да се заблуждава повече.

Изведнъж съвсем ясно осъзна, че всичко е загубено, олюля се и забави ход. Защо ли бе държала толкова много на думата, дадена на Луиджи, когато можеше да се омъжи за Джейсън? Именно любовта, а не някакви си криворазбрани обещания, даваше на човек сили да постъпва правилно. А сега Джейсън вече не я искаше.

— Хайде — каза той.

Когато този безстрастен глас достигна до ушите ѝ, сълзите на отчаяние, готови всеки миг да бликнат от очите ѝ, сякаш изведнъж секнаха. Тя изправи рамене. Трябваше да бъде силна.

Бързо завиха към площад „Д’Арм“ и Джейсън с потаен вид я поведе по пътеката между дърветата. Това, както и фактът, че я беше

взел от маскения бал, ѝ подсказваха, че той сигурно искаше нещо от нея. Иначе едва ли щеше да я потърси.

Е, ако той имаше нужда от нея, значи трябваше да му помогне. Макар че Джейсън не я обичаше вече, тя го обичаше. Щеше да му даде всичко, да направи всичко за него.

Предположенията ѝ се потвърдиха, когато той спря и внимателно се огледа. Никой не се виждаше наоколо, тъй че Джейсън я заведе под тежките клони на една плачеща върба, където дори лунната светлина не можеше да проникне.

Изпълнена с очакване, Джена обърна лице към него. Под клоните на дървото двамата бяха така усамотени, сякаш бяха останали сами в някоя стая, и тя не можеше да се съпротивлява на усещането за близост, което я завладя.

Не можеше да се съпротивлява и на желанието, плъзнало сякаш изведнъж по цялото ѝ тяло. Толкова много го обичаше и от толкова отдавна двамата не бяха оставали сами, както сега. Само до вчера тя си бе мислила, че никога няма да изпита подобно щастие. И сега, когато имаше възможност да бъде с него, срещата им приличаше на пародия. Тя бе изгубила неговата любов, защото отказа да се омъжи за него.

— Джена.

Потръпна, като чу името си. Да го чуе от неговите устни беше истинско блаженство, макар че гласът му бе напрегнат и звучеше студено. Ех, ако можеше да произнесе името ѝ с любов! Джейсън се покашля, за да прочисти гърлото си, и тя си наложи да се съсредоточи върху думите му.

— Джена — повтори той. После млъкна и се намръщи, защото името ѝ звучеше така естествено от неговата уста, сякаш дългите месеци на раздялата и нейният отказ да се омъжи за него вече не стояха между тях. Да показва такава слабост беше безкрайно глупаво. Сигурно трябваше да се обърне към нея с „контесо Ди Понти“, но вече бе твърде късно за това.

— Няма смисъл да си говорим със заобикалки — продължи Джейсън. — Аз съм тук като шпионин. — Постара се да не обръща внимание на това, че тя се стресна. — И те моля да не разкриваш истинската ми самоличност.

Горчиво-сладката болка, която Джена изпитваше досега, стана непоносима. Как можеше да се съмнява в нея? Мъката, която ѝ беше

причинил, като я пренебрегна снощи и днес следобед, бе нищо в сравнение с това. Тя отвърна на удара с удар:

— Как смееш да подлагаш на съмнение моята лоялност? Защо ще казвам на когото и да било кой си? Все още никой не ни е запознал официално тук. До вчера, когато ти ме остави да лежа в несвяст в краката на леля Хестър, аз дори нямах представа, че си жив, още по-малко пък, че си в Ню Орлиънс.

Удивен от нейната разпаленост, Джейсън отстъпи крачка назад. Все пак веднага се досети, че Джена е раздразнена заради намека, че би могла да го издаде. Той се бе усъмнил в нейната честност, добродетел, която тя слагаше на първо място, над всичко друго. Джейсън се разкъсваше между гнева и желанието да я разбере. Като се имаше предвид колко скъпо му беше струвала нейната честност в емоционално отношение, не беше сигурен, че в момента е в състояние да изпитва нещо друго, освен ярост.

Все пак той се постара да заговори спокойно, защото знаеше, че ако даде воля на гнева си, положението ще стане по-лошо.

— Никога не съм се съмнявал в твоята дискретност, нито съм смятал, че ти можеш да ме предадеш, но все пак съществуваше прекалено голям риск да изпуснеш случайно някоя дума за мен или да ме наречеш Джейсън.

Сега Джена изпита истинско презрение към него и ѝ се прииска да види лицето му. Но ниско увисналите клони на върбата не позволяваха това. Искаше ѝ се да прецени чувствата му, докато произнасяше всяка дума, но това беше невъзможно. Трябваше да се примири с този студен и безразличен тон, от който кръвта застиваше в жилите ѝ.

— Щом се страхуваш толкова много, че бих могла да те нарека Джейсън, кажи ми как се наричаш напоследък. Мога да те уверя, че щом ме осведомиш как е най-правилно да те наричам, никога няма да се сетя за другото ти име. Що се отнася до мен, онзи Джейсън, когото обичах, е мъртъв.

Острият сарказъм на думите ѝ накара Джейсън неволно да стисне юмруци.

— Права си. Мъжът, когото твърдеше, че обичаш, но за когото отказа да се омъжиш, е мъртъв. На негово място се появи Гастон Евърли, едноок французин, който симпатизира на креолите и проявява

разбиране към техните планове да освободят Наполеон Бонапарт от остров Света Елена.

Джена чу само едно — че е *отказала да се омъжи за него*. Дали в тази проста фраза не се криеше ключът към студеното му и неприязнено държане, което той дори не се опитваше да скрие? Дали нещата щяха да се променят, ако му кажеше, че желанието ѝ да се омъжи за него е по-силно от желанието да живее? Беше ли възможно?

Трябваше да рискува. Това мъничко прозрение за истинските му чувства като начало трябваше да ѝ помогне, да я накара да повярва, че причините да я напусне са много по-сериозни, отколкото тя си мислеше. Да я накара да предположи, че опитите му да я наранява и избягва за него всъщност са средство за самозащита.

Заради своето собствено бъдещо щастие и заради мъката, която навярно беше накарала сърцето му да изстине към нея, Джена трябваше да му разкрие истинските си чувства. Трябваше да забрави засега собствената си обида и да мисли само за този разярен и навярно жестоко наранен мъж, който стоеше пред нея. Трябваше да опита.

Пристъпи напред, свали качулката си и махна малката си маска. Макар че той не можеше да я види в тъмнината, Джена не искаше да има нищо между нея и него, докато му разкриваше душата си.

Стоеше само на няколко сантиметра от Джейсън. Можеше да усети топлината, която се излъчваше от тялото му, да вдъхне лекия лимонов мирис на лосиона му.

Горчиво-сладки и съвсем неканени, спомените я завладяха: Джейсън я целува с цялата си страст, Джейсън я привлича към себе си и я държи в здравите си и сигурни прегръдки, Джейсън я люби не само с тялото си, а с цялото си същество.

Онова, което се готвеше да стори, беше правилно. Усещаше го така, както едно диво създание усеща, че идва пролетта.

— Джейсън, аз те обичам и искам да се омъжа за теб. Разбрах го след Ватерло. Касапницата и смъртта. Крехкостта на живота и силата, която любовта даваше на тези умиращи мъже. Всичко това ме накара да проумея, че нашата любов струва много повече от каквото и да е обещание. Особено ако е дадено, за да може един слаб и глупав човек да запази богатството си. — Задавяха я ридания. — Смятах, че ще мога да ти кажа всичко това, когато се върнеш. Но ти не се върна при мен. Защо? Защо Уелингтън ме накара да повярвам, че си мъртъв?

Джена затаи дъх в очакване да чуе отговора му. Цялото ѝ бъдеще зависеше от думите, които той ей сега щеше да произнесе. Измина сякаш цяла вечност, а той не продума.

Джейсън искаше да ѝ повярва. Тя му предлагаше рая, а той бе решил, че никога няма да го има. Само да можеше да види лицето ѝ, да разгадае чувствата, изписани по него, но това бе невъзможно.

И способна ли беше тя да обича мъж с едно око? Беше забелязал как цялото ѝ тяло потръпва на бала и знаеше, че тя не може да понесе докосването му. Сега му предлагаше да се омъжи за него само защото го съжаляваше. Точно от това се страхуваше. Не можеше да понесе съжалението ѝ. Но, о, какво щастие, ако тя наистина го обичаше и наистина бе решила да се омъжи за него след Ватерло и преди да види колко е обезобразен.

Джейсън хрипливо се изсмя на безумието си.

— Преди ти не искаше да се омъжиш за мен, а сега, когато останах с едно око, ми говориш друго. Затова помолих Уелингтън да ти каже, че съм мъртъв. Не исках да ме съжаляваш.

— Да те съжалявам ли? Аз не те съжалявам. В теб няма нищо, което да е достойно за съжаление. Че какво, като си загубил едното си око? Само ти се вживяваш в това. На мен ми е все едно.

Трябваше да го убеди в своята искреност. И за това имаше само един начин. Трябваше да го обича много, докато му олекне на сърцето. Трябваше да му докаже, че за нея той е същият човек, в когото се бе влюбила някога в Париж.

Джена се изправи на пръсти, посегна и привлече главата му към себе си, за да го целуне. Кожата му беше студена и влажна поради нощния въздух, а после бавно започна да се стопля под настойчивите ѝ устни.

Джейсън с желание се остави в ръцете ѝ, но когато телата им се докоснаха, цял затрепери и се опита да се отдръпне. Джена се вкопчи по-здраво в него, усещайки, че това е единственият ѝ шанс да го убеди, че тяхната любов е силна и жива дълбоко в душите им.

Джейсън знаеше, че трябва да се изтръгне от прегръдката ѝ, преди тя да е успяла така плътно да се притисне в него, че да го накара да забрави всичко друго. Но тя така силно се бе вкопчила, че само със сила можеше да я отблъсне от себе си — нещо, което той просто не можеше да направи.

С всяка секунда му беше все по-трудно да мисли за каквото и да било друго, освен за Джена, която го целуваше така страстно, че всичко останало губеше смисъл и изчезваше в небитието. Джейсън вдъхваше аромата ѝ, спомняше си за другите случаи, когато той направо го бе подлудявал. Усещаше как заоблените ѝ гърди се притискат към неговите дори през дрехите.

Джена беше част от неговата душа. Цял живот можеше да бяга от любовта си към нея и пак нямаше да избяга достатъчно надалеч. Беше изгубен и го знаеше.

През тези няколко прекрасни секунди той щеше да си позволи да мисли, че онова, което му казваше тялото ѝ, е истина. Само за един кратък миг щеше да си позволи да я обича с цялото си същество. Обзет от страст, изпълнен с чувство за поражение, Джейсън обви ръце около нея и с всички сили притисна към себе си гъвкавото ѝ тяло.

Джена се наслаждаваше на неговото отдаване. Вплете пръсти в косите му и го целуна. Усети дъха на брендите, което той вероятно бепил малко по-рано. Усещането бе толкова възбуждащо, че стомахът ѝ се сви.

Съвсем леко отдръпна устните си от неговите и промълви:
— Позволи ми да те обичам, Джейсън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън се олюля под напора на тези думи. Сигурно нямаше предвид онова, за което той си мислеше. Да го целува в тъмното беше едно, но да се люби с него... мъж, който дори не можеше да вижда добре... не, тя сигурно не искаше това.

Но ако все пак беше така, то се дължеше на страстната ѝ натура, която той така добре познаваше. Сигурно беше замаяна от физическото усещане за тяхната близост. Това беше единствената причина да му каже такава нещца. Но дори логиката не можеше да намали болката, която му причиниха думите ѝ. Той беше луд да издава така чувствата си.

Откъсна устните си от нейните.

— Не ме изкушавай. Ти сама не знаеш какво говориш.

Объркана от това, че той я отблъсна от себе си, Джена опря ръце на гърдите му, за да запази равновесие. Усети как бързо се надигат и спускат гърдите му, а под дясната ѝ длан сърцето му яростно биеше.

— Знаем, Джейсън. Искам да те любя, както ти си го правил с мен много пъти.

Той простена и я отблъсна пак от себе си, ръцете му я държаха за раменете и ѝ пречеха да се върне в прегръдките му. Беше невъзможно да направят това, което тя предлагаше. Той нямаше да ѝ позволи да му отдаде тялото си от съжаление, а тъкмо това щеше да стане в края на краищата. А Джейсън беше горд и нямаше да може да го понесе.

Продължаваше да я държи далеч от себе си и Джена усети, че я пронизва страх. Той щеше да я изостави. Трябваше да го задържи. Знаеше, че Джейсън я обича, иначе не би реагирал така всеотдайно на целувката ѝ. Отчаянието я подтикваше да действа.

С една ръка сграбчи гънките на доминото му, с другата го прегърна през врата, принуждавайки го да свие ръцете си в лактите или да я събори на земята. Здравно се вкопчи в него.

Повя лек ветрец, разлюля гъстите клони на върбата и под тях проникна мъничко лунна светлина. В оскъдното ѝ сияние Джена впер

поглед в него и там видя само грубото отражение на собственото си лице. Смелостта ѝ почти се стопи, тогава устните му се разтегнаха в горчива усмивка и тя разбра истината. Джейсън я обичаше, но против волята си.

— Обичам те, Джейсън Маклена. Искам да се любя с теб. — Произнесе отчетливо тези думи, следейки за всяка промяна по лицето му.

Той се засмя — хриплив, мъчителен звук, който се изтръгна някъде дълбоко от гърдите му.

— Не лъжи и себе си, и мен. Усетих как потрепери, когато те докоснах на маскения бал. Ти обичаш мъжа, който бях преди Ватерло и дори тогава не искаше да се омъжиш за мен. Сега, когато съм обезобразен, ми предлагаш любовта си от съжаление.

Неговото отвращение от себе си я накара да ахне, но после на лицето ѝ се появи усмивка и надеждата, която никога не беше я напускала истински, отново засия. Той се страхуваше, че ще ѝ се стори отблъскващ. Това беше всичко. Е, тя щеше да му покаже друго. Не след дълго щеше да се люби с него, докато най-после не му стане съвсем ясно, че именно него обича и никой друг — с тялото и с душата си.

Толкова нежно му се усмихна, че дъхът му секна, а после посегна и прокара пръст по едната му вежда, заобиколи черната превръзка върху лявото му око и стигна до високата му скула и твърдите устни. Пръстът ѝ ги погали и се притисна върху тях.

— Да не съм те чула повече сам да се принизяваш така. Потреперих, защото си помислих, че не ме обичаш и че ще трябва да понасям докосването ти, но никога повече няма да имам любовта ти. Само ти единствен се притесняваш, че си загубил едното си око. За мен ти си по-достоеен от всички останали мъже, които познавам.

Джейсън въздъхна, но една мъничка част от сърцето му полека започна да се отпуска. Само да можеше да ѝ повярва, че говори истината и че не го съжалява! Не искаше да го съжалява. Не можеше да го понесе. По-скоро щеше да напусне Ню Орлиънс, без да довърши мисията си, отколкото да използва съжалението ѝ, за да я привърже към себе си.

Джена видя скептичната гримаса, която се появи на лицето му. Е, тя имаше на разположение цялата нощ, за да го убеди, че говори истината.

Надигна се и го целуна. Джейсън не реагира, стоеше неподвижно като статуя и тя още по-плътно се притисна към него. Пак нямаше никаква реакция.

Бавно, с пълното съзнание, че трябва да действа внимателно, Джена го целуна отново. Прегърна го и дланите ѝ започнаха да разтриват стегнатите мускули на гърба му. После пръстите ѝ пролазиха надолу по гръбначния му стълб, докосвайки нежно всеки прешлен, и достигнаха до кръста му.

Очите на Джейсън се разшириха от удивление. Тя се държеше така предизвикателно, че чак слабините го заболяха. Но сърцето го болеше още по-силно. Искаше му се именно така силно да го желае, но се страхуваше да се надява на това. Чувственото нападение бе повече, отколкото можеше да понесе. За последен път щеше да опита да я убеди да го остави. Сложи ръце на раменете ѝ и я отдалечи от себе си.

Джена се стъписа, че я отблъсква точно в този момент, дъхът ѝ секна. Защо го беше направил? Тя знаеше, че я желае.

— Наситил съм се на физическите ти съблазни, Джена. Те не значат нищо за мен, когато сърцето ти не ми принадлежи.

Така я заболя от неговите думи, че в очите ѝ блеснаха сълзи. Толкова много грешки беше направила. Сега трябваше да ги поправи, защото добре знаеше, че няма да има друг шанс.

— Обичам те, Джейсън. Винаги съм те обичала.

Втора си се в нея, лицето му беше разкривено от чувствата, които не можеше да овладее. Не беше възможно и толкова лесно да приеме тези обяснения в любов. Нямаше да може да понесе някой ден тя отново да му каже, че любовта не е всичко.

— Но някога за теб честната дума беше по-важна от любовта.

Джена не можеше да отрече това. Беше самата истина.

— Някога. Но не и сега. Обичам те повече от честта си. Повече от живота.

— Искан ми се да ти вярвам.

Тези жестоки и сурови думи болезнено пронизаха сърцето ѝ. Тя скри треперещите си ръце под наметалото и се постара да потисне мрачните си опасения. После посегна, хвана ръцете му и ги сложи върху раменете си.

— Искан да се омъжа за теб.

Беше решена да го убеди в това, макар че ръцете му така вдървено и неподвижно стояха върху раменете ѝ, че не оставаше никакво съмнение, че не ѝ вярва.

Джена знаеше, че той я желае, въпреки всичко. Усещаше как пръстите му потрепват. Щом не можеше да му докаже, че го обича, щеше да го прелъсти. Той нямаше да има друг изход, освен да се люби с нея.

— Докосни ме — тихо и властно прошепна тя. — Искам да се любя с теб. — Преглътна, не беше сигурна, че ще може пак да произнесе тези думи, но се реши да го стори. Най-важното нещо в момента беше да пробие бариерата, която той беше издигнал между тях.

— Джена, недей — простена той, изпълнен с желание да я прегърне, но все още се сдържаше. После всичко щеше да свърши и тя щеше да го остави. Щеше да се омъжи за своя граф, макар че беше казала друго.

Когато усети, че съпротивата му отслабва, тя пристъпи още малко напред. Ръцете му се свиха в лактите и това ѝ позволи да притисне тялото си към неговото и да го накара да я прегърне.

— Толкова ми е хубаво с теб, Джейсън!

От думите ѝ направо му се зави свят. Как можеше да продължава да се съпротивлява?

— Престани, Джена. Не е необходимо да ми доказваш нищо. Ти не ми го дължиш.

Защо беше толкова упорит? Джена не знаеше дали ще може да продължава да се държи така предизвикателно, след като той изобщо не я окуражаваше. Срамуваше се от дързостта си и цялото ѝ лице беше пламнало, а и всеки момент можеше да се появи някой.

Слаб лунен лъч проникна през клоните над главите им и тя успя да зърне лицето на Джейсън. Чертите му бяха разкривени от желание и копнеж и — тя можеше да се закълне в това — от любов. Това я подтикна да продължи. Щеше да направи всичко възможно, за да разруши бариерата, която ги разделяше, дори ако беше необходимо, щеше да го прелъсти тук, на това място.

— Джейсън — промълви тя, като завираше лице във врата му, — смятам да се любя с теб тази нощ, тъй че престани да се съпротивляваш. И двамата ще бъдем много по-щастливи след това.

Той изстена. Устните ѝ докосваха горещата му кожа и това го подлудяваше, а ръцете ѝ вече го галеха под доминото. Може би трябваше да приеме онова, което тя така явно му предлагаше. Може би тогава щеше да разбере, че не го желае като любовник и щеше да го остави на спокойствие. Може би той дори щеше да надмогне чувствата си към нея.

Джейсън се засмя — мъчителен звук, който отекна в тишината на нощта. Никога нямаше да може да я забрави, колкото и да се опитваше да се самозалъгва. Но пък щеше да я има за последен път, да я притисне до сърцето си за последен път. И най-важното беше, че би могъл да си представя, че тя го обича.

Каква жестока илюзия!

Когато дойде на себе си след Ватерло, той въобще не очакваше такова нещо. Тогава беше сигурен, че тя никога повече няма да го желае така силно, така невъздържано. Дали не беше сбъркал? Дали преценката му не беше погрешна? Дали съвсем без причина не беше превърнал последните осем месеца от живота си в същински ад?

Джена така се извиваше в прегръдките му, че сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Сякаш напълно изгуби здравия си разум, с всички сили се стараяше да се овладее, защото иначе щеше да я хвърли на тревата и да я обладае. Всеки миг щеше да се предаде и вече не беше достатъчно на себе си, за да го осъзнае.

— Джейсън — промълви тя, като докосваше устните му с устни и го гъделичкаше с езика си, — искам да се любя с теб. Ела с мен у дома.

Думите ѝ сякаш долитаха до него отдалеч, цялото му тяло се отдаваше на удоволствието от нейното докосване. Защо трябваше да продължава да се съпротивлява? Джена го желаяше или поне много убедително се преструваше, че е така.

Той направи своя избор. Отлепи устни от нейните:

— Отиваме в моята къща. Слугите вече са се прибрали по домовете си.

Хвана я за ръка и я поведе към реката и Леви Стрийт. Караше я да върви бързо.

Сърцето на Джена преливаше от радост, задето най-после бе успяла да го убеди в своята искреност, и тя се стараяше да върви колкото може по-бързо.

— Да отидем у нас. По-близо е.

Джейсън я погледна косо, което тя не можа да разгадае.

— Непослушно момиче. Ще се постарая да бъде прекрасно, дори това да ми отнеме цялата нощ, дори и утрешния ден.

Джена се усмихна и си помисли, че всичко отново е както преди.

— Аз не се и съмнявам, че ще е прекрасно.

Този път той леко се усмихна, устните му едва-едва потрепнаха. Колкото и да бе потиснат от неприятните чувства, които тя го беше накарала да изпита, Джейсън все пак бе доволен, че тя е запазила чувството си за хумор.

— Отиваме в моята къща, защото не бих искал да подлагаме на риск репутацията ти, пък и Майкълс няма да си легне, докато не е сигурен, че си си у дома.

Погледна към нея и сияещото ѝ лице направо го накара да се стъписа. За да прикрие удивлението си, каза:

— Сложи си пак маската. Ако някой ни види, така няма да те познае.

Джена едва успя да си сложи маската и да оправи качулката си и вече бяха пред входната врата. Започнаха да изкачват стълбите към втория етаж. Там завиха наляво и той я заведе до една врата, която отвори със замах.

Джейсън я сграбчи в прегръдките си и я занесе до голямото махагоново легло, което сякаш изпълваше цялата стая. Положи я на него и нетърпеливо се опита да свали маската ѝ, а после и наметалото.

— Ти си по-красива от преди.

Джена се усмихна на откровеността му.

— Любов моя — прошепна тя със свито гърло. Протегна ръце към него, подканяйки го да легне на леглото до нея.

Джейсън поклати глава и стана да затвори вратата и да заключи. После отиде до голямата камина и сложи толкова много дърва, че пламъците осветиха цялата стая.

Едва тогава погледна към Джена, която беше седнала на леглото. В трепкащата светлина на пламъците тя му изглеждаше и далечна, и много близка. Всяка извивка, всяка чертичка на лицето ѝ виждаше съвсем ясно, макар да бе смятал, че с това увредено зрение ще му е трудно да разгадае мислите ѝ.

Тя го наблюдаваше как изучава лицето ѝ. Джейсън стоеше някак нерешително, сякаш не знаеше какво да прави по-нататък. Реши, че няма да му позволи да се отдръпне отново. Вече бяха прекалено близки.

Джена усещаше, че бариерата между тях започва да се руши.

Без да откъсва очи от него, тя се изправи и го приближи. Застана толкова близо до него, че гърдите ѝ докосваха неговите. Обичаше го повече, отколкото можеше да изрази с думи.

Пое си дълбоко въздух и започна да развързва доминото му. Когато той вдигна ръце, за да го свали, тя се приближи още по-плътено и му помогна. Само няколко сантиметра разделяха устните им и Джена го целуна.

Когато плътта ѝ докосна неговата плът, тя сякаш цялата се разтопи, искаше ѝ се да го обгърне целия, от всички страни и да докаже, че е само неин. Поотстъпи назад, за да може да свали палтото му. Пъхна ръце под него, погали гърдите му и обхвана раменете му, след което започна бавно да смъква палтото от тях. Прокара ръце надолу към лактите му, следвайки падащата дреха.

С върховете на пръстите си усети как цялото му тяло потръпва. Сърцето ѝ преливаше от радост. Той я желаше. Това беше началото.

Устните ѝ се прилепиха към неговите и ставаха все по-настойчиви.

Сега тя го прелъстяваше, а не той нея! Като се усмихна на собствената си слабост, Джена направи усилие и си наложи да започне да разкопчава ризата му. Леко прокара пръсти нагоре по гърдите му и усети как кожата му настръхва от докосването ѝ.

— Ти ме желаш — промълви тя, докосвайки устните му. — Усещам го.

Джейсън не можеше да я отблъсне.

— Джена. — Гласът му бе станал хриплив поради усилието да се владее. — Не мога да издържам повече. Прекалено... прекалено дълго време мина.

— Добре.

Бързо, с треперещи от страстта ръце, Джейсън развърза напълно корсета и свали шемизетката. Красотата на голите ѝ гърди го накара да замре.

Отдръпна се от ръба на пропастта и впери поглед в лицето на Джена.

— Мила, ако не ме спреш сега, ще се любим. И няма да има връщане назад.

Тя вдигна очи към него, лицето ѝ сияеше от любов и пламтеше от желание.

— Искам те — простена Джена.

Възможно ли беше да е вярно? Наистина ли Джена го обичаше, макар да беше обезобразен? Искаше му се да повярва в това, но някъде дълбоко в душата си все още се съмняваше в нейните намерения. Все пак толкова силно я желаше, че не можеше да се откаже от върховната наслада, към която сега и двамата се стремяха.

— Надявам се, че никога няма да съжаляваш за това.

И той легна до нея.

— Никога, скъпи — отговори Джена, обгърна го с ръце и го привлече към себе си.

Потрепери от задоволство, защото той вече откликваше на всяка нейна ласка. Но този път тя искаше да го люби. Искаше чрез тялото си да му покаже, че неговото тяло е скъпоценно за нея, независимо че е било обезобразено при Ватерло.

Откъсна устни от неговите и се наведе надолу, за да целуне бялата ивица на раната на гърдите му, която някога ги беше събрала. Тя бе заздравяла напълно, но белегът щеше да му остане за цял живот.

Джена вдигна глава и срещна погледа му.

— Ти имаш прекрасно тяло, Джейсън. А следите от битките те правят по-интересен. — Прокара пръст по един нов белег на бедрото му. — А това откъде е?

— От щик.

Тя се усмихна, като долови напрегнатите нотки в гласа му. Знаеше, че той се опитва да потисне насладата, която изпитваше.

— При Ватерло ли?

— Да.

И той нежно проникна в нея. Любеха се, като че ли от това зависеше животът им. Обичта им, щастието им. Във върха на взаимното им удоволствие сякаш се докоснаха до смъртта и я превъзмогнаха, за да потънат в пламъците на вечната отмала, наречена любов.

Невъобразимо изтощен, Джейсън лежеше неподвижно под нея. Все още плуваше в блаженството на върховния миг.

Джена следеше за всяка промяна по лицето му. Гънките около устните му се бяха изгладили, челюстите му вече не бяха така силно стиснати. Сърцето ѝ се изпълни със задоволство, че е успяла да предизвика такава промяна у него.

Преди той да разбере какво става, Джена посегна и отмести черната превръзка от лявото му око. Отдолу се виждаше белег, но той не изглеждаше по-страшен от другия на гърдите му.

Единственото му око се разтвори широко, той я хвана здраво за китката, преди да успее да смъкне напълно превръзката му.

— Какво правиш?

Жестоката болка, която прозвуча в гласа му, я накара да се просълзи. Толкова много се измъчваше... и то за нищо. Джена се наведе напред и докосна с устни белега, за който той погрешно смяташе, че го прави по-малко мъж.

— Обичам те, Джейсън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън впери поглед в бележката, която икономът току-що му бе донесъл. Беше от Джена. Молеше го да я посети, когато пожелае. Безобидна молба, няма що. Сигурно интуицията ѝ беше подсказала, че той ще я избягва след случилото се снощи.

За него тяхната любовна нощ бе свършена като кратко пребиваване в рая, като потвърждение за това, че животът без нея щеше да е ад. А после тя бе махнала черната превръзка от окото му и беше целунала белега под нея.

Ръката му се сви в юмрук и смачка писмото. Дори сега, на сутринта, не можеше да изличи от сърцето си въздействието на това докосване. Тогава устните ѝ се притиснаха към лицето му и сякаш изсмукаха всичките мъки и съмнения, причинени от това, че бе изгубил едното си око. Накрая усети, че е излекуван не само физически — душата му също беше излекувана.

И той я обичаше. Нямаше смисъл да го отрича, не можеше да изтръгне тази любов от сърцето си, защото това означаваше да се влачи полужив до края на живота си.

Джейсън въздъхна дълбоко, стана от масата за закуска и прокара пръсти през разрешените си коси. Все пак някъде дълбоко в него дремеше зародишът на подозрението, че тя може да предпочете обещанието си да се омъжи за Ди Понти пред любовта си към него. Но бог му беше свидетел, че я искаше, независимо от всичко.

Закрачи напред-назад из стаята. Трябваше да вземе решение. Не бе възможно да живее повече така. Или щеше да ѝ се довери напълно, или не. Сърцето го съветваше да ѝ повярва, разумът му подсказваше да бяга надалеч. Досега винаги се бе подчинявал на разума.

— По дяволите! — изсъска той и отчаянието го накара да стисне зъби.

Върна се до масата, пое си дълбоко дъх и разтвори пръсти. Внимателно изглади листчето и отново прочете написаното.

За първи път виждаше почерка на Джена и това бе малко странно, като се имаше предвид колко интимни преживявания имаха двамата. Силната ѝ ръка бе изписала с тъмно мастило изящни, добре оформени букви. Много уверен почерк. Като нея самата. Съвсем като нея.

Джейсън още веднъж смачка писъмцето и кокалчетата на пръстите му побеляха. Хвърли го в огъня и взе твърдо решение.

Изминалата нощ му бе показала до каква степен Джена се е превърнала в част от него. Навярно повече го съжаляваше, отколкото го обичаше и можеше отново да го отблъсне заради думата, дадена на Луиджи, но Джейсън бе готов да рискува. Щеше да рискува цялото си бъдеще и да ѝ повярва, че говори истината.

Нищо друго не можеше да направи. Да живее без нея беше все едно да живее без душа. Да я пусне да си отиде сега означаваше да обрече себе си на един безкраен ад.

* * *

Докато Джейсън вземаше това решение, Джена крачеше напред-назад из всекидневната и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Бе вложила цялата си любов и цялата си решителност в написването на това писмо, с което молеше Джейсън да дойде при нея. Бе преглътнала цялата си гордост и направо го умоляваше да дойде.

Но щеше ли да дойде той? Трябваше да дойде. Иначе тя сама щеше да отиде при него.

На лицето ѝ се появи усмивка. Ето това бе отговорът. Щеше да отиде при Джейсън още веднъж. След онова, което се случи снощи, той не можеше да ѝ откаже да я приеме. Беше прекалено почтен, за да направи такова нещо.

Джена се обърна и тръгна към вратата. Но тя се отвори, преди да стигне до нея.

Джейсън беше дошъл! Нейният любим беше тук. От сърцето ѝ сякаш се смъкна огромен товар, краката ѝ станаха леки като крила.

Но на вратата се появи Майкълс.

— Тъхъ — покашля се той. — Граф Ди Понти.

Лицето на Джена помръкна, стана ѝ тежко. Внезапно лумналата надежда угасна.

Ричи. Сигурно бе дошъл да я укорява, че снощи толкова рано си бе тръгнала. Е, очакваше го неприятна изненада. Тя повече нямаше време за неговите хлапашки номера нито днес, нито когато и да било.

Ами ако Джейсън се появеше сега? Двамата не трябваше да се срещнат. Да ги остави да се срещнат беше все едно да налива масло в огъня. Впила пръсти в полите на пурпурната си муселинена рокля, Джена си помисли, че Ричи сигурно ще познае Джейсън. Трябваше да се отърве от него.

С глас, студен като ромолящия навън дъжд, тя каза:

— Какво искаш, Ричи?

— Онова, което искам... — Той изчака да се затвори вратата. — ... е едно обяснение. — Лицето му се промени. В очите му се появи смъртоносен блясък, устните му се разтеглиха и оголиха зъбите. — Повече няма да търпя това, Джена. Къде изчезна снощи? Казах ти да се сближиш с нашите креолски приятели и говорех съвсем сериозно. А ти просто изчезна.

Джена усети, че той става опасен. Желанието ѝ да се отърве набързо от него, за да отиде при Джейсън, се изпари. Ричи винаги си беше много непостоянен, но никога не бе го виждала да се променя така бързо. Тя отстъпи крачка назад.

Дори преди онази неприятна случка в Брюксел, когато той се бе нахвърлил върху нея, бе доловила някои предупредителни знаци. Сега започна да ѝ се струва, че има нещо зловещо в упоритото му желание да бъде приет от общността на креолите. Дали тук не се криеше нещо повече от желанието на един суетен младеж да се движи сред привилегировано общество? Но какво точно се надяваше да постигне Ричи? И какво ли очакваше от нея?

— Зададох ти въпрос, Джена! Къде беше?

Той сякаш не говореше, а съскаше и от това по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Джена отново отстъпи назад, за да го избегне.

Прекалената му настойчивост ѝ се струваше странна. И тя определено нямаше никакво намерение да отговори на въпроса му. Не смееше да му каже за Джейсън.

Като се премести така, че един стол да остане между двамата, Джена попита внимателно, с престорено безгрижие:

— Защо е толкова важно да се сближа с тези хора и да ме приемат в тяхната среда?

Той спря и очите му се присвиха. Под критичния ѝ поглед Ричи отново се превърна в ленив денди, пълните му устни се разтвориха в усмивка, безупречно пригладената му коса лъщеше, облеклото му не подходеше на тази фасада. Джена премигна, чудейки се дали не е изгубила разсъдъка си.

Той зае по-нехайна поза, опря ръка на хълбока си, единият му крак бе леко свит в коляното. Но говореше тихо и отчетливо:

— Прекалено много подтекст откриваш в думите ми, *cara mia*. Аз само настоявам да се сближиш с тези хора, защото се притеснявам за щастието ти, не можеш да се сприятелиш с никого, щом си отиваш, преди да е започнало веселието. — Погледът му я пронизваше. — След онова, което се случи в Брюксел, ти не си на себе си.

Джена бе напрегната. Можеше да се закълне, че зад неговата загриженост се крие нещо друго. Той беше студен и себичен като змия, затова беше сигурна, че просто увърта; не искаше да отговори на въпроса ѝ. Точно както тя бе избягнала да отговори на неговия въпрос. Но тя също така знаеше, че Ричи няма да ѝ каже истинската причина, която го караше да бъде толкова настоятелен. И двамата бяха стигнали до задънена улица.

И двамата знаеха, че никой от тях няма да задоволи любопитството на другия, но преди Джена да успее да измисли някакъв начин да го накара да си тръгне, на вратата се почука.

— Да — обади се тя.

Появи се Майкълс.

— Мистър Гастон Евърли, мадам.

Преди да успее да довърши думите си, Джейсън вече бе вътре. Ричи грациозно се въртна на токовете си.

— Вие!

В гласа му прозвучаха обвинителни нотки.

— Цял-целеничък — с язвителен тон отвърна Джейсън и пресилено се поклони. Когато вдигна лице, устните му бяха свити, а сбърчените му вежди образуваха права линия. — Доколкото си спомням, казах ви да стоите по-далеч от контесата.

Ричи го изгледа насмешливо и сложи ръка върху дръжката на своя *colichemarde*.

— Ще правя каквото ми хрумне, а на мен ми харесва да прекарвам времето си с моята годеница.

Джейсън мигновено погледна Джена.

Тя заклати глава в знак на отрицание, но бе достатъчно умна, за да замълчи в този момент. Нейните въпроси вече бяха вбесили достатъчно Ричи, още малко му трябваше и щеше да покаже цялата си злоба.

Джейсън не знаеше дали да вярва на мълчаливия знак, който му направи тя, но това не му попречи да побеснее от гняв. Макар да смяташе, че е най-добре да даде пълна свобода на Джена, за да си намери друг мъж, не така обезобразен като него, все пак нямаше никакво намерение да я отстъпи на този негодник.

Едното ъгълче на устата му презрително се повдигна, когато погледът му спря върху ръката на Ричи, стиснала дръжката на шпагата.

— Така опипвате това оръжие, сякаш знаете как да го използвате. Да не би да възнамерявате да изпълните заплахата, която ми отправихте на бала на херцогинята на Ричмънд?

В очите на Ричи се появи жесток блясък.

— Аз не се дуелирам с инвалиди.

Джейсън пламна.

— Страхливец.

Ричи се обиди. Раменете му се сгърбиха, ръката му, стиснала дръжката на шпагата, побеля.

— Вземете си думите назад.

Джейсън високо се изсмя и това беше толкова обидно за Ричи, че той трябваше да е истински страхливец, за да не реагира с нова покана за дуел. Но Джейсън го предизвика още повече.

— Вие се страхувате.

Джена ги слушаше, обзета от ужас. Защо ли Джейсън дразнеше така Ричи? Не можеше да не разбере, че дори такъв малодушен мерзавец като него нямаше да издържи на подобна обида, без да отвърне. Тя пристъпи малко напред и почти успя да застане между двамата разгневени мъже.

— Моля ви...

— Е, Ди Понти? От сто километра се вижда, че сте страхливец — обади се Джейсън и по този начин попречи на Джена да продължи.

Тя ахна, но преди да успее да се намеси, Ричи кресна:

— Достатъчно. Ще те убия по всяко време и с каквото оръжие си избереш, пале такава.

— Шпаги. Утре в зори — с готовност отговори Джейсън. — Моят секундант ще се свърже с вашия.

— Готово. — Ричи тракна с токове и хвърли злобен поглед на Джена. — Ще се върна, за да продължим нашия разговор. — Закрачи наперено и като мина покрай Джейсън, поспря, за да му каже натъртено: — Колкото до вас, ще ви накарам да млъкнете веднъж завинаги.

Ненаправно Джена се бе страхувала. Ричи и Джейсън щяха да се дуелират, а тя знаеше, че Ричи е способен на всичко, за да победи... дори на измама.

Стомахът ѝ се сви от страх, направо ѝ се повдигаше. Вече бе живяла с мисълта, че Джейсън е мъртъв, нямаше да може да понесе още едно толкова жестоко изпитание. Погледна към него, очаквайки да види, че е огорчен от случилото се, но той изглеждаше доволен.

Втурна се към него.

— Как можа да се държиш така пренебрежително с него? Той ще те убие!

Джейсън се навъси. Тя може и да го обичаше, както твърдеше, но смяташе, че е неспособен да се справи с този червей Ди Понти. Под напора на съмненията задоволството му изведнъж се стопи.

— Ти не си много сигурна в моите способности.

Джена сграбчи реверите на сакото му и рече:

— Тук не става въпрос за теб. Колкото и добре да се биеш, Ричи ще си послужи с подлост и ще те победи. Той е такъв. Не можеш да му имаш доверие.

Надникна в кафявите ѝ очи и зърна ужаса, който Джена дори не се опитваше да прикрие. Още една малка част от емоционалната бариера, която той бе издигнал между двамата, рухна. Много бе вероятно тя да го обича достатъчно, за да се съгласи веднъж завинаги да се отрече от обещанието, дадено на Луиджи.

Джейсън нежно отмахна ръцете ѝ, които бяха вкопчени здраво в реверите му.

— Джена, Ди Понти може да ме нарани само ако уреди и някой друг да ме нападне, докато се бием или веднага след това. Направи ли това, рискува да съсипе репутацията си. Значи няма опасност за мен.

— О, Джейсън, ти си толкова честен и изобщо не разбираш, че за Ричи да те нападне от засада е едно нищо. Той е непочтен човек.

Джейсън притисна ръцете ѝ до сърцето си. Тя наистина се страхуваше за него и той не искаше да ѝ причинява болка, но ето че най-после прозря колко много означава всичко това за нея.

— Джена, заради теб бих искал да си взема обратно думите, които го накараха да ме предизвика, но не мога. Не мога и да се откажа. Няма да го преживея.

Вдигна поглед към него и забеляза решителната извивка на веждите му, както и стиснатите му устни. Нямаше да промени решението си. Отдръпна ръцете си от неговите и от треперещите ѝ устни се изтръгна невесел смях.

— Ти си така решен да се оставиш в ръцете на съдбата и да се срещнеш с Ричи, както бях някога и аз. И кой би могъл да каже кой от двама ни е по-голям глупак, като поставя честта си над всичко останало?

Истинността на тези думи порази Джейсън като светкавица. До този момент той нямаше представа защо Джена е била толкова твърдо решена да се омъжи за Ди Понти. Сега, след като тя така кратко и ясно му подсказваше колко си приличат двата случая, Джейсън бе принуден да преоцени някогашното мнение, когато ѝ бе казал, че трябва да измени на дадената дума.

Той съвсем искрено бе смятал, че за една жена любовта би трябвало да бъде по-важна от честната дума. И точно сега Джена искаше от него да даде предимство на личната си сигурност и на любовта им и да постави репутацията си на второ място, което означаваше тя да бъде съсипана напълно, тъй като нямаше да се срещне с Ди Понти. Ако се позамислеше още малко, трябваше да признае пред себе си, че тя сега иска от него точно това, което някога той бе искал от нея.

— И кой би могъл да каже — повтори той като ехо. — Аз мога само да те помоля да приемеш моето желание да удържа на думата си по-добре, отколкото аз приех твоето при подобни обстоятелства. — Посегна и леко я погали по бузата. — Ако смятах, че има и най-малката опасност Ди Понти да ме нарани, нямаше да се срещна с него. Но аз съм сигурен, че много по-добре от него боравя с шпагата, макар че той така храбро я размахва под носа ми. — На устните му се появи

предизвикателна усмивка, очите му блеснаха. — Може би смяташ, че съм прекалено сигурен в себе си. Но аз не мисля, че е така.

Джена леко обърна глава и целуна дланта му, която продължаваше да я гали по лицето. Знаеше, че ще трябва да се задоволи с този отговор. Така както той се бе примирил с нейния отговор, даден преди Ватерло.

— И никога не забравяй, че те обичам, Джейсън.

* * *

Джейсън отпи глътка от брендите, което му бе поднесъл домакинът на къщата, и си спомни за любовното признание на Джена. Почти беше склонен да се откаже от срещата с Ди Понти в зори. Едва ли неговите действия в Ню Орлиънс щяха да окажат някакво влияние върху истинската му самоличност. А ако се откажеше да се бие с онзи негодник, щеше да направи истински подарък на Джена.

— Гастон — обади се Николас Жиро и прекъсна размишленията на Джейсън, — не смяташ ли, че имаме чудесно месторазположение?

Джейсън застана нащрек. Сега не беше време да мисли за Джена и за дуела. Съсредоточи вниманието си върху човека, с когото говореше. Николас Жиро беше богат филантроп, член на креолската общност, бивш кмет на Ню Орлиънс. Сега се бе превърнал в banker и в главната движеше сила на малката група креолски мъже, твърдо решени да освободят Наполеон от остров Света Елена. Дватамата с Джейсън тъкмо бяха обсъждали въпроса за местоположението на Бонапарт.

— Извини ме, Николас. Не схванах последните думи. Наслаждавах се на прекрасното ти бренди.

Жиро се поизправи в голямото си, тапицирано с кожа кресло и се засмя.

— Това, разбира се, е френско бренди.

Оценявайки остроумието му, Джейсън тихо каза:

— Че какво друго ще е?

И двамата се засмяха. Джейсън опъна краката си пред камината, където се намираше неговото кресло.

— Както казах — продължи Жиро, — възнамерявам да построя къща за Наполеон на отсрещната страна на тази улица. Шартр Стрийт номер 124 ще остане в историята като последната резиденция на императора.

— Много подходящо място — каза Джейсън и вдигна чашата си. — За Наполеон и за успеха!

Двамата отпиха. С нехаен жест Джейсън постави своята чаша на кръглата махагонова маса. Всеки миг щеше да научи как и кога Жиро ще освободи Наполеон от остров Света Елена и трябваше да внимава да не изглежда прекалено нетърпелив.

— Предполагам, че ще имаш достатъчно време да построиш къщата.

Жиро доволно се усмихна.

— Капитан Доминик Ю, от чиито способности дори Андрю Джаксън се възхищава, ще избере малка група мъже, за да освободят Наполеон. Докато се върнат тук, къщата ще е готова. — Той сви рамене. — Или пък императорът ще остане тук, докато я построя. За мен ще бъде чест да го приема под собствения си покрив.

Най-после Джейсън имаше и последните сведения, които му трябваха. Испита ликуващо задоволство, сякаш хубавото питие го бе ударило в главата. Но трябваше да продължава да играе ролята си.

— Николас, ти си истински гений.

— Аз съм богат човек, който вярва в онова, за което се бореше Наполеон. Но ние имаме и още по-голям късмет, приятелю.

Джейсън повдигна вежди, питайки се дали ще трябва да свърши още нещо, преди да приключи мисията си тук. Все пак човек никога не знаеше дали някое дребно сведение няма да се окаже безценно.

— Така ли?

— Граф Ди Понти скоро ще дойде тук. Бих искал да се запознаеш с него. Той е доверен агент на Наполеон и може да ни окаже безценна помощ в нашето начинание. Отначало ние се съмнявахме в него; пристигна наскоро, и то с годеницата си. Но той ни обясни, че много скоро тя ще ни докаже колко е полезно присъствието ѝ тук. Макар че нейното нежелание да се движи в обществото ни кара да се съмняваме в думите му. Затова ни трябваше толкова дълго време. Все пак — банкерът отпи още една глътка от чашата си — сега той е един от нас.

Джейсън бе тъй шокиран, че кръвта застина в жилите му. Ди Понти? Агент на Наполеон? Това почти не беше за вярване, но лека-полека нещата започнаха да идват на мястото си: онзи особен поглед, който Ди Понти му бе хвърлил в Брюксел, присъствието му тук. Но сега нямаше време да се отдава на размишления. В най-лошия случай Ди Понти щеше да знае, че той не е френски агент. В най-добрия случай графът щеше да се усъмни в препоръките на Джейсън, а той не искаше да се излага на такъв риск.

Трябваше да си тръгне, преди да е пристигнал Ди Понти, но първо...

Ето това му беше безкрайно неприятно — да намеси и Джена в тази отвратителна бъркотия. Все пак нямаше да спомене името ѝ, но се налагаше да прикрие следите си. В момента тъкмо един дуел заради жена щеше да му бъде от полза. Това щеше да ги накара да се усъмнят в думите на Ди Понти, когато се появеше със своите сведения за миналото на Джейсън. Защото Джейсън не се и съмняваше, че графът ще го направи и че сведенията му ще представляват голяма опасност за него. Много вероятно бе на бала на херцогинята на Ричмънд Ди Понти да е узнал за истинската му самоличност.

И тъкмо в този решаващ момент бе много важно хората от креолската фракция, подготвяща освобождаването на Наполеон, да не се усъмнят в него. Не биваше да се досетят, че техният заговор е известен на Английското вътрешно министерство. В противен случай те щяха да променят плановете си и неговата мисия щеше да пропадне напълно. На всяка цена трябваше да предотврати това.

Като придоби тъжно изражение, Джейсън рече:

— Бих искал да остана, Николас. За мен би било чест да се срещна с един от приближените хора на Наполеон, но вече имам една уговорена среща. Не знаех, че ще се забавя толкова много при теб.

Жиро кимна.

— Някой друг път, а?

Точно сега му е времето.

— Надявам се. Трябва да се дуелирам в зори и се надявам, че няма да ми се наложи набързо да напусна Ню Орлиънс.

— О! — Жиро се надигна от креслото си и впери поглед в Джейсън. — Как така? Мислех, че дуелите изобщо не ти харесват.

— Истина е, но още по-малко ми харесва някой да петни името на жената, която обичам.

— Ахаа... много правилно.

Джейсън отпи глътка бренди и мрачно се усмихна.

— И аз така мисля.

— Ще ти трябва ли секундант или вече имаш?

В това беше проблемът. Джейсън нямаше особено желание да се сдобива със секундант, но местният етикет изискваше двамата с Ди Понти да имат секунданти.

— Нямам.

Жиро се пресегна над малката махагонова маса, която ги разделяше, и приятелски тупна Джейсън по рамото.

— Аз ще ти бъда секундант. В края на краищата ние искаме да живееш, за да ни помагаш.

— И аз имам намерение да живея достатъчно дълго, за да го сторя. — Той не искаше Жиро веднага да разбере с кого ще се дуелира. Ди Понти щеше да пристигне тук всеки миг, а на Джейсън нямаше да му хареса той и Жиро да обсъждат бъдещия дуел в негово отсъствие. — Колкото до това да бъдеш мой секундант, приемам и ти благодаря. А утре ще дойда отново и преди да съм изпил голямо количество от прекрасното ти бренди, ще обсъдим подробностите.

Джейсън знаеше, че това обяснение е доста неубедително, но бе успявал да се справи и в по-тежки ситуации. За да подчертае, че няма време, той извади златния си джобен часовник и го погледна.

— Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея. — Усмихна се многозначително на Жиро. — Нали знаеш какви са жените?

— Ооо, да — кимна с разбиране Жиро. — Те са прекрасни създания, но обикновено са прекалено взискателни.

Той така естествено прие извинението му, че Джейсън изпита истинско облекчение. И побърза да се сбогува.

После закрачи по Шартр Стрийт и започна да си подсвирква фалшиво. С малко късмет всичко щеше да се подреди идеално. Дори това, че Жиро щеше да му стане секундант, можеше да му бъде от полза. Креолът сам щеше да види какви враждебни чувства изпитват един към друг Джейсън и Ди Понти.

* * *

Докато Джейсън разговаряше с Николас Жиро, Джена обясняваше на Алфонс защо е необходимо да разбере къде ще се състои дуелът между Джейсън и Ричи.

— Алфонс — подхвана тя с най-убедителния си тон, — не ме интересува какво си мислиш. Ти си мой слуга. И като такъв ще вършиш онова, което аз ти наредя, а аз ти нареждам да ми кажеш на кое място се дуелират местните хора.

— Не мога да ви кажа, милейди — с обичайната си упоритост повтаряше Алфонс. — Прекалено добре ви познавам. Вие ще отидете там.

За четвърти път поклати отрицателно глава и стисна устни.

За Джена всичко това щеше да бъде забавно, ако животът на Джейсън не бе заложен на карта. Онова, което се готвеше да каже, бе ужасно и щеше да й причини болка, но мъжът, когото обичаше повече от всичко на света, бе в опасност.

Бавно и натъртено произнесе:

— Ще ми кажеш или ще се наложи да напуснеш службата си при мен.

— Милейди! — По лицето му се изписаха едновременно неверие и мъка.

Това бе гибелно за Джена. Тя припряно пристъпи напред и умолително хвана Алфонс за ръкава.

— Моля те да ме извиниш. Но аз знам, че Ричи ще причини зло на Джейсън. Трябва да бъде там.

В очите на Джена имаше толкова мъка, че Алфонс се предаде. Той наведе побелялата си глава.

— На площад „Сейнт Антъни“, точно зад катедралата.

Тя въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти.

А после, преди Алфонс да успее да възрази, напусна стаята. Набързо се преоблече в тъмнокафява рокля, а отгоре си сложи черно наметало. Щеше да присъства на дуела, но нямаше намерение да привлича вниманието върху себе си.

След не повече от петнайсет минути тя заслиза по стълбите, като оправяше качулката си, за да скрие по-добре косите си. Тъкмо бе стигнала до последното стъпало, когато Алфонс изникна пред нея.

— О! — възкликна тя, тъй като не беше очаквала да срещне някого на това място. Подпря ръце на хълбоците си и рече: — Какво правиш тук?

С непреклонен израз Алфонс заяви:

— Идвам с вас, милейди. По това време на нощта не е хубаво една дама да се разхожда навън сама.

Джена се намръщи, но знаеше, че е прав. В ранните часове на утрото навън не беше безопасно за сам мъж, да не говорим за жена без придружител.

— Добре — каза тя. Поуспокои се малко и добави: — Ще разчитам на подкрепата ти.

— Да, милейди — кратко отвърна той, но Джена знаеше, че е доволен.

Решиха да не пътуват с каретата. Не смееха и да яздят с коне. Ако ги откриеха, дуелът щеше да бъде отложен. И следващия път едва ли щяха да имат късмет да разберат къде ще се състои.

Слънцето все още наподобяваше бледо сияние на източния небосклон, когато двамата пристигнаха на площад „Сейнт Антъни“. Бързо се огледаха и откриха едно място зад близките храсти, където спокойно можеха да се скрият и да наблюдават.

Тъкмо се настаниха там, и на площада се появиха двама мъже на коне.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън слезе от коня, треперейки от студения и влажен въздух на ранната утрин. Тревата под краката му бе хлъзгава от росата. Това не беше добър знак.

Същото можеше да се каже и за отсъствието на неговия противник. Макар да знаеше, че Ди Понти е страхливец, той все пак се бе надявал, че ще се яви на дуела, обявен от самия него.

— Приятелю — обади се Николас Жиро, който в този момент връзваше поводите на конете за един удобен клон на близкото дърво. — Този дуел между теб и Ди Понти не ми харесва. Наполеон има нужда и от двама ви, трябва да работите заедно за него, а не да се биете.

Джейсън си придаде тъжно изражение, макар че дадените обстоятелства идеално подхождаха на намеренията му. При това положение, когато Ди Понти заявеше, че Джейсън вероятно е британски агент, Жиро щеше да храни известни подозрения относно неговата честност. От двама мъже, които се биеха на дуел заради жена, се очакваше да се опитват да се чернят взаимно по всички възможни начини.

Джейсън сви рамене, за да подчертае още веднъж колко много съжالياва за този неизбежен конфликт.

— Така е, Николас. Но какво мога да направя? Ди Понти ме предизвика и обиди дамата, на която принадлежи моето сърце.

Жиро сдържано кимна в знак на съгласие.

— Няма нищо, приятелю. Ти постъпваш както трябва.

Джейсън изпита облекчение, но то не се изписа на лицето му. Нещата се развиваха според неговите планове. Всъщност всичко вървеше по-добре, отколкото имаше право да очаква. Трябваше да направи усилие, за да не погледне през рамо дали там някой неочакван противник вече не се опитваше да обърне нещата в своя полза.

Все пак, когато Жиро му подаде *colichemarde*, той го пое съвсем равнодушно, което никак не подхождаше на мрачните му

предчувствия. Като човек, свикнал на строга дисциплина, веднага започна да раздвижва мускулите си, изпълнявайки поредица от финтове и отбиващи удари, докато под изящната тъкан на ризата му не избиха фини капчици пот. Спря да си поеме дъх и се огледа — точно навреме, за да види как пристигат Ди Понти и неговият секундант.

Докато Жиро разговаряше със секунданта на противника, Джейсън оглеждаше Ди Понти. Под палтото си графът носеше черни панталони и тъмна риза, за да бъде сигурен, че никоя част от тялото му няма да се превърне в лесна мишена за шпагата на Джейсън. Джейсън трябваше да му признае, че е достатъчно предпазлив и добре осведомен.

Когато секундантите се разделиха, той пристъпи напред, за да посрещне противника си. Тъй като бе привърженик на френската школа по фехтовка, взе отбранителна позиция и застана полуобърнат към Ди Понти. Откри, че това му осигурява повече удобство и лекота в битката. А и така виждаше по-добре. Забеляза, че Ди Понти се дуелира по италиански маниер, краката му бяха по-малко разкрасени и правеше някакви въртеливи движения с раменете и корема, тъй че не беше лесна мишена.

Джейсън разбра, че той може да бъде опасен противник с тъмното си облекло и със стила си на дуелиране. Толкова по-добре. Така всичко щеше да изглежда още по-убедително за Жиро.

Секундантът на Ди Понти му даде знак и той се хвърли напред. Джейсън започна да се отбранява, давайки си сметка, че е достатъчно издръжлив и може да си позволи да заеме изчаквателна позиция, тъй като графът явно имаше намерение да напада непрекъснато.

Присвил съсредоточено устни, Джейсън в продължение на дълги минути парираше атаките му. Скоро Ди Понти започна да се задъхва и Джейсън разбра, че ако той продължава така, както беше започнал, двубоят ще свърши.

Графът сигурно също бе осъзнал това, защото се хвърли напред и шпагата му изсвистя във въздуха. Джейсън я пое с върха на своята и двамата мъже застанаха гърди до гърди, а дръжките на шпагите им опираха една в друга.

— Моли се, мерзавцо — извика Ричи, устните му се извиха насмешливо, а над тях проблясваха капчици пот, — и аз ще пожаля живота ти. Инвалид нещастен.

Джейсън срещна предизвикателния поглед на тъмните му очи и се засмя. Този негодник се опитваше да го уплаши, но нямаше да успее. Отдавна се бе примирил със загубата на едното си око, доколкото това не бе свързано с Джена.

— Ще трябва още доста да се постараяш, Ди Понти, ако възнамеряваш да си тръгнеш оттук.

Ричи натисна още по-силно дръжката на шпагата си и накара Джейсън да отстъпи назад, а след това просъска задъхано:

— Ти ще си този, който ще остане да лежи тук, виконт Евърли.

Това, че той знаеше за истинската му самоличност, никак не учуди Джейсън. На бала на херцогинята на Ричмънд се бе представил с истинското си име, защото тогава смяташе, че повече няма да има нужда да се крие под чуждо име. Но Джейсън бе заинтригуван от това, че графът бе избрал точно този момент, за да му го каже. Позволи му да освободи дръжката на шпагата си.

И преди да успее да поразмисли, Ди Понти отново започна да го атакува. Остриетата на шпагите им се срещнаха и в бледата светлина на изгряващото слънце проблеснаха искри.

Само миг преди това Ди Понти се бе навел, за да грабне шепа пръст, вместо да се подготви за нова атака. Джейсън успя да забележи това, в последния миг отскочи назад и все пак едва не бе ослепен.

Някъде отдалеч Жиро извика, че това е нарушение на правилата, но нямаше кой да го чуе. Ди Понти продължи да напредва.

Приближи се плътно до Джейсън, лицето му беше разкривено от омраза.

— Още тогава в Париж трябваше да се убедя, че си мъртъв.

Единственото око на Джейсън се разшири, но той успя да запази самообладание. Тези думи обясняваха много неща.

— Ти?

— Аз те пронизах с ножа и смятах, че си мъртъв — злорадо изрече Ричи. — Тази грешка повече няма да се повтори. Днес ще довърша започнатото.

Джейсън се засмя.

— Е, тогава ти дължа огромна благодарност и никога няма да мога да ти се отплатя. — Той започна постепенно да взема инициативата в свои ръце и принуди Ди Понти да отстъпи назад. — Без теб никога нямаше да срещна Джена.

Лицето на Ричи злобно се разкриви, движенията му станаха малко нерешителни.

— Тя никога няма да бъде твоя, защото ще те убия.

Джейсън видя, че графът не може да си поеме дъх. Той вероятно му говореше тези неща, за да приспи вниманието му.

С тон, който сигурно щеше да звучи доста нехайно, ако не изпитваше чувството, че е тичал цял час, Джейсън попита:

— Ти ли ме проследи до Брюксел?

Една черна къдрица падна върху челото на Ричи, когато той парира удара на Джейсън.

— Разбира се. Когато Джена не отиде на уговорената среща заедно с прислугата си, аз се скрих. — Като дишаше тежко, той успя да избегне удара на Джейсън, който бе насочен към главата му. — Залегнах на сигурно място и изпратих един от моите хора в къщата, за да убие Джена. После го намерих вързан, а нея я нямаше.

Това хладно признание накара Джейсън да се навъси, но той успя да сдържи своя гняв и не нападна противника.

— Защо искаше да я убиеш?

Дишайки тежко, Ричи каза насмешливо:

— Ставаше нещо съмнително и аз не можех да рискувам да я оставя на друг. Ако беше умряла, парите щяха да бъдат мои.

Устните на Джейсън така се разкривиха от гнева, който изпитваше, че оголиха зъбите му. Този негодник щеше да си плати. Присвил единственото си око, той изучаваше противника си. Ди Понти силно се задъхваше и говореше, за да си осигури малко отдих между атаките. Но Джейсън повече нямаше намерение да си играе с този човек. Той се хвърли бързо напред, подхвана шпагата на Ди Понти и успя да я избие от ръката му.

Онзи зяпна, а после извика:

— Гадина такава!

Джейсън отстъпи назад и направи изискан поклон.

— Бих те пробол веднага заради онова, което си искал да причиниш на Джена, но нямам навик да се бия с невъоръжени мъже. Ще почакам да си вземеш шпагата.

Джена се бе свила зад храстите, намиращи се от дясната страна на Ричи, и с ужас наблюдаваше как Джейсън позволява на годеника ѝ

да вдигне шпагата си. Защо ли Джейсън не държеше да го признаят за победител?

До нея Алфонс изръмжа. Тя му хвърли един предупредителен поглед и той затаи дъх. Двамата не смееха да разкрият присъствието си.

Джена погледна към полесражението. Пред ужасените ѝ очи двамата мъже отново застанаха в позиция. Забеляза, че Джейсън държи шпагата си по-ниско, отколкото в началото, и че гънките около устните му са станали по-дълбоки. Започваше да се уморява.

Насочи вниманието си към Ричи и видя, че той изглежда доста по-зле. Раменете му бяха прегърбени, беше се озъбил и едва си поемаше дъх.

Обзе я възторг. Джейсън щеше да победи.

Усети, че Алфонс се размърда до нея и погледна отново към него, готова да му направи знак да пази тишина. Но той не обръщаше внимание на дуелиращите се мъже. Погледът му беше вперен в секунданта на Ричи.

Джена съсредоточи вниманието си върху този човек. Видя, че измъква пистолет от гънките на наметалото си.

Мигновено се досети. Секундантът на Ричи щеше да убие Джейсън. Това беше нечестно, но щом успееше...

Тя трябваше да го спре. Не биваше да убива Джейсън. Нямахте да му позволи.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, тя изскочи иззад храстите, успя да избегне протегнатата ръка на Алфонс и изкрещя:

— Негодник!

Джейсън мигновено обърна поглед към нея. Джена! Тя тичаше към него. Преди да разбере какво точно става, Джена се вкопчи в секунданта на Ди Понти.

Изтръпнал от страх, че тя може да бъде наранена, Джейсън успя да избегне атаката на графа. Наведе шпагата си, за да не закачи шпагата на противника, смятайки, че щом разбере какво става, той ще спре на място.

Но някаква тежест силно наклони шпагата му надолу и той се обърна, за да види какво става.

— О, господи! — промълви Джейсън.

Ди Понти сам се беше нанизал на сведената му шпага. Той побърза да я изтегли от тялото му, но беше прекалено късно. Противникът му бе прободен точно в сърцето. Когато дръпна шпагата си, Ди Понти се свлече на земята.

Джейсън успя да хвърли само един поглед на падналото тяло и хукна към секунданта и Джена, които се бореха за пистолета.

Някъде иззад гърба му Жиро изкрещя:

— Джейсън, залегни!

Джейсън инстинктивно се хвърли на земята. Два пистолети и изстрела отекнаха едновременно в утринния въздух.

Той видя, че мъжът, който се бореше с Джена, пада назад. С облекчение си пое дъх. Изправи се на крака, готов да се втурне към нея, и чу как тя простена от болка.

Стенанието беше съвсем тихо, но то прониза сърцето му като стрела. Всички наоколо започнаха да се движат бавно, сякаш изпълняваха менует.

Пълните коралови устни на Джена някак удивено се нацупиха. Тя се пипна от едната страна и ръката ѝ стана червена от кръвта. Обърна поглед към Джейсън, който се проклинаше, че не е достатъчно бърз. В светлината на ранната утрин очите ѝ се разшириха от страх.

Задъхвайки се от ужас, Джейсън успя да стигне до нея точно когато тя се свлече на обсипаната с роса трева. Той я взе в прегръдките си и я притисна до сърцето си.

— По дяволите! — Държеше я здраво и гърдите му отчаяно се бореха за въздух. Ужасено се взря в лицето ѝ, търсейки признаци на живот. Беше бледа като новата луна. — О, Господи — замоли се той, — не позволявай да умре. Моля те.

Джена беше всичко за него. Тя беше и въздух, и храна. Тя беше неговият живот и бе готов да пожертва своя живот заради него.

Смелостта ѝ го накара да се засрами като никога. Тя нарочно бе застанала на пътя на куршума, за да го спаси. Любовта ѝ към него беше толкова силна, и то след всичко, което ѝ бе причинил, след като заради глупавата си гордост я бе накарал да повярва, че е загинал при Ватерло.

Джейсън сведе глава над тялото ѝ, сърцето му се пръскаше от страх, че може да я загуби. Нежно махна меднозлатистите къдрици от челото ѝ и усети топлината, която се излъчваше от нея.

С треперещи пръсти докосна раненото място, кръвта вече течеше много слабо. Стори му се, че не е засегнат никакъв жизненоважен орган, но той не беше лекар, а Джена лежеше неподвижно. Свали ризата си, смачка я на топка и я притисна към раната.

— Боже господи — изрече умолително, — само я остави да живее и ти обещавам, че ще я пазя до края на живота си. Моля те, само я остави жива.

Разкъсвана от страшната болка в ребрата, Джена слушаше молитвите на Джейсън и ѝ се струваше, че той е някъде много далеч, в никакъв тунел. Но тя го чуваше.

Клепките ѝ потрепнаха и се разтвориха и тя впери поглед право в единственото око на Джейсън, изпълнено с отчаяние и мъка. Една-единствена сълза се готвеше да капне от миглите му, сякаш беше диамант, поставен върху кафяво кадифе. Тя посегна, с върха на пръста си пое сълзата и я поднесе към устните си.

— Тук съм, Джейсън, и никога няма да те напусна.

Той бе зашеметен от силата на любовта ѝ. Само за секунди изпита страшно отчаяние, смятайки я за мъртва, и започна да разбира какъв ужас е изживяла тя след Ватерло. И през цялото време го беше обичала.

— Боже господи, Джена, аз не заслужавам твоята любов. Не и след онова, което ти причиних. — Млъкна и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. — Когато си помислих, че си мъртва, аз... Не си струваше да живея повече. Ще ми простиш ли някога за онова, което те накарах да преживееш?

Тя вдигна очи и му се усмихна, сърцето ѝ бе преизпълнено с любов към него.

— Толкова те обичам, Джейсън, че твоето присъствие е достатъчно, за да премахне болката.

Джейсън задавено изхлипа и зарови лице в извивката на шията ѝ.

— Заклевам се, че никога повече няма да се съмнявам в теб.

Жиро избра точно този миг, за да коленичи до тях.

— Трябва да побързаме, приятели. Изпратих вашия лакей за каретата, вие двамата трябва да бягате. Аз убих секунданта, Ди Понти е мъртъв. Заради собствената си сигурност веднага трябва да напуснете Ню Орлиънс.

Джена се опита да се надигне и Джейсън охотно ѝ помогна да се облегне на гърдите му. Усещаше болка в ребрата, но знаеше, че раната не е опасна.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

Жиро нетърпеливо въздъхна, но отговори ясно и точно:

— Когато вие извикахте, мадам, Гастон насочи вниманието си към вас, а Ди Понти избра точно този момент да се опита да го пониже. Но за негово нещастие точно тогава Гастон се обърна към вас и наведе шпагата си. Графът сам се наниза на нея. — Той погледна Джейсън право в очите. — В Ню Орлиънс има много хора, които съвсем няма да са ви благодарни за тази работа, приятелю.

Джейсън кимна с разбиране. Жиро искаше да му каже, че всички участници в заговора за освобождаването на Наполеон от остров Света Елена ще проявят желание да го предизвикат на дуел и това ще продължава, докато някой от тях успее да го убие, за да отмъсти. За тях нямаше да има значение, че Ди Понти сам е причинил смъртта си.

— Прав си — каза той на Жиро. — Щом Алфонс се появи с каретата, веднага тръгваме. Надявам се, че няма да бързаш да съобщиш за този инцидент.

Жиро се усмихна и се изправи.

— Първо трябва да повикам лекар — рече той и отиде при конете. — И ми се струва, че се налага да отида пеша. — Потупа ги по гърбовете и ги накара да препуснат галоп надолу по улицата. После се обърна и пое по своя път.

Джейсън бе сигурен, че ще има достатъчно време да превърже Джена и да подготви прислугата ѝ за още едно бягство. И отново съсредоточи вниманието си върху своята любима. Взе я в прегръдките си, стана и тръгна към Леви Стрийт.

— Няма да можеш да ме носиш, Джейсън.

Той впери поглед в нея и забеляза колко изпито изглежда лицето ѝ.

— Мога и ще те нося.

Едва успя да стигне до първата пресечка и иззад ъгъла с невероятна бързина се появи Алфонс с каретата. Рязко спря, скочи долу и помогна на Джейсън да настани Джена вътре колкото може по-удобно.

След няколко минути стигнаха до къщата и Джейсън внесе Джена през входната врата, която Майкълс държеше отворена. Мисис Майкълс се суетеше наоколо.

Вземайки по две стъпала наведнъж, той нареди:

— Донесете ми превръзки. Контесата е ранена. Започвайте да опаковате багажа. Вземете само най-необходимото. След половин час трябва да тръгнем.

Джейсън влезе в стаята на Джена и нежно я положи на леглото. Той вече се беше заел с корсета и с шемизетката ѝ, когато се появи мисис Майкълс, носейки превръзките и легенче с вода.

— Милорд — подхвана тя, като с гласа си и с цялото си държане се стараяше да му подсказва колко е неприлично един джентълмен да съблича жена, която не е негова съпруга, — аз ще се погрижа за контеса Ди Понти.

Джейсън намигна на Джена и се обърна към мисис Майкълс. Усмихна се до ушите.

— Благодаря ви, мисис Майкълс, но ми се струва, че аз съм длъжник на контесата и се налага да ѝ покажа лекарските си способности.

Мисис Майкълс изломоти нещо неразбрано и кръглото ѝ лице стана червено като домати, но все пак му подаде легенчето и превръзките и се оттегли до вратата. Джейсън с всички сили се стараяше да не се разсмее, тъй като смяташе, че е жестоко да се държи така с жената, но това бе направо невъзможно, след като Джена вече се тресеше от сдържан смях.

Тя изохка тихо, защото я заболя раната, но все пак успя да каже:

— Много съм ви благодарна за вашата загриженост, мисис Майкълс, но ми се струва, че е най-добре да се заемете с опаковането на багажа. Виконтът казва, че трябва да тръгнем веднага. И моля ви, уведомете леля ми.

Разбрала, че я отпращат, икономката хвърли последен неодобрителен поглед на младата двойка и напусна стаята.

Джейсън се наведе и леко целуна Джена по устните.

— Ти си непоправима, любов моя.

Тя го погали по бузата, наслаждавайки се на грубото докосване на едва-едва наболата му брада.

— А ти трябва да се избърснеш, освен ако не смяташ да влезеш в ролята на разбойник и да ни отвлечеш.

Той хвана ръката ѝ и я целуна по дланта.

— А ти трябва да лежиш мирно и да ме оставиш да се погрижа за теб. Не ми се иска да бързаме, но ти каза истината. Трябва да тръгваме. В пристанището има един кораб, на който очакват моите нареждания.

— Тогава е най-добре да побързаме, мили.

Сбърчил вежди, Джейсън разкопча корсажа ѝ и започна да сваля шемизетката.

— Ще те заболи.

Тя прехапа устни, но погледът ѝ бе изпълнен с доверие към мъжа, който я обичаше толкова много, че изпитваше болка заедно с нея.

— Аз не съм дете.

Джейсън започна да навлажнява бельото, което бе залепнало за раната. Нежно отмахваше шемизетката и потръпваше при отделянето на всяко слепнато от кръвта конче. Като свали всичко, Джейсън въздъхна облекчено.

— Съжалявам, Джена. Ще направя всичко възможно повече да не ти причинявам болка.

Тя му се усмихна в отговор, разбирайки напълно какво преживява. Същото бе изпитала и тя някога, когато се грижеше за неговата рана.

— Ти правиш онова, което е необходимо, но ми се струва, че няма нищо сериозно.

Стараейки се да не гледа заоблените ѝ гърди, Джейсън избърса кръвта от млечнобялата ѝ кожа и след това се съгласи с нея.

— Така е, мила, но положението може да стане сериозно, ако не побързам да те превържа и да те облека. — На устните му потръпна печална усмивка. — Като те гледам, ми е много трудно да се съсредоточа върху грижите за раната ти и предстоящото ни заминаване.

Тя се усмихна, но веднага се намръщи от болка.

— Не мърдай — съчувствено произнесе Джейсън. — Ще те заболи повече.

— Добре. Вместо да говорим за това, по-добре ми кажи какво се случи.

Джейсън надникна в развеселените ѝ кафяви очи и се удиви от силата на тази жена. Той намаза продълговатата рана с лечебен мехлем, личеше си, че куршумът само е одраскал ребрата на Джена.

— Както изглежда, Ричи е бил шпионин на Наполеон — каза той.

Джена така ахна, че той спря да обработва раната, но едно кимване му подсказа, че реакцията ѝ е предизвикана от удивление, а не от болка.

— Трудно ми е да повярвам, но още в Париж е бил агент на Наполеон. Дори си призна, че той ме е ранил.

— Не е бил Ричи. Той беше жалък страхливец.

Той кимна и я накара да се облегне на възглавницата, за да започне да превързва раната ѝ.

— Именно той ни е проследил от Париж до Брюксел. Жиро, моят секундант, вчера ми каза, че Ди Понти е пристигнал тук в качеството си на представител на Наполеон.

— Ами защо той те предизвика на дуел? А ти защо го накара да го направи?

Джейсън изглеждаше замислен.

— Смятам, че Ди Понти искаше да ме премахне от пътя си, но не знам защо не е казал на Жиро и на другите за мен. Сигурно се е страхувал, че няма да му повярват или пък че може да се откажат от плановете си да освободят Наполеон, като видят, че има проблеми. Що се отнася до мен, този дуел отговаряше на моите цели. Ако Ди Понти по-късно решише да ме издаде, сянката на този дуел щеше да тегне над него, а и хората вероятно щяха да смятат, че ме клевети от ревност. Така нямаше да могат да разкрият истинската ми самоличност.

Джейсън млъкна, пое си дълбоко въздух и впери поглед в лицето ѝ, притеснен от това какво въздействие ще ѝ окажат следващите му думи.

— Все пак аз нямах намерение да го убивам. Но не мога да отрека, че смъртта му улеснява нещата. Жиро никога няма да разбере, че аз съм британски агент и освен това всички ще смятат, че съм напуснал Ню Орлиънс, за да избегна възмездието. За мен и за моята мисия това положение е повече от изгодно.

Джена разбра, че той се притеснява как ще понесе тя смъртта на Ричи и се постара да го успокои. Надмогвайки болката, тя се пресегна и го погали по бузата.

— Никога не съм смятала, че искаш да го убиеш. И макар да съжалявам, че трябваше да свърши по този начин, разбирам, че така е най-добре за теб. За нас.

Едва беше изрекла тези думи и вратата внезапно се отвори.

Леля Хестър застана в драматична поза на прага и се хвана за гърдите.

— Джена, просто не мога да повярвам на онова, което ми каза мисис Майкълс. Нали няма да бягаме от Ню Орлиънс, както бягахме от Париж? Тук няма никаква опасност.

— Да, скъпа, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но се налага да тръгнем веднага щом превържат раната ми.

Леля Хестър изглеждаше шокирана, сякаш едва сега забеляза в какво срамно положение се намира Джена.

— О, Джена, нима все трябва да те намирам в ръцете на този негодник? Та ти дори не си омъжена за него! — После лицето ѝ се смекчи и тя се усмихна. — Но предполагам, че това скоро ще се промени.

Джейсън довърши превръзката точно когато тя млъкна. Стана и отиде при нея. Взе заоблената ѝ ръка и я приближи до устните си.

— Ако ми позволите да отбележа, лельо Хестър, ние смятаме да променим семейното си положение. Но това не може да стане тук. Страхувам се, че съм изпаднал в беда и се налага да замина без повече бавене.

Впечатлена от неговата галантност и най-после разбрала, че трябва да приеме този мъж заради Джена, леля Хестър кимна.

— Значи трябва да си приготвям багажа. Не че не съм искала да напусна това място.

Джейсън затвори вратата след бъдещата си леля и се върна при Джена.

— А сега, любима, ще трябва да те приготвим.

Няколко минути по-късно той взе куфарчето на Джена, прегърна я през кръста и двамата заслизаха по стълбите. Долу ги чакаха Хестър, мистър и мисис Майкълс и Алфонс. Само те бяха дошли с Джена от Брюксел.

— Бързо докарайте затворената карета — нареди Джейсън. — Трябва да отидем на пристанището.

Макар че обикновено беше много подозрителен, този път Алфонс не се поколеба. Само след няколко минути малката им група вече бе на път.

Когато Джейсън реши да отиде да седне отпред при Алфонс, Джена се вкопчи в него.

Той я целуна леко по устните, за да я успокои.

— Джена, аз трябва да показвам пътя на Алфонс.

— Не искам да ти се случи нещо лошо.

Тя съзнаваше, че нещата вървят прекалено гладко и нервите ѝ бяха изопнати. Толкова скоро двамата с Джейсън щяха да бъдат завинаги заедно и тя се страхуваше, че нещо може да им попречи.

Не беше необходимо да казва нищо на Джейсън, той я разбираше напълно. И на него му се виждаше подозрително, че се измъкват с такава лекота. Щастieto, този вечно закъсняващ приятел, най-после бе почти в ръцете му и той се страхуваше, че може отново да го изпусне.

— Имай ми доверие, любов моя — можа само да каже той.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, боже, о, боже! — Леля Хестър продължаваше да хленчи така тихо, че шумът от пликването на вълните почти я заглушаваше. Тя кършеше облечените си в ръкавици ръце и се оплакваше: — Какво ли го задържа?

Джена размени съчувствен поглед с мисис Майкълс, която седеше срещу тях в каретата. Всички се притесняваха и бяха изплашени, но само Хестър си позволяваше да бърбори непрекъснато.

— Алфонс, Майкълс, виждате ли нещо? — прошепна Джена, като приближи лице до отвора, който осигуряваше връзка с кочияша.

Сякаш дълги часове бяха изминали, откакто Джейсън ги остави, а едно пристанище винаги можеше да крие опасности. Или пък корабът вече беше отплавал?

— Не, милейди — отговори Алфонс от името на двамата. — Но все още не е изминало много време.

Знаеше, че иска да я успокои и му позволи да го направи. Само Джейсън да се върнеше по-скоро. Щастieto беше толкова близко, а тя все се страхуваше, че нещо ще се случи в последния момент и ще ги раздели.

За да минава по-бързо времето, Джена разказа на двете жени за снощното приключение. Не спомена само за това, че Джейсън е английски шпионин. Вече нямаше значение дали знаят за Ричи.

След като свърши разказа си и отговори на всички въпроси, тя притеснено надникна през прозорчето на каретата и точно в този миг някаква сянка се отдели от стената на пристанищния склад. Дъхът ѝ замря, ръцете ѝ се вледениха. После тя разпозна извивката на Джейсъновите рамене и гордо вдигнатата му глава. С въздишка на облекчение скочи от каретата и се затича към него. Той я стисна в прегръдките си и бързо я целуна.

— Трябва да побързаме. Капитанът ни чака, ще ни помогне да се качим на кораба, а после, щом приливът ни позволи, ще отплаваме в открито море.

Тя кимна, пренебрегвайки леката болка от раната, напусна топлатата му и сигурна прегръдка и отиде при леля Хестър. Взе куфарчето ѝ, но Джейсън побърза да го отнеме от нейните ръце. Бързо, като се стараеха да не вдигат шум, всички се отправиха към кораба.

На борда бяха посрещнати от капитана и неколцина души от екипажа. Капитан Ебър беше пълен мъж със сиви бакенбарди и доста оплешивял. Усмихна им се и ги поздрави с „добре дошли“. Алфонс, мистър и мисис Майкълс бяха отведени и настанени добре на кораба.

Капитан Ебър покани Джена, Джейсън и леля Хестър в своята каюта. Като влезе в малкото помещение, Джена бе приятно изненадана от удобствата. Имаше вградено легло, бюро и стол и много светлина, извираща от няколкото фенера, закачени на стените.

— Капитан Ебър — каза Джейсън, като хвана Джена за ръката и я издърпа напред, — бих искал да ви представя контеса Ди Понти и нейната леля.

— За мен е удоволствие, госпожи — каза капитанът и се поклони. — Надявам се, че моята каюта ще ви се види удобна за нашето пътешествие.

Преди Джена да успее да каже нещо, Джейсън заяви:

— Страхувам се, че контесата няма да може да сподели тази каюта с леля си.

Тя мигновено се обърна към него и видя, че погледът му е по-дяволит и по-влюбен от всякога.

Джейсън се усмихна едновременно на всички. После изведнъж стана сериозен и погледна към Джена.

— Бих желал да се оженя за контесата и вие, капитане, да извършите бракосъчетанието. Ако тя е съгласна.

Джена леко извика от щастие и се хвърли в прегръдките на любимия си. Всичко щеше да бъде наред.

А Джейсън я притисна до гърдите си, знаейки, че само с нея ще намери онова щастие, заради което си струва да се живее.

Издание:

Амбър Кей. Джена

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: София Яневска

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.